

Fremsat den 5. oktober 2022 af skatteministeren (Jeppe Bruus)

Forslag

til

Lov om gennemførelse af dobbeltbeskatningsoverenskomst og tilhørende protokol mellem Kongeriget Danmark og Den Franske Republik

§ 1. Bestemmelserne i overenskomst og tilhørende protokol af 4. februar 2022 mellem Kongeriget Danmarks regering og Den Franske Republiks regering til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomstskatter og forhindring af skatteunddragelse og -omgåelse, jf. bilag 1, gælder her i landet.

§ 2. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

§ 3. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

**OVERENSKOMST
MELLEM
KONGERIGET DANMARKS REGERING OG
DEN FRANSEKE REPUBLIKS REGERING
TIL OPHÆVELSE AF DOBBELTBESKATNING
FOR SÅ VIDT ANGÅR INDKOMSTSKATTER OG
FORHINDRING AF SKATTEUNDDRAGELSE OG -OMGÅELSE**

Regeringen i Kongeriget Danmark og regeringen i Den Franske Republik,

der ønsker yderligere at udvikle deres økonomiske forbindelser og at styrke deres samarbejde om skatteforhold,

der har til hensigt at indgå en overenskomst til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår skatter, som er omfattet af denne overenskomst, uden at skabe muligheder for ikke-beskatning eller nedsat beskatning gennem skatteunddragelse eller skatteomgåelse (herunder gennem utilsigtet anvendelse af skatteaftaler (treaty-shopping) med henblik på at opnå de lempelser, som denne overenskomst giver adgang til, til indirekte fordel for personer, som er hjemmehørende i tredjestater),

er blevet enige om følgende:

Artikel 1

Personer omfattet af overenskomsten

1. Denne overenskomst finder anvendelse på personer, der er hjemmehørende i en af eller begge de kontraherende stater.

2. Ved anvendelsen af denne overenskomst skal indkomst, som erhverves af eller gennem et interessentskab eller en anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer), der behandles som helt eller delvist skattemæssigt transparent efter skattelovgivningen i en af de kontraherende stater, anses for at være indkomst for en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, men kun i det omfang at indkomsten ved beskatningen i denne stat behandles som indkomst for en person, der er hjemmehørende i denne stat.

Hvis interessentskabet eller en anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer), der behandles som helt eller delvist skattemæssigt transparent efter skattelovgivningen i en af de kontraherende stater, er etableret i en tredjestat, skal denne indkomst dog kun anses for at være indkomst for en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, hvis denne tredjestat også behandler interessentskabet eller enhver anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer) som helt eller delvist skattemæssigt transparent, og hvis den med den kontraherende stat, hvorfra indkomsten hidrører, har indgået en aftale om administrativ bistand med henblik på at forhindre skatteunddragelse og skatteomgåelse.

Bestemmelserne i dette stykke skal ikke finde anvendelse på indkomst, som erhverves af eller gennem et interessentskab eller en anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer), der er hjemmehørende i Frankrig efter artikel 4, stk. 4.

Artikel 2

Skatter omfattet af overenskomsten

1. Denne overenskomst finder anvendelse på indkomstskatter, der pålignes på vegne af en kontraherende stat eller af dens politiske underafdelinger eller af dens lokale eller regionale myndigheder, uanset hvordan de opkræves.
2. Som indkomstskatter anses alle skatter, der pålignes hele indkomsten eller dele af indkomsten, herunder skatter af fortjeneste ved afhændelse af rørlig eller fast ejendom, såvel som skatter på formueforøgelse.
3. De gældende skatter, som overenskomsten finder anvendelse på, er især:
 - a) i Danmark:
 - (i) indkomstskatten til staten,
 - (ii) den kommunale indkomstskat, (herefter omtalt som "dansk skat")
 - b) i Frankrig:
 - (i) indkomstskatten ("l'impôt sur le revenu"),
 - (ii) selskabsskatten ("l'impôt sur les sociétés"),
 - (iii) det supplerende selskabsskattebidrag ("les contributions sur l'impôt sur les sociétés"),
 - (iv) det generelle socialsikringsbidrag ("contributions sociales généralisées"), bidrag til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger ("contributions pour le remboursement de la dette sociale"),herunder enhver kildeskat eller forskudsbetaling med hensyn til de fornævnte skatter; (herefter omtalt som "fransk skat")
4. Overenskomsten finder endvidere anvendelse på skatter af samme eller væsentligt samme art, der efter datoen for undertegnelse af denne overenskomst pålignes som tillæg til, eller i stedet for, de eksisterende skatter. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal underrette hinanden om væsentlige ændringer, som er foretaget i deres respektive skattelove.

Artikel 3

Almindelige definitioner

1. Medmindre andet fremgår af sammenhængen, har følgende udtryk i denne overenskomst den nedenfor angivne betydning:
 - a) udtrykkene "en kontraherende stat" og "den anden kontraherende stat" betyder Danmark eller Frankrig, alt efter sammenhængen,
 - b) udtrykket "Danmark" betyder Kongeriget Danmark, herunder ethvert område uden for Danmarks territorialfarvand, som i overensstemmelse med international ret er eller senere måtte blive betegnet som et område, inden for hvilket Danmark kan udøve suverænitetsrettigheder med hensyn til efterforskning og udnyttelse af naturforekomster på havbunden eller i dens undergrund og de overliggende vande og med hensyn til anden virksomhed med henblik på efterforskning og økonomisk udnyttelse af området; udtrykket omfatter ikke Færøerne og Grønland,
 - c) udtrykket "Frankrig" betyder Den Franske Republiks europæiske områder/departementer og dens oversøiske områder og territorier, der er opført i Protokollen, herunder disses søterritorium og ethvert havområde, der ligger ud over det nævnte søterritorium, og inden for hvilket Den Franske Republik i overensstemmelse med international ret har suverænitetsrettigheder eller udøver sin jurisdiktion

med henblik på udforskning og udnyttelse af havbundens naturforekomster, dens undergrund og de overliggende vande,

- d) udtrykket ”person” omfatter en fysisk person, et selskab og enhver anden sammenslutning af personer,
- e) udtrykket ”selskab” betyder enhver juridisk person eller enhver enhed, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person,
- f) udtrykket ”foretagende” anvendes om enhver form for udøvelse af erhvervsvirksomhed,
- g) udtrykkene ”foretagende i en kontraherende stat” og ”foretagende i den anden kontraherende stat” betyder henholdsvis et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat,
- h) udtrykket ”international trafik” betyder enhver transport med skib eller fly, som anvendes af et foretagende, hvis virkelige ledelse har sit sæde i en kontraherende stat, undtagen når sådan transport udelukkende anvendes mellem steder i den anden kontraherende stat,
- i) udtrykket ”anerkendt pensionsinstitut” i en stat betyder en enhed eller et arrangement, som er etableret i denne stat, og som behandles som en selvstændig person efter denne stats skattelovgivning, og
 - (i) som er etableret og udelukkende eller næsten udelukkende drives med henblik på at administrere pensionsydelse eller at stille sådanne ydelser og dertil hørende fordele til rådighed for fysiske personer, og som sådan er reguleret af denne stat eller en af dens politiske underafdelinger eller lokale og regionale myndigheder, eller
 - (ii) som er etableret og udelukkende eller næsten udelukkende drives med henblik på at foretage investeringer til fordel for enheder eller arrangementer som nævnt i underafsnit (i),
- j) udtrykket ”kompetent myndighed” betyder
 - (i) i Danmark:
Skatteministeren eller ministerens befuldmægtigede stedfortræder,
 - (ii) i Frankrig:
Finansministeren eller ministerens befuldmægtigede stedfortræder,
- k) udtrykket ”statsborger” betyder i forhold til en kontraherende stat:
 - (i) enhver fysisk person, der har indfødsret i en kontraherende stat, og
 - (ii) enhver juridisk person, ethvert interessentskab eller enhver sammenslutning, der består i kraft af den gældende lovgivning i den kontraherende stat,
- l) udtrykket ”erhvervsvirksomhed” omfatter udøvelse af frit erhverv og udøvelse af anden virksomhed af uafhængig karakter.

2. Ved en kontraherende stats anvendelse af overenskomsten til enhver tid skal ethvert udtryk, som ikke er defineret deri, medmindre andet følger af sammenhængen, tillægges den betydning, som det har på dette tidspunkt i denne stats lovgivning med henblik på de skatter, som overenskomsten finder anvendelse på, idet enhver betydning i denne stats skatteleve går forud for den betydning, dette udtryk er tillagt i denne stats andre love.

Artikel 4

Skattemæssigt hjemsted

1. I denne overenskomst betyder udtrykket ”hjemmehørende i en kontraherende stat”, enhver person som efter lovgivningen i denne stat er skattepligtig dér på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde eller ethvert andet kriterium af lignende karakter, og omfatter også denne stat og enhver dertil hørende politisk underafdeling eller lokal eller regional myndighed samt de offentligretlige juridiske personer af denne stat, af dennes politiske underafdelinger eller af dennes lokale eller regionale myndigheder såvel som et anerkendt pensionsinstitut i denne stat. Dette udtryk omfatter dog ikke en person, som er skattepligtig i denne stat udelukkende af indkomst fra kilder i denne stat.

2. Hvis en fysisk person efter bestemmelserne i stk. 1 er hjemmehørende i begge de kontraherende stater, bestemmes hans status som følger:

- a) Han anses for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han har en fast bolig til sin rådighed. Hvis han har en fast bolig til sin rådighed i begge stater, anses han for kun at være hjemmehørende i den stat, med hvilken han har de stærkeste personlige og økonomiske forbindelser (midtpunkt for sine livsinteresser).
- b) Hvis det ikke kan afgøres, i hvilken stat han har midtpunkt for sine livsinteresser, eller hvis han ikke har en fast bolig til sin rådighed i nogen af staterne, anses han for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han sædvanligvis har ophold.
- c) Hvis han sædvanligvis har ophold i begge stater, eller hvis han ikke har ophold i nogen af dem, anses han for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han er statsborger.
- d) Hvis han er statsborger i begge stater, eller hvis han ikke er statsborger i nogen af dem, afgør de kontraherende staters kompetente myndigheder spørgsmålet ved gensidig aftale.

3. Hvis en ikke-fysisk person efter bestemmelserne i stk. 1 er hjemmehørende i begge kontraherende stater, anses denne for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor dens virkelige ledelse har sit sæde.

4. Udtrykket "hjemmehørende i en kontraherende stat" omfatter, når denne kontraherende stat er Frankrig, ethvert interessentskab eller enhver anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer):

- a) som har sin virkelige ledelse i Frankrig,
- b) som er skattepligtig i Frankrig, og
- c) hvis aktionærer, anpartshavere eller medlemmer alle, i henhold til skattelovgivningen i Frankrig, er personligt skattepligtige dertil af deres andel af overskuddet fra det pågældende interessentskab eller anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer).

Artikel 5

Fast driftssted

1. I denne overenskomst betyder udtrykket "fast driftssted" et fast forretningssted, hvor igennem et foretagendes erhvervsvirksomhed helt eller delvis udøves.

2. Udtrykket "fast driftssted" omfatter især:

- a) et sted, hvorfra et foretagende ledes,
- b) en filial,
- c) et kontor,
- d) en fabrik,
- e) et værksted, og
- f) en mine, en olie- eller gaskilde, et stenbrud eller ethvert andet sted, hvor naturforekomster udvindes.

3. a) En byggeplads, et anlægs- eller monteringsarbejde udgør kun et fast driftssted, hvis aktiviteterne varer mere end 12 måneder.

b) En installation eller borerig eller et skib, der anvendes til efterforskning af naturforekomster, udgør kun et fast driftssted, hvis aktiviteterne varer mere end 12 måneder.

4. Ved anvendelsen af stk. 3, litra b, anses virksomhed udøvet af et foretagende, som er nært forbundet med et andet foretagende, for at være udøvet af det nært forbundne foretagende, hvis den virksomhed, der udøves af de to foretagender det samme sted, udgør gensidigt supplerende funktioner, som indgår i en samlet udøvelse af erhvervsvirksomhed.

5. Uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel omfatter udtrykket ”fast driftssted” ikke:

- a) anvendelsen af indretninger udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering af varer tilhørende foretagendet,
- b) opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering,
- c) opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på forarbejdning hos et andet foretagende,
- d) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at foretage indkøb af varer eller indsamle oplysninger for foretagendet,
- e) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at udøve enhver form for virksomhed for foretagendet, som ikke er opført i litra a-d, forudsat at denne aktivitet er af forberedende eller hjælpende karakter,
- f) opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende for at udøve enhver kombination af de aktiviteter, der er nævnt i litra a-e, forudsat at den samlede virksomhed i det faste forretningssted, som er et resultat af denne kombination, er af forberedende eller hjælpende karakter.

6. Stk. 5 finder ikke anvendelse på et fast forretningssted, som anvendes eller opretholdes af et foretagende, hvis det samme foretagende eller et nært forbundet foretagende driver erhvervsvirksomhed det samme sted eller et andet sted i den samme kontraherende stat, og

- a) dette sted eller andet sted udgør et fast driftssted for foretagendet eller det nært forbundne foretagende efter bestemmelserne i denne artikel, eller
- b) den samlede virksomhed, som er et resultat af kombinationen af virksomheden udøvet af de to foretagender det samme sted, eller af det samme foretagende eller nært forbundne foretagender de to steder, ikke er af forberedende eller hjælpende karakter,

forudsat at den erhvervsvirksomhed, som udøves af de to foretagender det samme sted, eller som udøves af det samme foretagende eller nært forbundne foretagender de to steder, udgør gensidigt supplerende funktioner, som indgår i en samlet udøvelse af erhvervsvirksomhed.

7. Hvis en person handler i en kontraherende stat på et foretagendes vegne og i forbindelse hermed sædvanligvis indgår aftaler eller sædvanligvis spiller en afgørende rolle ved indgåelsen af aftaler, som rutinemæssigt indgås uden væsentligt at blive ændret af foretagendet, og disse aftaler er

- a) i foretagendets navn, eller
- b) vedrører overdragelse af ejerskab til eller tildeling af rettighed til at anvende formuegoder ejet af foretagendet eller som foretagendet har ret til at anvende, eller
- c) vedrører levering af foretagendets tjenesteydelser,

anses dette foretagende uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2, og medmindre bestemmelserne i stk. 8 medfører andet, for at have et fast driftssted i denne stat med hensyn til enhver virksomhed, som denne person påtager sig for foretagendet, medmindre denne persons virksomhed er begrænset til det, som er nævnt i stk. 5, og som, hvis den var udøvet gennem et fast forretningssted (bortset fra et fast forretningssted, hvor stk. 6 finder anvendelse), ikke ville gøre dette faste forretningssted til et fast driftssted i henhold til bestemmelserne i det nævnte stykke.

8. Stk. 7 finder ikke anvendelse, hvis personen, som handler i en kontraherende stat på vegne af et foretagende i den anden kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den førstnævnte stat som uafhængig repræsentant og handler for foretagendet inden for rammerne af denne erhvervsvirksomhed. Hvis en person udelukkende eller næsten udelukkende handler på vegne af et eller flere foretagender, som denne person er nært forbundet med, anses denne person ikke for at være en uafhængig repræsentant i dette stykkes betydning med hensyn til ethvert sådant foretagende.

9. Den omstændighed, at et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kontrolleres eller kontrolleres af et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, eller som driver erhvervsvirksomhed i denne anden kontraherende stat (enten gennem et fast driftssted eller på anden måde), medfører ikke i sig selv, at det ene selskab anses for et fast driftssted for det andet.

10. Ved anvendelsen af denne artikel anses en person eller et foretagende for at være nært forbundet med et foretagende, hvis, når alle relevante forhold og omstændigheder tages i betragtning, den ene kontrolleres af den anden, eller begge kontrolleres af de samme personer eller foretagender. Under alle omstændigheder anses en person eller et foretagende for at være nært forbundet med et foretagende, hvis den ene direkte eller indirekte besidder mere end 50 pct. af de retmæssige andele i den anden (eller, når der er tale om et selskab, mere end 50 pct. af den samlede stemmeandel såvel som af værdien af selskabets aktier, eller af de retmæssige egenkapitalandele i selskabet), eller hvis en anden person eller et andet foretagende direkte eller indirekte besidder mere end 50 pct. af de retmæssige andele (eller, når der er tale om et selskab, mere end 50 pct. af den samlede stemmeandel såvel som af værdien af selskabets aktier, eller af de retmæssige egenkapitalandele i selskabet) i personen og foretagendet eller i de to foretagender.

Artikel 6

Indkomst af fast ejendom

1. Indkomst, som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver af fast ejendom (herunder indkomst af landbrug eller skovbrug), der er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

2. Udtrykket "fast ejendom" tillægges den betydning, som det har i lovgivningen i den kontraherende stat, hvor den pågældende ejendom er beliggende. Udtrykket omfatter i alle tilfælde tilbehør til fast ejendom, besætning og redskaber, der anvendes i landbrug og skovbrug, rettigheder på hvilke bestemmelserne i civilretten om fast ejendom finder anvendelse, brugsret til fast ejendom og retten til variable eller faste betalinger som vederlag for udnyttelsen af, eller retten til at udnytte mineralforekomster, kilder og andre naturforekomster. Skibe og fly anses ikke for fast ejendom.

3. Bestemmelserne i stk. 1 finder anvendelse på indkomst, der hidrører fra direkte brug, udleje, bortforpagtning eller benyttelse i enhver anden form af fast ejendom.

4. Bestemmelserne i stk. 1 og 3 finder også anvendelse på indkomst af fast ejendom, der tilhører et foretagende.

Artikel 7

Fortjeneste ved erhvervsvirksomhed

1. Fortjeneste, som erhverves af et foretagende i en kontraherende stat, kan kun beskattes i denne kontraherende stat, medmindre foretagendet driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted. Hvis foretagendet driver førnævnte erhvervsvirksomhed, kan foretagendets fortjeneste, der henføres til det faste driftssted efter bestemmelserne i stk. 2, beskattes i den anden stat.

2. Ved anvendelsen af denne artikel og artikel 22 er den fortjeneste, som i hver kontraherende stat kan henføres til det faste driftssted som nævnt i stk. 1, den fortjeneste, som det faste driftssted især i sine forbindelser med andre dele af foretagendet kunne forventes at opnå, hvis det havde været et

frit og uafhængigt foretagende, der var beskæftiget med den samme eller lignende virksomhed på de samme eller lignende vilkår, i betragtning af de udførte funktioner, de anvendte aktiver og de risici, som foretagendet har påtaget sig gennem det faste driftssted og gennem andre dele af foretagendet.

3. Hvis en kontraherende stat i medfør af stk. 2 regulerer den fortjeneste, der kan henføres til et fast driftssted tilhørende et foretagende i en af de kontraherende stater, og i overensstemmelse hermed beskatter foretagendets fortjeneste, som er blevet beskattet i den anden stat, skal denne anden stat foretage en passende regulering af den skat, der pålægges denne fortjeneste, i det omfang det er nødvendigt for at undgå dobbeltbeskatning af fortjenesten. Ved fastsættelsen af en sådan regulering skal de kontraherende stater kompetente myndigheder om nødvendigt konsultere hinanden.

4. Hvis fortjeneste omfatter indkomster, som er behandlet særskilt i andre artikler i denne overenskomst, berøres bestemmelserne i disse artikler ikke af bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 8

International skibsfart og luftfart

1. Fortjeneste ved skibs- og luftfartsvirksomhed i international trafik kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

2. Ved anvendelsen af denne artikel medregnes følgende til fortjeneste ved drift af skibe og fly i international trafik:

- a) fortjeneste ved udlejning af skibe eller fly med besætning ("timecharter" eller "voyagecharter"), når de pågældende skibe og fly anvendes i international trafik,
- b) fortjeneste ved udlejning af skibe eller fly uden besætning ("bareboatcharter"), når sådan udlejning har nær tilknytning til drift af skibe eller fly i international trafik, og
- c) fortjeneste ved anvendelse, rådighedsstillelse eller udleje af containere (herunder anhængere, pramme og lignende udstyr til transport af containere), der anvendes til transport af gods og varer, når sådan anvendelse, rådighedsstillelse eller udleje, har nær tilknytning til drift af skibe eller fly i international trafik.

3. Hvis en rederivirksomheds virkelige ledelse har sit sæde ombord på et skib, skal det anses for at være beliggende i den kontraherende stat, hvor skibets hjemhavn er beliggende, eller, hvis der ikke er en sådan hjemhavn, i den kontraherende stat, hvor rederen af skibet er hjemmehørende.

4. Bestemmelserne i stk.1 og 2 finder også anvendelse på fortjeneste ved deltagelse i en pool, et forretningsfællesskab eller en international driftsorganisation.

5. Fra den dag, hvor denne overenskomst finder anvendelse for første gang i henhold til artikel 31, stk. 2, til den dag hvor overenskomsten ophører med at finde anvendelse efter artikel 32, skal de bestemmelser, der blev vedtaget ved noteveksling af 28. februar 1930 mellem Danmark og Frankrig vedrørende beskatning af fortjeneste ved skibs- og luftfart ikke finde anvendelse.

Artikel 9

Forbundne foretagender

1. Hvis

- a) et foretagende i en kontraherende stat direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i et foretagende i den anden kontraherende stat, eller

b) de samme personer direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i såvel et foretagende i en kontraherende stat som et foretagende i den anden kontraherende stat,

og der i nogle af disse tilfælde mellem de to foretagender er aftalt eller fastsat vilkår vedrørende deres forretningsmæssige eller finansielle forbindelser, der afviger fra de vilkår, som ville være blevet aftalt mellem uafhængige foretagender, kan enhver fortjeneste, som ville være tilfaldet et af disse foretagender, hvis disse vilkår ikke havde foreligget, men som på grund af disse vilkår ikke er tilfaldet dette, medregnes til dette foretagendes fortjeneste og beskattes i overensstemmelse hermed.

2. Hvis en kontraherende stat til fortjenesten for et foretagende i denne stat medregner – og i overensstemmelse hermed beskatter – fortjeneste, som et foretagende i den anden kontraherende stat er blevet beskattet af i denne anden stat, og den således medregnede fortjeneste er fortjeneste, som ville være tilfaldet foretagendet i den førstnævnte stat, hvis vilkårene, der er aftalt mellem de to foretagender, havde været de samme, som ville have været aftalt mellem uafhængige foretagender, skal denne anden kontraherende stat foretage en passende regulering af det skattebeløb, som er beregnet dér af fortjenesten. Ved fastsættelsen af sådan regulering skal der tages skyldigt hensyn til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst, og de kontraherende staters kompetente myndigheder skal om nødvendigt konsultere hinanden.

Artikel 10

Udbytter

1. Udbytte udbetalt af et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden kontraherende stat.

2. Udbytte udbetalt af et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kan dog også beskattes i denne stat efter denne stats lovgivning, men hvis den retmæssige ejer af udbyttet er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den pålignede skat ikke overstige:

- a) 0 pct. af udbyttets bruttobeløb, hvis den retmæssige ejer er et selskab, som i en uafbrudt periode på 365 dage indbefattet den dag, hvor udbyttet udbetales, direkte ejer mindst 10 pct. af kapitalen i det selskab, som udbetaler udbyttet (ved opgørelsen af denne periode tages der ikke hensyn til ændringer i ejerforhold, som er en direkte følge af omstrukturering af selskaber, såsom fusion eller spaltning af det selskab, som ejer aktierne, eller som udbetaler udbyttet),
- b) 15 pct. af udbyttets bruttobeløb i alle andre tilfælde.

Dette stykke berører ikke adgangen til at beskatte selskabet af den fortjeneste, hvoraf udbyttet er udbetalt.

3. Udtrykket ”udbytte” som anvendt i denne artikel betyder indkomst af aktier, ”jouissance”-aktier eller ”jouissance”-rettigheder, mineaktier, stifteraktier eller andre rettigheder, som ikke er gældsfordringer, og som giver ret til andel i fortjeneste, såvel som indkomst, der behandles som en udlodning efter skattelovgivningen i den kontraherende stat, hvor det udloddende selskab er hjemmehørende.

4. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, hvis udbyttets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvor det udbyttebetalende selskab er hjemmehørende, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

5. Hvis et selskab, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver fortjeneste eller indkomst fra den anden kontraherende stat, må denne anden stat ikke påligne nogen skat på udbytte, som udbetales af selskabet, medmindre udbyttet udbetales til en person, der er hjemmehørende i denne anden stat, eller

medmindre den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et fast driftssted, der er beliggende i denne anden stat, eller undergive selskabets ikke-udloddede fortjeneste en skat på selskabets ikke-udloddede fortjeneste, selvom det udbetalte udbytte eller den ikke-udloddede fortjeneste helt eller delvis består af fortjeneste eller indkomst, der hidrører fra denne anden stat.

6. a) Udbytte udloddet af indkomst eller fortjeneste fra fast ejendom omfattet af artikel 6 af en investeringsenhed etableret i en kontraherende stat,
- (i) som udlodder det meste af denne indkomst årligt, og
 - (ii) hvis indkomst eller fortjeneste fra sådan fast ejendom er fritaget for skat, til en person hjemmehørende i den anden kontraherende stat kan beskattes i denne anden stat.
- b) Sådanne udbytter kan dog også beskattes i den førstnævnte stat i henhold til skattelovgivningen i denne stat, men den skat, der pålægges, må ikke overstige 15 pct. af bruttobeløbet af udbytterne, hvis den retmæssige ejer er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, og direkte eller indirekte besidder en kapitalandel, der repræsenterer mindre end 10 pct. af denne enheds kapital.

Når den retmæssige ejer af sådanne udbytter direkte eller indirekte ejer en kapitalandel, der repræsenterer 10 pct. eller mere af kapitalen i dette selskab eller denne enhed, kan udbyttet beskattes efter den sats, der er fastsat i den nationale lovgivning i den kontraherende stat, hvorfra de hidrører.

Artikel 11

Renter

1. Renter, der hidrører fra en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan kun beskattes i denne anden stat.
2. Udtrykket ”renter” som anvendt i denne artikel betyder indkomst af gældsfordringer af enhver art, hvad enten de er sikret ved pant i fast ejendom eller ikke, og hvad enten de indeholder en ret til en andel i skyldnerens fortjeneste eller ikke, og især indkomst af statsgældsbeviser og indkomst af obligationer eller forskrivninger, herunder agio beløb og gevinster, der knytter sig til sådanne gældsbeviser, obligationer eller forskrivninger. Straftillæg ved for sen betaling anses ikke for at være renter ved anvendelsen af denne artikel.
3. Bestemmelserne i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis renternes retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvorfra renterne hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den fordring, som ligger til grund for de betalte renter, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.
4. Hvis en særlig forbindelse mellem den, der betaler renter, og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at renterne set i forhold til den gældsfordring, for hvilken de er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Artikel 12

Royalties

1. Royalties, der hidrører fra en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan kun beskattes i denne anden stat.
2. Udtrykket ”royalties” som anvendt i denne artikel betyder betalinger af enhver art, der modtages som vederlag for anvendelsen af, eller retten til at anvende, enhver ophavsret til et litterært, kunstnerisk eller videnskabeligt arbejde, herunder spillefilm, ethvert patent, varemærke, mønster eller model, tegning, hemmelig formel eller fremstillingsmetode eller for oplysninger vedrørende industrielle, forretningsmæssige eller videnskabelige erfaringer.
3. Bestemmelserne i stk.1 finder ikke anvendelse, hvis royaltybeløbets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvorfra royaltybeløbet hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for de udbetalte royalties, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.
4. Hvis en særlig forbindelse mellem den, der betaler royalties, og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at royaltybeløbet set i forhold til den anvendelse, rettighed eller oplysning, for hvilken det er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under behørig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Artikel 13

Kapitalgevinster

1. Fortjeneste som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af fast ejendom som nævnt i artikel 6, og som er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.
2. Fortjeneste ved afhændelse af rørlig ejendom, der udgør en del af erhvervsformuen i et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, herunder fortjeneste ved afhændelse af et sådant fast driftssted (særskilt eller sammen med hele foretagendet), kan beskattes i denne anden stat.
3. Fortjeneste ved afhændelse af ejendom, der udgør en del af erhvervsformuen i et foretagende, og som består af skibe eller fly, der anvendes af det foretagende i international trafik eller rørlig ejendom, som hører til driften af sådanne skibe eller fly, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.
4. Fortjeneste ved afhændelse af containere (herunder anhangere, pramme og lignende udstyr til transport af containere), der anvendes til transport af gods og varer i international trafik af et foretagende i en kontraherende stat, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.
5. Fortjeneste, som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af aktier eller dermed sammenlignelige interesser såsom interesser i et interessentskab eller en fond,

kan beskattes i den anden kontraherende stat, hvis mere end 50 pct. af værdien af disse aktier eller dermed sammenlignelige interesser på noget tidspunkt inden for 365 dage forud for afhændelsen direkte eller indirekte hidrører fra fast ejendom som defineret i artikel 6 beliggende i den anden kontraherende stat. Ved anvendelsen af denne bestemmelse, skal der ikke tages hensyn til faste ejendomme, som hører til et sådant selskabs, fonds eller enheds egen virksomhed.

6. Fortjeneste ved afhændelse af alle andre formuegoder end dem, der er nævnt i stk. 1, 2, 3, 4 og 5, kan kun beskattes i den kontraherende stat, hvor afhænderen er hjemmehørende.

Artikel 14

Indkomst ved arbejde i ansættelsesforhold

1. Medmindre bestemmelserne i artiklerne 15, 17 og 19 medfører andet, kan gage, løn og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, ved arbejde i ansættelsesforhold, kun beskattes i denne stat, medmindre arbejdet er udført i den anden kontraherende stat. Er arbejdet udført der, kan det vederlag, som erhverves herfor, beskattes i denne anden stat.

2. Uanset bestemmelserne i stk. 1 kan vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, ved arbejde i ansættelsesforhold udført i den anden kontraherende stat, kun beskattes i den førstnævnte kontraherende stat, hvis:

- a) modtageren opholder sig i den anden stat i en eller flere perioder, der tilsammen ikke overstiger 183 dage i nogen 12-måneders periode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår, og
- b) vederlaget betales af eller for en arbejdsgiver, der ikke er hjemmehørende i den anden stat, og
- c) vederlaget ikke påhviler et fast driftssted, som arbejdsgiveren har i den anden stat.

3. Uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel kan vederlag, som erhverves for arbejde i ansættelsesforhold udført ombord på et skib eller et fly anvendt i international trafik af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Artikel 15

Bestyrelseshonorarer

Bestyrelseshonorarer og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, i hans egenskab af medlem af bestyrelsen for et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Artikel 16

Optrædende kunstnere, sportsudøvere og modeller

1. Uanset bestemmelserne i artikel 14 kan indkomst, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, som optrædende kunstner, såsom teater-, film-, radio- eller fjernsynskunstner, eller musiker eller som sportsudøver eller som model, ved hans personligt udøvede virksomhed som sådan i den anden kontraherende stat, beskattes i denne anden stat.

Uanset bestemmelserne i artikel 14 og 21, kan en kunstner, en sportsudøver eller en model, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og som erhverver indkomst fra den anden kontraherende stat for præstationer, der ikke kan adskilles fra dennes professionelle ry, beskattes i denne anden kontraherende stat.

2. Hvor indkomst hidrørende fra aktiviteter eller præstationer nævnt i stk. 1 ikke tilfalder kunstneren, sportsudøveren eller modellen personligt, men en anden person, uanset om denne person er hjemmehørende i en kontraherende stat eller ikke, kan sådan indkomst, uanset bestemmelserne i artikel 14 og 21, beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstnerens, sportsudøverens eller modellens aktiviteter eller præstationer udøves, stilles til rådighed eller bruges.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på indkomst, der erhverves ved virksomhed, som udøves i en kontraherende stat af kunstnere eller sportsudøvere eller modeller, hvis besøget i denne stat helt eller delvist er understøttet af offentlige midler fra den anden kontraherende stat, hvor kunstneren eller sportsudøveren eller modellen er hjemmehørende, eller fra denne stats politiske underafdelinger eller lokale eller regionale myndigheder eller offentligretlige enheder. I sådanne tilfælde kan indkomsten kun beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstneren, sportsudøveren eller modellen er hjemmehørende.

Artikel 17

Pensioner

1. Medmindre andet følger af artikel 19, stk. 2, kan pensioner og lignende vederlag, der hidrører fra en kontraherende stat og betales til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, hvad enten dette sker i forbindelse med tidligere ansættelse eller ikke, kun beskattes i denne anden stat.

2. Uanset bestemmelserne i stk. 1, kan sådanne pensioner og lignende vederlag beskattes i den førstnævnte kontraherende stat, hvis:

- a) bidrag indbetalt af den berettigede til pensionsordningen blev fradraget i den berettigedes skattepligtige indkomst i den førstnævnte kontraherende stat efter lovgivningen i denne stat, eller
- b) bidrag indbetalt af en arbejdsgiver til pensionsordningen ikke var skattepligtig indkomst for den berettigede i den førstnævnte kontraherende stat efter lovgivningen i denne stat.
- c) pensioner er ydet i henhold til den sociale sikringslovgivning i den førstnævnte kontraherende stat.

Artikel 18

Sociale sikringsydelse og lignende betalinger

1. Medmindre andet følger af artikel 17, stk. 2, litra c, kan betalinger modtaget af en fysisk person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, i henhold til den sociale sikringslovgivning i den anden kontraherende stat, beskattes i denne anden stat.

2. Legater og studie- eller kunstnerstøtte modtaget af en fysisk person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, fra offentlige midler i den anden kontraherende stat eller en politisk underafdeling eller en lokal eller regional myndighed i denne stat, kan beskattes i denne anden stat.

Artikel 19

Offentligt hverv

1.
 - a) Gage, løn og andre lignende vederlag, der udbetales af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal eller regional myndighed, eller af en deres offentligretlige juridiske personer, til en fysisk person for udførelse af hverv for denne stat, underafdeling, myndighed eller juridiske person, kan kun beskattes i denne kontraherende stat.

- b) Sådan gage, løn og andre lignende vederlag kan dog kun beskattes i den anden kontraherende stat, hvis hvervet er udført i denne anden stat, og den pågældende er hjemmehørende og statsborger i denne stat uden samtidig at være statsborger i den førstnævnte stat.
- 2.
- a) Pensioner og andre lignende vederlag, som udbetales af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal eller regional myndighed eller af en af deres offentligretlige juridiske personer – eller af midler tilvejebragt af disse – til en fysisk person i forbindelse med udøvelse af hverv for denne stat, underafdeling, myndighed eller juridisk person, kan uanset bestemmelserne i stk.1 kun beskattes i denne stat.
- b) Sådanne pensioner og andre lignende vederlag kan dog kun beskattes i den anden kontraherende stat, hvis den pågældende er hjemmehørende og statsborger i denne stat uden samtidig at være statsborger i den førstnævnte stat.
3. Bestemmelserne i artiklerne 14, 15, 16 og 17 finder anvendelse på gage, løn, pensioner og andre lignende vederlag for udførelse af hverv i forbindelse med erhvervsvirksomhed, der drives af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal eller regional myndighed, eller en af deres offentlige juridiske personer.

Artikel 20

Studerende

Beløb, som modtages med henblik på underhold eller uddannelse af en studerende eller lærling, som er eller som umiddelbart før han besøger en kontraherende stat var hjemmehørende i den anden kontraherende stat, og som opholder sig i den førstnævnte stat udelukkende i uddannelsesøjemed, beskattes ikke i denne stat under forudsætning af, at sådanne beløb hidrører fra kilder uden for denne stat.

Artikel 21

Anden indkomst

1. Indkomst, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og som ikke er behandlet i de foranstående artikler i denne overenskomst, kan, uanset hvorfra de hidrører, kun beskattes i denne stat.
2. Bestemmelserne i stk.1 finder ikke anvendelse på indkomst, bortset fra indkomst af fast ejendom som defineret i artikel 6, stk. 2, hvis indkomstens modtager, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for den udbetalte indkomst, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Artikel 22

Ophævelse af dobbeltbeskatning

1. I Danmark skal dobbeltbeskatning undgås på følgende måde:
- a) Når en person, som er hjemmehørende i Danmark, erhverver indkomst, som efter bestemmelserne i denne overenskomst kan beskattes i Frankrig (undtagen i det omfang, at disse bestemmelser udelukkende muliggør beskatning i Frankrig, fordi indkomsten også er indkomst erhvervet af en person, der er hjemmehørende i Frankrig), skal Danmark, medmindre bestemmelserne i litra c) medfører andet,

indrømme fradrag i den pågældende persons indkomstskat med et beløb svarende til den indkomstskat, som er betalt i Frankrig.

- b) Sådant fradrag kan dog ikke overstige den del af indkomstskatten som beregnet inden fradraget er givet, der svarer til den indkomst, som kan beskattes i Frankrig.
- c) Når en person, som er hjemmehørende i Danmark, erhverver indkomst, som efter bestemmelserne i denne overenskomst kun kan beskattes i Frankrig, kan Danmark medregne denne indkomst i beskatningsgrundlaget, men skal i indkomstskatten indrømme fradrag for den del af indkomstskatten, som kan henføres til indkomst, der hidrører fra Frankrig.

2. I Frankrig skal dobbeltbeskatning undgås på følgende måde:

a) Uanset enhver anden bestemmelse i denne overenskomst, skal indkomst, der kan beskattes eller kun kan beskattes i Danmark efter bestemmelserne i overenskomsten, tages i betragtning ved beregningen af den franske skat, når sådan indkomst ikke er fritaget for selskabsskat efter fransk national ret. I så fald skal den danske skat ikke fradrages i sådan indkomst, men en person, der er hjemmehørende i Frankrig, skal, med de betingelser og begrænsninger, der er fastsat i nr. (i) og (ii), være berettiget til fradrag i den franske skat. Sådant fradrag skal være lig med

- (i) i tilfælde af anden indkomst end den, der er nævnt under nr. (ii), den franske skat, der kan henføres til sådan indkomst, forudsat at personen, der er hjemmehørende i Frankrig, faktisk er underlagt dansk beskatning af denne indkomst,
- (ii) i tilfælde af indkomst, der er omfattet af selskabsskat, som henvist til i artikel 7 og artikel 13, stk. 2, og i tilfælde af indkomst, som henvist til i artikel 10, artikel 13, stk. 1 og 5, artikel 14, stk. 3, artikel 15, artikel 16, stk. 1 og 2, og artikel 18, størrelsen af den skat, der er betalt i Danmark efter bestemmelserne i disse artikler. Sådant fradrag skal dog ikke overstige den franske skat, der kan henføres til sådan indkomst.

- b)
- (i) Med udtrykket “den franske skat, der kan henføres til sådan indkomst”, som anvendt i litra a, forstås
 - når skatten af sådan indkomst beregnes ved anvendelse af en forholdsmæssig sats, størrelsen af den pågældende nettoindkomst multipliceret med den sats, der faktisk gælder for denne indkomst,
 - når skatten af sådan indkomst beregnes ved anvendelse af en progressiv skala, størrelsen af den pågældende nettoindkomst multipliceret med den sats, der fremkommer af forholdet mellem den skat, der faktisk skal betales af den samlede nettoindkomst, der er skattepligtig efter fransk ret, og beløbet af denne samlede nettoindkomst.
 - (ii) Med udtrykket “den skat, der er betalt i Danmark”, som anvendt i litra a, forstås den skat, der faktisk og endeligt afholdes for de pågældende indkomster efter bestemmelserne i overenskomsten, af en person, der er hjemmehørende i Frankrig, og som beskattes af disse indkomster efter fransk ret.

3. Når en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, modtager pensioner eller andet lignende vederlag, som efter bestemmelserne i artikel 17, stk. 2, kan beskattes i den anden kontraherende stat, skal denne anden stat indrømme et fradrag i personens indkomstskat svarende til den indkomstskat, som er betalt i den førstnævnte stat uden at overstige den skat, der kan henføres til sådan indkomst i denne anden stat. I et sådant tilfælde, skal der ikke indrømmes fradrag som nævnt i stk. 1 og 2 i denne artikel.

Artikel 23

Ikke-diskriminering

1. Fysiske personer, der er statsborgere i en kontraherende stat, kan ikke i den anden kontraherende stat undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som fysiske personer, der er statsborgere i denne anden kontraherende stat, under samme forhold – særligt med hensyn til bopæl – er eller måtte blive undergivet.
2. Statsløse personer, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, kan ikke i nogen af de kontraherende stater undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning eller dermed forbundne krav, som statsborgere i den pågældende stat under samme forhold – særligt med hensyn til bopæl – er eller måtte blive undergivet.
3. Beskatningen af et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, må ikke være mindre fordelagtig i denne anden stat end beskatningen af foretagender i denne anden stat, der driver samme virksomhed. Denne bestemmelse kan ikke fortolkes som forpligtende en kontraherende stat til at indrømme personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, de personlige skattemæssige begunstigelser, lempelser og nedsættelser, som den som følge af civilstand eller forsørgerpligt over for familie indrømmer personer, der er hjemmehørende i denne stat.
4. Medmindre bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, artikel 11, stk. 4 eller artikel 12, stk. 4, finder anvendelse, kan renter, royalties og andre udbetalinger, der betales af et foretagende i en kontraherende stat til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, fradrages ved opgørelsen af et sådant foretagendes skattepligtige indkomst under samme betingelser, som hvis de var blevet betalt til en person, der er hjemmehørende i den førstnævnte stat.
5. Foretagender i en kontraherende stat, hvis kapital helt eller delvis ejes eller kontrolleres, direkte eller indirekte, af en eller flere personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan ikke i den førstnævnte kontraherende stat undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som andre tilsvarende foretagender i den førstnævnte kontraherende stat er eller måtte blive undergivet.
6. Denne artikel skal ikke fortolkes således, at nogen af de kontraherende stater forpligtes til at indrømme fysiske personer, der ikke er hjemmehørende i denne stat, nogen personlige fradrag, lempelser eller nedsættelser af skat, som indrømmes til fysiske personer, der er hjemmehørende i denne stat.
7. Hvis nogen bilateral traktat eller aftale mellem de kontraherende stater, bortset fra denne overenskomst, indeholder en klausul om ikke-diskriminering eller en mestbegunstigelsesklausul, er det forstået, at sådanne klausuler ikke skal finde anvendelse i skattemæssige forhold.
8. Bestemmelserne i denne artikel finder uanset bestemmelserne i artikel 2 anvendelse på skatter af enhver art og betegnelse.

Artikel 24

Fremgangsmåden ved indgåelse af gensidige aftaler

1. Hvis en person mener, at foranstaltninger truffet af den ene eller begge de kontraherende stater, for ham medfører eller vil medføre en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne overenskomst, kan han, uanset hvilke retsmidler der måtte være fastsat i disse kontraherende staters interne lovgivning, indbringe sin sag for den kompetente myndighed i en af de kontraherende

stater. Sagen skal indbringes inden tre år fra det tidspunkt, hvor der første gang er givet underretning om den foranstaltning, der medfører en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med overenskomstens bestemmelser.

2. Den kompetente myndighed skal, hvis indsigelsen forekommer den at være berettiget, og hvis den ikke selv kan nå frem til en tilfredsstillende løsning, søge at løse sagen ved gensidig aftale med den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på at undgå en beskatning, der ikke er i overensstemmelse med overenskomsten. Enhver indgået aftale skal gennemføres uden hensyn til de tidsfrister, der er fastsat i de kontraherende staters interne lovgivning.

3. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal søge ved gensidig aftale at løse vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål, der måtte opstå med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af overenskomsten. De kan også konsultere hinanden om ophævelse af dobbeltbeskatning i tilfælde, som ikke er omhandlet i overenskomsten.

4. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan kommunikere direkte med hinanden, herunder gennem et fælles udvalg bestående af dem selv eller deres repræsentanter, med henblik på at opnå enighed inden for rammerne af de forudgående stykker.

Artikel 25

Udveksling af oplysninger

1. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal udveksle sådanne oplysninger, som kan forudses at være relevante for at gennemføre bestemmelserne i denne overenskomst eller for administrationen eller håndhævelsen af intern lovgivning vedrørende skatter af enhver art og betegnelse, der pålægges på vegne af de kontraherende stater eller af deres politiske underafdelinger eller lokale eller regionale myndigheder, i det omfang denne beskatning ikke strider mod overenskomsten. Udvekslingen af oplysninger er ikke begrænset af artikel 1 og 2.

2. Enhver oplysning, som en kontraherende stat har modtaget i medfør af stk.1, skal holdes hemmelig på samme måde som oplysninger, der er tilvejebragt i medfør af denne stats interne lovgivning og må kun meddeles til personer eller myndigheder (herunder domstole og forvaltningsmyndigheder), der er beskæftiget med ligning, opkrævning, tvangsfuldbyrdelse, retsforfølgning eller afgørelser af klager med hensyn til de skatter, der er nævnt i stk.1, eller tilsynet med førnævnte. Sådanne personer eller myndigheder må kun anvende oplysningerne til sådanne formål. De må meddele oplysningerne under offentlige retshandlinger eller i retsafgørelser. Oplysninger, som modtages af en kontraherende stat, kan uanset det forudgående anvendes til andre formål, når sådanne oplysninger kan anvendes til sådanne andre formål efter lovgivningen i begge stater, og den kompetente myndighed i den stat, der meddeler oplysningerne, giver tilladelse til sådant brug.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 kan i intet tilfælde fortolkes således, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til:

- (a) at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis,
- (b) at meddele oplysninger, som ikke kan opnås i henhold til denne eller den anden kontraherende stats lovgivning eller normale forvaltningspraksis,
- (c) at meddele oplysninger, som ville røbe nogen erhvervmæssig, forretningsmæssig, industriel, kommerciel eller faglig hemmelighed eller fremstillingsmetode, eller oplysninger, hvis offentliggørelse ville være i strid med almene hensyn (ordre public).

4. Hvis en kontraherende stat anmoder om oplysninger efter denne artikel, skal den anden kontraherende stat iværksætte de foranstaltninger, der er til rådighed for at indhente de oplysninger, der er anmodet om, uanset om denne anden stat ikke måtte have behov for disse oplysninger til dens egne skatteformål. Forpligtelsen i det forudgående punktum gælder med forbehold af begrænsningerne i stk. 3, men i intet tilfælde kan sådanne begrænsninger fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger, blot fordi denne ikke selv har nogen national interesse i sådanne oplysninger.

5. I intet tilfælde kan bestemmelserne i stk. 3 fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger, blot fordi oplysningerne besiddes af en bank, anden finansiell institution, repræsentant eller en person, som optræder i egenskab af bemyndiget eller som formynder, eller fordi oplysningerne drejer sig om en persons ejerforhold.

Artikel 26

Bistand ved inddrivelse af skatter

1. De kontraherende stater yder hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Denne bistand er ikke begrænset af artikel 1 og 2. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan ved gensidig aftale fastsætte nærmere regler for anvendelsen af denne artikel.

2. Udtrykket ”skattekrav” betyder i denne artikel et skyldigt beløb vedrørende skatter af enhver art og betegnelse, som pålægges på vegne af de kontraherende stater eller deres politiske underafdelinger eller lokale eller regionale myndigheder, så længe sådan beskatning ikke er i strid med denne overenskomst eller med andet juridisk instrument, som de kontraherende stater er deltagere i, såvel som renter, administrative bøder og omkostninger i forbindelse med inddrivelse og sikring af sådanne beløb.

3. Når en kontraherende stats skattekrav kan inddrives efter denne stats lovgivning, og den person, som skylder beløbet, ikke efter denne stats lovgivning kan gøre indsigelser mod inddrivelsen på dette tidspunkt, skal dette skattekrav på anmodning fra den kompetente myndighed i denne stat anerkendes af den anden stats kompetente myndighed med henblik på inddrivelse. Skattekravet skal inddrives af denne anden stat efter de bestemmelser, der efter denne anden stats lovgivning gælder for inddrivelse af skattekrav, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav.

4. Når en kontraherende stats skattekrav er af en sådan karakter, at denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen af kravet, skal dette skattekrav på anmodning af denne stats kompetente myndighed anerkendes af den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på iværksættelse af sådanne foranstaltninger. Denne anden stat skal iværksætte foranstaltninger med henblik på sikring af skattekravet efter bestemmelserne i denne anden stats lovgivning, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav, uanset om skattekravet på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne iværksættes, ikke kan inddrives i den førstnævnte stat, og uanset om den person, som skylder beløbet, kan gøre indsigelser mod inddrivelsen.

5. Et skattekrav, som er anerkendt af en kontraherende stat efter stk. 3 eller 4, skal uanset bestemmelserne i stk. 3 og 4 ikke i denne stat undergives de tidsfrister eller gives nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for et skattekrav efter denne stats lovgivning på grund af kravets karakter. Endvidere skal et skattekrav, som anerkendes af en kontraherende stat efter stk. 3 og 4, ikke i denne stat have nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for dette skattekrav efter den anden kontraherende stats lovgivning.

6. Søgsmål med hensyn til eksistensen eller gyldigheden af en kontraherende stats skattekrav, eller med hensyn til beløbets størrelse, kan ikke indbringes for domstole eller administrative myndigheder i den anden kontraherende stat.

7. Hvis et skattekrav på et tidspunkt efter fremsættelse af en anmodning fra en kontraherende stat efter stk. 3 eller 4, og før den anden kontraherende stat har inddrevet og overført det pågældende skattekrav til den førstnævnte stat, ophører med at være

- a) for så vidt angår en anmodning efter stk. 3, et skattekrav i den førstnævnte stat, som kan inddrives efter denne stats lovgivning, og hvor den person, som skylder beløbet, på dette tidspunkt efter lovgivningen i denne stat ikke kan gøre indsigelse mod inddrivelsen, eller
- b) for så vidt angår en anmodning efter stk. 4, et skattekrav i den førstnævnte stat, hvor denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen,

skal den kompetente myndighed i den førstnævnte stat straks underrette den kompetente myndighed i den anden stat herom, og efter den anden stats valg skal den førstnævnte stat enten stille anmodningen i bero eller trække den tilbage.

8. Bestemmelserne i denne artikel kan i intet tilfælde fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til:

- a) at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis,
- b) at iværksætte foranstaltninger, som ville stride mod almene interesser (ordre public),
- c) at yde bistand, hvis den anden kontraherende stat ikke har iværksat alle rimelige foranstaltninger til inddrivelse henholdsvis sikring af skattekravet, som kan iværksættes efter denne stats lovgivning eller forvaltningspraksis,
- d) at yde bistand i tilfælde, hvor den administrative byrde for denne stat klart ikke står mål med de fordele, som den anden kontraherende stat vil opnå.

Artikel 27

Personer ansat ved diplomatiske og konsulære repræsentationer

1. Intet i denne overenskomst berører de skattemæssige begunstigelser, som ansatte ved diplomatiske eller konsulære repræsentationer og ansatte ved faste delegationer af internationale organisationer nyder i henhold til folkerettens almindelige regler eller særlige aftaler.

2. Uanset bestemmelserne i artikel 4 skal en fysisk person, der er ansat ved en diplomatisk eller konsulær repræsentation eller en fast delegation af en kontraherende stat, som er beliggende i den anden kontraherende stat eller i et tredjeland, efter overenskomsten anses for at være hjemmehørende i udsenderstaten, hvis:

- a) denne i overensstemmelse med folkeretten ikke er skattepligtig i modtagerstaten af indkomst fra kilder uden for denne stat eller af formue beliggende uden for denne stat, og
- b) denne i udsenderstaten er omfattet af samme forpligtelser med hensyn til skat af sin samlede indkomst, som personer, der er hjemmehørende i denne stat.

3. Overenskomsten finder ikke anvendelse på internationale organisationer, på organer eller embedsmænd deraf og på personer, der er ansat ved en diplomatisk eller konsulær repræsentation eller en fast delegation af et tredjeland, der er til stede i en kontraherende stat og ikke i nogen af de kontraherende stater behandles som hjemmehørende med hensyn til indkomstskatter.

Artikel 28

Territorial udvidelse

1. Denne overenskomst kan enten i sin helhed eller med de fornødne ændringer udvides til enhver del af de kontraherende staters territorium, som specifikt er udelukket fra overenskomstens anvendelsesområde, eller til enhver stat eller et hvert område, for hvis internationale relationer Danmark eller Frankrig er ansvarlig, og som pålægger skatter af tilsvarende karakter som dem, der er omfattet af overenskomsten. Enhver sådan udvidelse skal have virkning fra den dato og være undergivet sådanne ændringer og betingelser, herunder betingelser vedrørende opsigelse, som måtte blive fastsat og aftalt mellem de kontraherende stater i noter, der udveksles ad diplomatisk vej eller på anden måde i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige regler.

2. Medmindre de kontraherende stater aftaler andet, omfatter opsigelsen af overenskomsten af en af dem i henhold til artikel 32 også, på samme måde som angivet i nævnte artikel, anvendelsen af overenskomsten på de dele af de kontraherende staters territorium eller de stater eller områder, hvortil den er blevet udvidet i henhold til denne artikel.

Artikel 29

Berettigelse til fordele

Uanset de øvrige bestemmelser i denne overenskomst gives der ikke fordele efter denne overenskomst for så vidt angår indkomst, hvis det i betragtning af alle relevante fakta og omstændigheder er rimeligt at antage, at opnåelse af denne fordel var et af hovedformålene med noget arrangement eller nogen transaktion, som direkte eller indirekte resulterede i denne fordel, medmindre det godtgøres, at opnåelse af denne fordel under disse omstændigheder ville være i overensstemmelse med genstanden for og formålet med de relevante bestemmelser i denne overenskomst.

Artikel 30

Anvendelse af overenskomsten

1. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan bestemme, hvordan denne konvention skal anvendes.

2. I særdeleshed skal personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, for at opnå de fordele, der er omhandlet i artikel 10, 11 og 12, fremvise en hjemstedserklæring, medmindre de kompetente myndigheder bestemmer andet.

Artikel 31

Ikrafttræden

1. De kontraherende stater skal underrette hinanden om opfyldelsen af de procedurer, der er nødvendige for denne overenskomsts ikrafttræden.

2. Overenskomsten træder i kraft den første dag efter den dato, hvor den sidste af disse underretninger er modtaget, og dens bestemmelser har virkning:

a) I Danmark:

- (i) for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der betales den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere, og

- (ii) for så vidt angår andre skatter, for indkomstår, som begynder den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere.
- b) I Frankrig:
- (i) for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der er skattepligtige efter det kalenderår, hvor overenskomsten træder i kraft,
 - (ii) for så vidt angår andre indkomstskatter end kildeskatter, for indkomst, der, alt efter omstændighederne, vedrører ethvert kalenderår eller enhver regnskabsperiode, som begynder efter det kalenderår, hvor denne overenskomst træder i kraft,
 - (iii) for så vidt angår andre skatter, for beskatning hvor den skatteudløsende begivenhed finder sted efter det kalenderår, hvor overenskomsten træder i kraft

3. Når en fysisk person, der

- a) var hjemmehørende i en af de kontraherende stater på datoen for undertegnelse af overenskomsten, og
- b) på denne dato modtog pensioner eller andet lignende vederlag hidrørende fra den anden kontraherende stat, som kun var skattepligtige i den førstnævnte kontraherende stat i henhold til lovgivningen i den anden kontraherende stat,

skal sådanne pensioner eller andet lignende vederlag, uanset bestemmelserne i overenskomstens artikel 17, kun beskattes i den førstnævnte kontraherende stat, så længe personen forbliver hjemmehørende i denne stat.

Artikel 32

Opsigelse

Denne overenskomst forbliver i kraft på ubestemt tid. Hver af de kontraherende stater kan dog opsiges overenskomsten ved ad diplomatisk vej at give underretning om opsigelse mindst seks måneder før udgangen af ethvert kalenderår. I så fald ophører overenskomsten med at have virkning:

a) I Danmark:

- (i) for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der betales den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor underretningen om opsigelse er givet, eller senere, og
- (ii) for så vidt angår andre skatter, for indkomstår, som begynder den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor underretningen om opsigelse er givet, eller senere.

b) I Frankrig:

- (i) for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der er skattepligtige efter det kalenderår, hvor underretning om opsigelse er givet,
- (ii) for så vidt angår andre indkomstskatter end kildeskatter, for indkomst, der, alt efter omstændighederne, vedrører ethvert kalenderår eller enhver regnskabsperiode, som begynder efter det kalenderår, hvor underretning om opsigelse er givet,
- (iii) for så vidt angår andre skatter, for beskatning hvor den skatteudløsende begivenhed finder sted efter det kalenderår, hvor underretning om opsigelse er givet.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har de undertegnede, dertil behørigt befuldmægtigede af deres respektive regeringer, underskrevet denne overenskomst.

Udfærdiget i to eksemplarer i Paris den 4. februar 2022, på dansk og fransk, begge med samme gyldighed.

For regeringen i Kongeriget Danmark

For regeringen i Den Franske Republik

Nicolai WAMMEN
Finansminister

Bruno LE MAIRE
Økonomi-, Finans- og Genopretningsminister

Protokol

På tidspunktet for undertegnelsen af Overenskomsten til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomstskatter og forhindring af skatteunddragelse og -omgåelse (i det følgende benævnt "Overenskomsten" er Kongeriget Danmarks regering og Den Franske Republiks regering blevet enige om, at følgende bestemmelser skal udgøre en integreret del af Overenskomsten.

1. I forhold til artikel 3, stk. 1, litra c, er de franske oversøiske områder og territorier Guadeloupe, Guyane, Martinique, Réunion og Mayotte. Den franske kompetente myndighed skal ad diplomatisk vej underrette den danske kompetente myndighed om enhver ændring af denne liste.
2. For så vidt angår artikel 3 er der enighed om, at ordene "anerkendt pensionsinstitut" i Frankrigs tilfælde omfatter "Fonds de réserve pour les retraites".
3. Uanset andre bestemmelser i denne overenskomst, er kollektive investeringsenheder, der er omfattet af direktiv 2009/65/EF (UCITS) berettiget til fordelene efter artikel 10 og 11. Enheder, der ikke er UCITS, og som er etableret i en kontraherende stat, og i henhold til den anden kontraherende stats nationale regler sidestilles med kollektive investeringsenheder, er berettiget til fordelene efter artikel 10 og 11 for den del af indkomsten, der svarer til de rettigheder, som ejes af personer, der er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, eller af personer, der er hjemmehørende i en anden stat, med hvilken den kontraherende stat, hvorfra udbyttet eller renterne hidrører, har indgået en aftale om administrativ bistand med henblik på at forhindre skatteunddragelse og skatteundgåelse.
4. Ved anvendelsen af denne overenskomsts artikel 17, stk. 2, litra c, omfatter pensioner, der ydes i henhold til den sociale sikringslovgivning, statspensioner på grund af alderdom, invalidepensioner og lignende betalinger af væsentlig samme karakter, der er omfattet af den sociale sikringslovgivning. I Danmark, omfatter artikel 17, stk. 2, litra c, særligt Folkepension, pension fra ATP, Tidlig Pension, Før tidspension, Seniorpension, Efterløn og andre lignende betalinger af væsentlig samme karakter, der pålægges efter datoen for overenskomstens undertegnelse.
5. For så vidt angår artikel 20 er der enighed om, at ordene "lærling" omfatter enhver person, der melder sig frivilligt til internationale udstationeringer som defineret i artikel L122-1 ff. i kapitel II i afsnit II i Code du service national (den franske værnepligtslov).

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har de undertegnede, dertil behørigt befuldmægtigede af deres respektive regeringer, underskrevet denne overenskomst.

Udfærdiget i to eksemplarer i Paris den 4. februar 2022, på dansk og fransk, begge med samme gyldighed.

For regeringen i Kongeriget Danmark

For regeringen i Den Franske Republik

Nicolai WAMMEN
Finansminister

Bruno LE MAIRE
Økonomi-, Finans- og Genopretningsminister

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets formål og baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Gældende ret
 - 3.2. Skatteministeriets overvejelser
 - 3.3. Den foreslåede ordning
 - 3.3.1. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens opbygning
 - 3.3.2. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens bestemmelser og dansk ret
 - 3.3.2.1. Artikel 1 om omfattede personer
 - 3.3.2.2. Artikel 2 om omfattede skatter
 - 3.3.2.3. Artikel 3 om overenskomstens almindelige definitioner
 - 3.3.2.4. Artikel 4 om skattemæssigt hjemsted
 - 3.3.2.5. Artikel 5 om fast driftssted
 - 3.3.2.6. Artikel 6 om indkomst fra fast ejendom
 - 3.3.2.7. Artikel 7 om fortjeneste ved erhvervsvirksomhed
 - 3.3.2.8. Artikel 8 om international skibsfart og luftfart
 - 3.3.2.9. Artikel 9 om forbundne foretagender
 - 3.3.2.10. Artikel 10 om udbytter
 - 3.3.2.11. Artikel 11 om renter
 - 3.3.2.12. Artikel 12 om royalties
 - 3.3.2.13. Artikel 13 om kapitalgevinster
 - 3.3.2.14. Artikel 14 om indkomst ved arbejde i ansættelsesforhold
 - 3.3.2.15. Artikel 15 om bestyrelseshonorarer
 - 3.3.2.16. Artikel 16 om optrædende kunstnere, sportsudøvere og modeller
 - 3.3.2.17. Artikel 17 om pensioner
 - 3.3.2.18. Artikel 18 om sociale sikringsydelser og lignende betalinger
 - 3.3.2.19. Artikel 19 om offentligt hverv
 - 3.3.2.20. Artikel 20 om studerende
 - 3.3.2.21. Artikel 21 om anden indkomst
 - 3.3.2.22. Artikel 22 om ophævelse af dobbeltbeskatning
 - 3.3.2.23. Artikel 23 om ikke-diskriminering
 - 3.3.2.24. Artikel 24 om fremgangsmåden ved indgåelsen af gensidige aftaler
 - 3.3.2.25. Artikel 25 om udveksling af oplysninger
 - 3.3.2.26. Artikel 26 om bistand ved inddrivelse af skatter
 - 3.3.2.27. Artikel 27 om personer ansat ved diplomatiske og konsulære repræsentationer
 - 3.3.2.28. Artikel 28 om territorial udvidelse
 - 3.3.2.29. Artikel 29 om berettigelse til fordele
 - 3.3.2.30. Artikel 30 om anvendelse af overenskomsten
 - 3.3.2.31. Artikel 31 om ikrafttrædelse
 - 3.3.2.32. Artikel 32 om opsigelse
 - 3.3.2.33. Protokol til dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Frankrig
4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Klimamæssige konsekvenser
8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre dobbeltbeskatningsoverenskomst af 4. februar 2022 mellem Kongeriget Danmarks regering og Den Franske Republiks regering

til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomstskatter og forhindring af skatteunddragelse og -omgåelse samt den dertilhørende protokol.

En ny dobbeltbeskatningsoverenskomst har været efter-

spurgt af danske pensionister, som er bosiddende i Frankrig, og af danske virksomheder, som har aktiviteter i Frankrig.

Danmark opsagde i 2008 dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Frankrig. Baggrunden for opsigelsen var, at danske pensioner efter den dagældende dobbeltbeskatningsoverenskomst kun kunne beskattes i pensionistens bopælsland. Dette betød, at Danmark ikke kunne beskatte danske pensionsudbetalinger, når danske pensionister flyttede til Frankrig, selv om pensionsindbetalingerne havde været fradragsberettigede i Danmark, hvilket medførte et dansk provenutab og et skattemæssigt incitament for danske pensionister til at flytte.

Både før og efter opsigelsen har den danske regering og den franske regering forsøgt at nå til enighed om en løsning for beskatning af pensioner. En sådan enighed blev opnået den 26. april 2019, hvor Skatteministeriet og det franske Finansministerium indgik en såkaldt principklæring, der havde til formål at sætte rammen for indgåelse af en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst ved at fastslå de grundlæggende principper for beskatningsretten til pensioner.

Den 4. februar 2022 blev der underskrevet en ny dansk-fransk dobbeltbeskatningsoverenskomst. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten udmønter principklæringen for beskatning af pensioner og er opbygget efter OECD's modeloverenskomst for dobbeltbeskatningsoverenskomster med enkelte afvigelser af hensyn til såvel danske som franske interesser.

Det er et mangeårigt fast dansk princip ved forhandling af dobbeltbeskatningsoverenskomster, at Danmark skal have ret til at beskatte udbetalinger fra de pensionsordninger, hvor Danmark har givet fradrag for pensionsindbetalingerne. Dette princip, der er med til at sikre sammenhængen i det danske pensionsbeskatningssystem, fastholdes fortsat med indgåelsen af den nye dobbeltbeskatningsoverenskomst. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten medfører, at Danmark kan beskatte danske pensionsudbetalinger til personer, der er hjemmehørende i Frankrig. Beskatningen sker efter et såkaldt ”omvendt credit”-princip, hvilket indebærer, at Danmark skal indrømme lempelse for den skat, der betales af pensionen i Frankrig i den danske skat af pensionen.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten indeholder en overgangsbestemmelse for de pensionister, der var hjemmehørende i Frankrig på tidspunktet for undertegnelsen af overenskomsten, og som på dette tidspunkt modtog pensionsudbetalinger el.lign., som kun kunne beskattes i Frankrig efter intern dansk skatteret, således at de efter overenskomstens ikrafttræden fortsat alene beskattes i Frankrig af deres pensioner.

En ny dobbeltbeskatningsoverenskomst vil desuden afhjælpe de udfordringer, som erhvervslivet har oplevet som følge af fraværet af en dobbeltbeskatningsoverenskomst og kan derfor styrke de erhvervsmæssige forbindelser mellem Danmark og Frankrig.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten træder i kraft den første dag efter den dato, hvor den sidste underretning om, at de procedurer, der er nødvendige for overenskomstens

ikrafttræden, er opfyldte, er modtaget i overensstemmelse med dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 31. I praksis sker dette ved udvekslingen af såkaldte ratifikationsinstrumenter. Med en vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget samtykke i medfør af grundlovens § 19 til, at regeringen på Danmarks vegne tiltræder protokollen.

2. Lovforslagets formål og baggrund

Regeringen ønsker at udbygge og vedligeholde Danmarks net af dobbeltbeskatningsoverenskomster. Dette skal ske gennem indgåelse af nye overenskomster og ved revision af eksisterende overenskomster, således at overenskomsterne er opdaterede med seneste internationale standarder og giver gode vilkår for danske virksomheder, borgere og myndigheder.

Dobbeltbeskatningsoverenskomster bidrager til økonomisk udvikling ved at skabe klarhed over virksomheders skattemæssige forhold og ved at sikre, at dobbeltbeskatning undgås. En dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem to stater har som hovedformål at ophæve international dobbeltbeskatning. Dobbeltbeskatning kan eksempelvis opstå ved, at en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i den ene stat, modtager indkomst fra kilder i den anden stat. Ophævelsen af dobbeltbeskatning understøtter samhandel og investeringer til gavn for begge parter. Desuden kan indgåelsen af en dobbeltbeskatningsoverenskomst sikre muligheden for at undgå dobbelt ikke-beskatning og styrke samarbejdet mellem staternes skattemyndigheder. Derved kan en dobbeltbeskatningsoverenskomst bidrage til bekæmpelsen af aggressiv skatteplanlægning samt international skatteunddragelse og -omgåelse.

Danmarks dobbeltbeskatningsoverenskomster med andre stater medfører også forudsigelighed og sikkerhed omkring skatteforholdene for danske erhvervsvirksomheder, som udøver virksomhed i udlandet.

Forhandlinger om en dobbeltbeskatningsoverenskomst med et konkret land besluttet med udgangspunkt i de generelle hensyn, der følges ved Danmarks indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster. Her kan der blandt andet lægges vægt på, om der er dansk samhandel med den pågældende stat, om der er konkret risiko for dobbeltbeskatning for danske personer og virksomheder, og om der er udsigt til at opnå enighed om en dobbeltbeskatningsoverenskomst.

Indgåelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Frankrig er baseret på sådanne generelle hensyn. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten tager udgangspunkt i OECD's modeloverenskomst og det danske forhandlingsudspil, men overenskomstens endelige indhold er udtryk for en afvejning af danske og franske interesser.

Det følger af statskattelovens § 4, at skattepligtige i Danmark som hovedregel beskattes efter globalindkomstprincippet. Der gælder i Danmark regler om både fuld skattepligt og begrænset skattepligt.

Fuld skattepligt indebærer, at en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i Danmark, som udgangspunkt er skattepligtig i Danmark af hele den globale ind-

komst, hvad enten indkomsten hidrører her fra landet eller ikke. Reglerne herom følger af kildeskattelovens § 1 og selskabsskattelovens § 1.

Begrænset skattepligt gælder for fysiske og juridiske personer, der ikke er omfattet af reglerne om fuld skattepligt, men som modtager indkomst fra kilder i Danmark. Den begrænsede skattepligt medfører, at Danmark beskatter fysiske og juridiske personer, som er hjemmehørende i andre stater, af en række indkomsttyper, som de pågældende modtager fra Danmark. Kildeskattelovens § 2 og selskabsskattelovens § 2 opregner de indkomsttyper, der er omfattet af begrænset skattepligt.

Den andet stat, som Danmark indgår en dobbeltbeskatningsoverenskomst med, har som oftest tilsvarende regler om fuld skattepligt for fysiske og juridiske personer, som er hjemmehørende i denne stat, og om begrænset skattepligt for fysiske og juridiske personer i andre stater, som modtager indkomst fra kilder i den pågældende stat. Dette kan lede til, at den samme indkomst beskattes i begge stater.

Hvis eksempelvis en fysisk eller juridisk person, som er hjemmehørende i den anden stat, modtager indkomst fra kilder i Danmark, vil Danmark beskatte denne indkomst, hvis de danske regler om begrænset skattepligt finder anvendelse. Imidlertid vil modtageren typisk også være skattepligtig af den pågældende indkomst i den anden stat i overensstemmelse med denne stats skatteregler om fuld skattepligt for hjemmehørende fysiske og juridiske personer. Hvis der ikke findes en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem de to stater, vil begge stater kunne beskatte fuldt ud i overensstemmelse med deres interne regler, og der kan herved forekomme dobbeltbeskatning.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsterne skal hindre denne dobbeltbeskatning. Hvis der ikke findes en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem staterne, kan dobbeltbeskatningen kun hindres ved, at den ene eller den anden stat – eller i nogle tilfælde begge stater – nedsætter den beskatning, som skal ske efter deres interne skattelovgivning.

Danmarks dobbeltbeskatningsoverenskomster tager i vidt omfang udgangspunkt i OECD's model for dobbeltbeskatningsoverenskomster. OECD's modeloverenskomst ligger således til grund for det forhandlingsoplæg, som fra dansk side anvendes ved forhandlinger om indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster. Modeloverenskomsten opdateres og ændres med mellemrum, og den seneste udgave blev publiceret i 2017.

OECD's modeloverenskomst er udarbejdet som en ikke-bindende anbefaling til udformningen af en dobbeltbeskatningsoverenskomst. Modeloverenskomsten har tilknyttet udførlige kommentarer, som angiver fortolkningen af modeloverenskomstens artikler. Da modeloverenskomsten ikke er bindende, kan to lande frit indgå aftale om bestemmelser, der fraviger den. I praksis ses der da også ofte afvigelser herfra i de overenskomster, som de forskellige stater har indgået.

Denne dobbeltbeskatningsoverenskomst er opbygget med udgangspunkt i OECD's 2017-modeloverenskomst og op-

fylder herunder de fire minimumsstandarder, der er udviklet i OECD/G20's såkaldte BEPS-projekt ("Base Erosion and Profit Shifting"). BEPS-projektet har til formål at bekæmpe udhuling af skattebasen og overskudsflytning. Minimumsstandarderne fremgår af Multilateral konvention af 24. november 2016 til gennemførelse af tiltag i dobbeltbeskatningsoverenskomster til forebyggelse af skatteudhuling og overskudsflytning. Denne multilaterale konvention, som Danmark har ratificeret, forpligter bl.a. de stater, der har tiltrådt konventionen, til at implementere de fire minimumsstandarder.

En dobbeltbeskatningsoverenskomst baseret på OECD's modeloverenskomst indeholder overordnet en række regler vedrørende forskellige typer indkomster, der angiver, hvornår de respektive stater kan beskatte indkomst, som en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i den ene stat (bopælsstaten), modtager fra den anden stat (kildestaten).

For kildestaten kan der være tale om, at denne indskrænker – eller helt frafalder – sin begrænsede skattepligt på indkomst, som erhverves af en modtager i bopælsstaten. En dobbeltbeskatningsoverenskomst medfører herved, at Danmark kun kan håndhæve reglerne om begrænset skattepligt af indkomst, som fysiske og juridiske personer i bopælsstaten modtager fra Danmark, i det omfang beskatningen ikke indskrænkes i medfør af overenskomsten. Tilsvarende gælder for den anden stats beskatning af indkomst, som fysiske og juridiske personer i Danmark modtager fra denne anden stat.

For bopælsstaten kan der ligeledes være tale om begrænsninger i retten til at beskatte en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i denne stat, af indkomst fra den anden stat (kildestaten), ligesom bopælsstaten skal anvende den metode for ophævelse af dobbeltbeskatning, som overenskomsten foreskriver.

Det bemærkes, at bestemmelserne i en dobbeltbeskatningsoverenskomst ikke i sig selv kan medføre, at der sker dansk beskatning. En dobbeltbeskatningsoverenskomst kan kun medføre, at Danmark får beskatningsretten til en given indkomst. Selv om Danmark efter en overenskomst har ret til at beskatte en bestemt type indkomst, sker der kun dansk beskatning af den pågældende indkomst i det omfang, at der også er hjemmel i de interne danske skatteregler til at beskatte indkomsten.

Ud over bestemmelser om fordeling af beskatningsretten har dobbeltbeskatningsoverenskomster en bestemmelse om, hvordan de to stater skal ophæve dobbeltbeskatning. Denne bestemmelse angiver, hvilken metode staterne skal anvende for at ophæve dobbeltbeskatning, når en fysisk eller juridisk person, der er hjemmehørende i bopælsstaten, modtager indkomst fra kildestaten, og kildestaten har beskatningsretten på indkomsten efter de øvrige bestemmelser i overenskomsten.

Metodebestemmelsen er nødvendig, fordi overenskomstens øvrige bestemmelser typisk ikke hindrer bopælsstaten i at medregne den udenlandske indkomst ved beskatningen,

selv om kildestaten efter overenskomsten har ret til at beskatte denne indkomst.

Metoden til ophævelse af dobbeltbeskatning er for Danmarks vedkommende som hovedregel den almindelig creditmetode. Denne metode indebærer for en fysisk eller juridisk person, som er hjemmehørende i Danmark, og som har indkomst fra den anden stat, at hvor den anden stat efter overenskomsten kan beskatte denne indkomst, skal Danmark nedsætte sin skat af indkomsten med den skat, der er betalt til den anden stat. Nedsættelsen kan dog ikke være større end den danske skat af den pågældende indkomst.

Den anden metode, der anvendes af Danmark i de danske dobbeltbeskatningsoverenskomster, er metoden exemption med progressionsforbehold. Efter denne metode beskattes indkomsten alene i kildestaten, dvs. at bopælsstaten altid skal fratage sin beskatning, men kan inkludere beløbet i beregningen af det samlede skattetilsvær.

Begge metoder følger af OECD's 2017-modeloverenskomst.

Der gælder videre i Danmark en række interne lempelsesregler, som i et vist omfang giver fysiske og juridiske personer lempelse for dobbeltbeskatning, selv om der ikke foreligger en dobbeltbeskatningsoverenskomst. Disse regler findes i ligningslovens §§ 33, 33 A og 33 F.

Efter ligningslovens § 33, stk. 1, ydes der lempelse for betalt udenlandsk skat efter creditmetoden. Fradraget i dansk skat må ikke kunne overstige den del af den samlede danske skat, der efter forholdet mellem den i en anden stat beskattede del af indkomsten og hele den i Danmark beskattede indkomst, falder på førstnævnte del af indkomsten. Hvis der gælder en dobbeltbeskatningsoverenskomst med en anden stat, skal der dog ikke gives fradrag for et større skattebeløb end det, som den anden stat har et ubetinget krav på at oppebære, jf. ligningslovens § 33, stk. 2.

Når den danske skat skal lempes efter reglerne i ligningslovens § 33 eller en dobbeltbeskatningsoverenskomst, skal den udenlandske indkomst, der berettiger til skattelempelse, fratregkes de udgifter, der vedrører den udenlandske indkomst i henhold til nettoprincippet i ligningslovens § 33 F.

Ligningslovens § 33 A indeholder en særlig lempelsesregel for personer, der er fuldt skattepligtige til Danmark. Hvis sådanne personer under ophold uden for riget på mindst 6 måneder – uden andre afbrydelser end nødvendigt arbejde her i riget med direkte forbindelse med udlandsopholdet, ferie el.lign. i perioder, der har en sammenlagt varighed på højst 42 dage – erhverver lønindkomst ved personligt arbejde i tjenesteforhold, nedsættes den samlede danske indkomstskat med det beløb, der forholdsmæssigt falder på den udenlandske indkomst. Der er her ikke tale om en creditlempelse, men en exemptionslempelse.

I praksis er der derfor kun i begrænset omfang tale om, at Danmark som bopælsstat fratager sin beskatning af udenlandsk indkomst, i og med at Danmark i udgangspunktet anvender den almindelige creditmetode ved ophævelse af dobbeltbeskatning i sine dobbeltbeskatningsoverenskomster såvel som i intern ret, og den almindelige creditmetode sik-

rer, at indkomst samlet set beskattes på beskatningsniveauet i det af de to stater, der har det højeste niveau.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsterne indeholder endvidere typisk en bestemmelse om proceduren for indgåelse af gensidige aftaler, hvis der opstår tvister vedrørende overenskomsten. For det første angår bestemmelsen konkrete tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person mener, at foranstaltninger truffet af en kontraherende stat medfører eller vil medføre en beskatning i strid med overenskomsten. Det kan f.eks. skyldes, at de to staters skattemyndigheder har en forskellig fortolkning af overenskomstens bestemmelser om beskatningsret. For det andet giver bestemmelsen hjemmel til indgåelse af gensidige aftaler til løsning af generelle spørgsmål.

Dernæst har overenskomsterne en bestemmelse om administrativ bistand gennem udveksling af oplysninger. Efter bestemmelsen skal de danske skattemyndigheder sende oplysninger til den anden stats skattemyndigheder til brug for denne anden stats beskatning. Om nødvendigt skal de danske myndigheder forinden indhente oplysninger hos den pågældende fysiske eller juridiske person i Danmark, hvilket sker efter skattekontrollovens regler.

Tilsvarende skal skattemyndighederne i den anden stat sende (og eventuelt forinden indhente) oplysninger til de danske myndigheder, som så kan anvende oplysningerne ved påligning af dansk beskatning. Bestemmelsen giver også hjemmel til, at den anden stats embedsmænd kan være til stede ved en undersøgelse, som de danske skattemyndigheder foretager hos fysiske eller juridiske personer i Danmark og omvendt. Mange dobbeltbeskatningsoverenskomster indeholder i forlængelse heraf bestemmelser om, at de to stater skal bistå hinanden ved inddrivelse af skattekrav.

Endelig indeholder dobbeltbeskatningsoverenskomsterne bestemmelser om ikke-diskriminering, bestemmelser om diplomater, bestemmelser om ikrafttræden og opsigelse af overenskomsten.

Mange overenskomster indeholder desuden bestemmelser om begrænsning af de fordele, som overenskomsten giver adgang til, de såkaldte LOB-bestemmelser ("Limitation on Benefits"). LOB-bestemmelser har til formål at hindre utilsigtet anvendelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten – ofte kaldet "treaty shopping". LOB-bestemmelserne skal opfange kunstige konstruktioner og arrangementer, som er etableret med det hovedformål at opnå de lempelser og andre fordele, som en dobbeltbeskatningsoverenskomst giver adgang til, uden at der ligger reelle økonomiske forhold bag.

Da dobbeltbeskatningsoverenskomsterne fraviger den interne danske skatteret, gennemføres de i Danmark ved lovgivning i hvert enkelt tilfælde. Indtil 1994 eksisterede der en lov, der bemyndigede regeringen til at indgå dobbeltbeskatningsoverenskomster, jf. lov nr. 74 af 31. marts 1953 ("bemyndigelsesloven"). Loven blev ophævet i 1994, jf. lov nr. 945 af 23. november 1994. Der findes stadig dobbeltbeskatningsoverenskomster, der er indgået med hjemmel i bemyndigelsesloven.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Gældende ret

I dag gælder der ikke en dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Frankrig. I fraværet af en dobbeltbeskatningsoverenskomst gives adgang for fysiske og juridiske personer til at opnå lempelse for dobbeltbeskatning i medfør af ligningslovens § 33 (se hertil pkt. 2 om mulighed for lempelse for dobbeltbeskatning efter ligningslovens § 33). Da Frankrig også er en EU-medlemsstat, er adgangen til lempelse af dobbeltbeskatning efter ligningsloven § 33, suppleret af adgangen til at opnå lempelse for dobbeltbeskatning efter moder-/datterselskabsdirektivet (Rådets direktiv 2011/96/EU), rente-/royaltydirektivet (Rådets direktiv 2003/49/EF) og fusionsskattedirektivet (Rådets direktiv 2009/133/EF). Endvidere gælder skatteundgåelsesdirektivet (Rådets direktiv 2016/1164). Alle direktiverne er implementeret i dansk og fransk ret, og gælder derfor uanset, om der gælder en dobbeltbeskatningsoverenskomst eller ej mellem Danmark og Frankrig.

Moder-/datterselskabsdirektivet fastsætter skattefrihed i kildelandet for udbytteudlodninger fra datterselskaber til moderselskaber, hvis moderselskabet ejer mere end 10 pct. af kapitalen i det udloddende selskab.

Rente-/royaltydirektivet foreskriver skattefrihed i kildelandet for koncerninterne rente- og royaltybetalinger i det land, hvor det udbetalende selskab har skattemæssigt hjemsted. Her er det en betingelse, det ene selskab ejer mere end 25 pct. af kapitalen i det andet selskab, eller at et tredje selskab ejere mere end 25 pct. af kapitalen i både udbetalende og modtagende selskab.

Fusionsskattedirektivet fastsætter, at det modtagende selskab succederer (indtræder) i det indskydende selskabs skattemæssige stilling i relation til de overtagne aktiver og passiver. Det indskydende selskab beskattes således ikke af kapitalgevinster og genvundne afskrivninger ved overdragelsen, men det modtagende selskab indtræder i det overdragende selskabs anskaffelsestidspunkter, anskaffelsesummer m.v. Afståelsestidspunktet for de overtagne aktiver udskydes da til det tidspunkt, hvor det modtagende selskab afstår de pågældende aktiver. Reglerne om succession hos det modtagende selskab gælder kun for aktiver og passiver, der ved fusionen forbliver under dansk beskatningsret.

Bistandsdirektivet (Rådets direktiv 2011/16/EU) angår EU-medlemsstaters mulighed for at udveksle oplysninger indbyrdes med henblik på at tilvejebringe bl.a. det korrekte grundlag for beskatning. Direktivet gælder for samarbejde om alle former for skatter og afgifter med undtagelse af de afgifter, som er omfattet af andre specifikke direktiver og forordninger om moms og visse punktafgifter. Direktivet er ændret flere gange siden indførelsen, senest i 2021, hvorefter operatører af digitale platforme pålægges at indberette oplysninger om indtægter, som genereres på platformene.

Inddrivelsesdirektivet (Rådets direktiv 2010/24/EU) indeholder en ensartet ordning for gensidig bistand ved inddrivelse af skatte- og afgiftskrav i det indre marked.

Voldgiftsdirektivet (Rådets direktiv 2017/1852/EU) indeholder skattetvistbilægelsesmekanismer angående beskatningen af skattesubjekter, som skal svare skat af indkomst og kapital, der er dækket af bilaterale aftaler og EU-voldgiftskonventionen. Mekanismerne opstiller et system for skattesubjekters indbringelse af klager om bl.a. dobbeltbeskatning som følge af transfer pricing-reguleringer med mulighed for gensidig aftaleprocedure og – hvis nødvendigt – tvistbilægelse gennem voldgift.

3.2. Skatteministeriets overvejelser

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten bidrager til økonomisk udvikling ved at skabe klarhed over virksomheders skattemæssige forhold og ved at sikre, at dobbeltbeskatning undgås. Dette understøtter samhandel og investeringer til gavn for begge stater. Derudover styrker dobbeltbeskatningsoverenskomsten samarbejdet mellem staternes skattemyndigheder, hvilket bl.a. bidrager til bekæmpelse af international skatteomgåelse.

3.3. Den foreslåede ordning

Dobbeltbeskatningsoverenskomst og tilhørende protokol af 4. februar 2022 mellem Kongeriget Danmarks regering og Den Franske Republiks regering til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomstskatter og forhindring af skatteunddragelse og -omgåelse foreslås tiltrådt og gennemført i dansk ret.

I det følgende gennemgås indholdet af dobbeltbeskatningsoverenskomsten sammen med relevant gældende dansk ret. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten med dertilhørende protokol er optaget som forslagens bilag 1, og overenskomstens enkelte artikler gennemgås kort nedenfor. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens og protokollens artikler er også gennemgået under de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1.

3.3.1. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens opbygning

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 1 og 2 definerer overenskomstens anvendelsesområde i forhold til de fysiske og juridiske personer og skatter, der er omfattet af overenskomsten.

I artikel 3 fastsættes en række almindelige definitioner af overenskomstens begreber.

Artikel 4 regulerer betingelserne for at anse en omfattet person som hjemmehørende i Danmark eller Frankrig i overenskomstens forstand.

I artikel 5 bestemmes det, hvornår et foretagende kan anses for at have fast driftssted. Bestemmelsen skal ses sammen med artikel 7, der regulerer, hvilken stat der har beskatningsretten på erhvervsindkomst.

Artikel 6-21 fordeler beskatningsretten på de enkelte typer af omfattet indkomst mellem Danmark og Frankrig.

Bestemmelserne i artikel 6 vedrører beskatningsretten til indkomst fra fast ejendom.

Artikel 7-12 vedrører indkomst, der enten udelukkende eller typisk stammer fra erhvervsvirksomhed. Det drejer sig

eksempelvis om udbytter, renter og royalties i henholdsvis artikel 10, 11 og 12.

Artikel 13 vedrører beskatningen af kapitalgevinster.

Artikel 14-20 regulerer beskatningsretten for typer af indkomst, der typisk erhverves af fysiske personer. Det drejer sig eksempelvis om lønindkomst og pensioner. Dog gælder en særregel for beskatningen af personer ansat ved diplomatiske og konsulære repræsentationer efter artikel 27.

Artikel 21 regulerer beskatningsretten for indkomst, der ikke kan henføres til nogen af de andre bestemmelser i overenskomsten.

Artikel 22 fastsætter den metode, hvormed dobbeltbeskatning ophæves. I Danmarks tilfælde anvendes som udgangspunkt almindelig credit.

Artikel 23-26 indeholder regler, der ikke regulerer beskatningsretten til indkomst, men som har betydning for beskatningen mellem Danmark og Frankrig. Det drejer sig bl.a. om aftaleprocedure for løsning af uenigheder om fortolkningen af overenskomsten, diskriminationsforbud, udveksling af oplysninger og bistand med inddrivelsen af skatter.

I medfør af artikel 29 gives der hjemmel til, at overenskomstens fordele kan nægtes transaktioner eller arrangementer, der har som ét af sine hovedformål at opnå sådanne fordele. Der er med andre ord tale om en værnsregel mod misbrug af de fordele, som overenskomsten indebærer.

Artikel 30 indeholder regler om anvendelsen af overenskomsten, som ellers ikke følger af OECD's modeloverenskomst. Det gælder krav om fremvisning af hjemstedserklæringer for at opnå fordele under artikel 10, 11 og 12.

Artikel 31 og 32 fastsætter regler om overenskomstens ikrafttræden og opsigelse.

Endeligt er der til overenskomsten aftalt en protokol, der supplerer bestemmelserne i overenskomsten.

3.3.2. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens bestemmelser og dansk ret

3.3.2.1. Artikel 1 om personer omfattet af overenskomsten

Efter dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 1 vil overenskomsten finde anvendelse på personer, der er hjemmehørende i Danmark, i Frankrig eller i begge stater. Betingelsen om, at en person mindst skal være "hjemmehørende" i enten Danmark eller Frankrig, har den virkning, at personer, der er begrænset skattepligtige af kilder i Danmark eller Frankrig uden at være hjemmehørende i én af staterne, ikke kan påberåbe sig de fordele, overenskomsten indeholder.

Begrebet "personer" omfatter både fysiske personer og juridiske personer, jf. definitionen heraf i overenskomstens artikel 3 (se hertil pkt. 3.3.2.3). Det bemærkes, at offentlige myndigheder også omfattes af overenskomsten efter artikel 4 (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Artiklen fastlægger endvidere, at indkomst, der erhverves af en enhed, der behandles som helt eller delvist skattemæssigt transparent i enten Danmark eller Frankrig, skal anses for at være indkomst erhvervet af en person, der er hjemme-

hørende i Danmark eller Frankrig, i det omfang indkomsten i den pågældende stat skattemæssigt behandles som indkomst erhvervet af en person, der er hjemmehørende i staten. Artiklen indebærer eksempelvis, at danske interessenter i et dansk interessentskab kan anmode om lempelse for eventuel dobbeltbeskatning af interessentskabets indkomst.

Efter dansk ret vil alle fysiske og juridiske personer, der indkomstbeskattes i Danmark, blive anset som personer omfattet af overenskomsten. Indkomst erhvervet af skattemæssigt transparente enheder anses efter omstændighederne tillige som omfattet af overenskomsten med det formål, at deltagerne i disse transparente enheder er berettigede til overenskomstens fordele.

For transparente enheder etableret i en tredjestat gælder overenskomsten efter dennes artikel 1, stk. 2, 2. pkt., kun, hvis tredjestaten også anser enheden for transparent, og tredjestaten har indgået en aftale om udveksling af oplysninger med det land, hvorfra indkomsten stammer.

Artikel 1 omfatter ikke franske interessentskaber omfattet af artikel 4 (se pkt. 3.3.2.4).

3.3.2.2. Artikel 2 om omfattede skatter

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 2 oplister, hvilke skatter, der er omfattede af overenskomsten. For Danmarks vedkommende drejer det sig – i overensstemmelse med sædvanlig dansk praksis – om indkomstskatten til staten og den kommunale indkomstskat.

Efter artikel 2 vil overenskomsten også finde anvendelse på skatter af samme eller væsentligt samme art, der måtte blive indført efter indgåelsen af overenskomsten.

Overenskomsten omfatter ikke formueskat, da der efter dansk og fransk ret ikke opkræves en generel formueskat. Det bemærkes også, at "Det generelle sociale bidrag", der er oplyst som en af de omfattede franske skatter, har status som en indkomstskat.

3.3.2.3. Artikel 3 om almindelige definitioner

I dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 3 defineres en række udtryk og begreber, som anvendes i overenskomsten.

"Danmark" er eksempelvis defineret som det danske territorium samt den danske del af Nordsøoklen. Færøerne og Grønland er ikke omfattet af denne definition og dermed heller ikke af overenskomsten, da skatteområdet er et internt anliggende for Færøernes hjemmestyre og Grønlands selvstyre. Aftalen indeholder dog i artikel 28 en mulighed for territorial udvidelse (se hertil pkt. 3.3.2.28).

Definitionen af "Frankrig" er suppleret i protokollen til overenskomsten, således at visse oversøiske territorier er omfattede. De pågældende territorier er omfattet af fransk skattelovgivning, og i tilfælde af, at der sker ændringer af listen, har Frankrig pligt til at underrette Danmark herom.

En "person" er defineret som en fysisk person, et selskab og enhver anden sammenslutning af personer. Overenskomsten omfatter således både fysiske og juridiske personer. Se

pkt. 3.3.2.1 om behandlingen af transparente personer. Det bemærkes, at offentlige myndigheder også omfattes af overenskomsten efter artikel 4 (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Artiklen indeholder desuden en definition af ”anerkendt pensionsinstitut”, der svarer til definitionen i OECD’s 2017-modeloverenskomst, og som – sammen med artikel 4 – sikrer, at danske pensionsinstitutter (pensionskasser, livsforsikringsselskaber m.v.) er omfattet af overenskomsten og dermed kan opnå fordele efter denne. Tilsvarende gælder bl.a. også for danske kontoførende investeringsforeninger, der udelukkende eller næsten udelukkende investerer på vegne af danske pensionsinstitutter.

I overenskomstens protokol er det præciseret, at definitionen af pensionsinstitutter også omfatter den franske ”Fonds de réserve pour les retraites”, der er en statsfond, som har til opgave at investere offentlige pensionsmidler (se hertil pkt. 3.3.2.33).

Begrebet ”kompetent myndighed” betyder enten den danske skatteminister, den franske finansminister eller disses befuldmægtigede stedfortrædere. Skatteforvaltningen i Danmark anses i denne forbindelse som skatteministerens befuldmægtigede stedfortræder og har derfor kompetence til f.eks. at indgå gensidige aftaler efter artikel 24 (se hertil pkt. 3.3.2.24).

Det følger endvidere af artikel 3, at udtryk, som ikke er defineret i artiklen, skal tillægges den betydning, som de har efter national skattelovgivning, medmindre andet følger af sammenhængen. Overenskomsten adskiller sig på dette punkt fra OECD’s 2017-modeloverenskomst ved, at den ikke giver mulighed for, at de kompetente myndigheder kan aftale en anden betydning af begreber, der ikke er defineret i overenskomsten. Bestemmelsen følger i stedet den tilsvarende bestemmelse fra OECD’s 2014-modeloverenskomst.

Definitionen af ”international trafik” følger ligeledes af OECD’s 2014-modeloverenskomst. Derved kan kun transport med skib eller fly, som anvendes af et foretagende, hvis virkelige ledelse har sit sæde i enten Danmark eller Frankrig, udgøre international trafik i overenskomstens forstand.

De øvrige definitioner i artikel 3 følger OECD’s 2017-modeloverenskomst.

3.3.2.4. Artikel 4 om personers skattemæssige hjemsted

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 4 fastsætter regler for, hvornår en fysisk eller juridisk person anses for hjemmehørende i én af de to stater, samt i hvilken stat personen er hjemmehørende i tilfælde af dobbeltdomicil.

Hovedkriteriet for at være hjemmehørende i én af de to stater er, at den pågældende er skattepligtig til denne stat på grund af hjemsted, bopæl, hovedkontor, ledelsens sæde eller lignende kriterium. Også staten selv og dens offentlige myndigheder m.v. anses for at være hjemmehørende (hos sig selv) og er dermed omfattet af overenskomstens bestemmelser.

Dobbeldomicil foreligger, når en person er fuldt skattepligtig til begge stater efter intern lovgivning. Det gælder eksempelvis en fysisk person, der har bopæl og ophold i

begge stater, eller et selskab, der er registreret i den ene stat, og som har ledelsens sæde placeret i den anden stat. En person kan i relation til en dobbeltbeskatningsoverenskomst kun være hjemmehørende i én af de kontraherende stater.

Dobbeldomicilerede fysiske personer, der har en bopæl til rådighed i begge stater, anses for hjemmehørende i den stat, hvortil de har den største personlige og økonomiske tilknytning. Kan dette ikke fastslås, skal det vurderes, hvor den pågældende person har sit sædvanlige ophold, og hvis dette heller ikke kan fastslås, lægges der vægt på, hvor personen er statsborger. Giver denne vurdering heller ikke et klart svar på, hvor personen skal anses for hjemmehørende, skal de kompetente myndigheder blive enige om dennes hjemsted ved gensidig aftale.

Dobbeldomicilerede juridiske personer skal anses for at være hjemmehørende i det land, hvor deres virkelige ledelse har sit sæde.

Danmark og Frankrig ser grundlæggende forskelligt på de krav, der skal være opfyldte, for at en juridisk person kan anses for at være hjemmehørende efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst. I Danmark anses en juridisk person for fuldt skattepligtig, selv om den juridiske person ikke i praksis betaler skat. Eksempelvis kan velgørende institutioner og andre enheder, selvom de er omfattet af skattepligt, være omfattet af andre ordninger, der de facto gør, at de ikke betaler skat. Hvis de ikke opfylder kravene, skal de betale skat. Danmark anser i lighed med flertallet af andre lande sådanne enheder for at være hjemmehørende efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst. Frankrig derimod anser ikke enheder for hjemmehørende efter dobbeltbeskatningsoverenskomsten, hvis de er fritaget for beskatning efter national skattelovgivning, medmindre disse enheder udtrykkeligt er reguleret i overenskomsten. Fra dansk side har det derfor været en prioritet i overensstemmelse med OECD’s modeloverenskomst at få indført en henvisning til pensionsinstitutter i artikel 4, stk. 1, for at fjerne enhver tvivl om, hvorvidt danske pensionsinstitutter er omfattede af – og berettigede til fordele efter – overenskomsten, ligesom overenskomsten også indeholder en specifik regulering af bl.a. kollektive investeringsenheder (CIV’er).

Efter dansk ret er ubegrænset skattepligt – også kaldet fuld skattepligt – for fysiske personer afhængig af, at den fysiske person har bopæl i Danmark eller har opholdt sig i Danmark i et tidsrum af mindst 6 måneder, heri medregnet kortvarige ophold i udlandet på grund af ferie eller lignende, jf. kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2. For selskaber er det en betingelse for ubegrænset skattepligt, at selskabet er registreret i Danmark, eller at det har sin ledelses sæde i Danmark, jf. selskabsskattelovens § 1. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Frankrig vil ikke ændre ved, om en person efter intern ret anses som fuldt skattepligtig på grund af bopæl, men i de tilfælde, hvor en person er fuldt skattepligtig til Danmark efter intern ret, vil Danmark alene kunne beskatte som kildeland, hvis personen efter dobbeltbeskatningsoverenskomsten anses som hjemmehørende i Frankrig.

Af artiklens stk. 4 fremgår det, at udtrykket ”hjemmehø-

rende i en kontraherende stat” omfatter de særlige franske interessentskaber eller enhver anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer), som har ledelsens sæde i Frankrig, som er skattepligtig i Frankrig, og hvor alle aktionærer, medlemmer mv., er personligt skattepligtige af deres overskudsandel af enheden. Bestemmelsen er indsat efter fransk ønske og findes i andre franske dobbeltbeskatningsoverenskomster. Fransk skatteret anerkender som hovedregel ikke skattemæssig transparens. Efter franske skatteregler er franske interessentskaber (Sociétés de personnes) således skattepligtige og omfattet af franske dobbeltbeskatningsoverenskomster på trods af, at skattebetalingen påhviler interessenterne. Formålet med stk. 4 er at sikre, at franske interessentskaber er omfattet af – og berettiget til fordele efter – overenskomsten, selv hvis de ikke anses som selvstændige skattesubjekter efter dansk ret.

3.3.2.5. Artikel 5 om fast driftssted

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 5 vedrører beskatning af såkaldte ”faste driftssteder”. Bestemmelsen har sammenhæng med artikel 7, hvorefter fortjeneste ved erhvervsmæssig virksomhed kun kan beskattes i den stat, hvor et foretagende er hjemmehørende, medmindre det udøver virksomhed gennem et fast driftssted i den anden stat. I så fald kan den anden stat beskatte virksomheden af fortjeneste, som den har opnået gennem det faste driftssted. Artikel 5 følger hovedsageligt OECD’s 2017-modeloverenskomst.

I artikel 5 defineres det, hvornår der er tale om et fast driftssted. Ved et fast driftssted forstås et fast forretningssted, hvor igennem der udøves erhvervsaktivitet. Udtrykket omfatter blandt andet et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, og en mine, en olie- eller gaskilde, et stenbrud eller andet sted, hvor naturforekomster udvindes. Listen er ikke udtømmende.

I dansk ret medfører kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 4, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra a, at personer og selskaber, foreninger m.v. i Frankrig er begrænset skattepligtige af fortjeneste gennem et fast driftssted her i landet.

Definitionen af fast driftssted i dansk ret er næsten identisk med definitionen af fast driftssted i OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 5, og det er derfor som udgangspunkt de samme betingelser, der skal opfyldes efter intern ret og efter denne dobbeltbeskatningsoverenskomst ved vurderingen af, om der foreligger fast driftssted.

I dansk ret udgør bygge-, anlægs- eller monteringsarbejde et fast driftssted fra 1. dag, jf. kildeskattelovens § 2, stk. 3, 2. pkt., og selskabsskattelovens § 2, stk. 2, 2. pkt. Endvidere er personer og selskaber, foreninger, m.v., der er hjemmehørende i Frankrig, begrænset skattepligtige til Danmark af enhver form for indkomst i forbindelse med forundersøgelse, efterforskning og indvinding af kulbrinter og dertil tilknyttet virksomhed, herunder anlæg af rørledninger, forsyningstjeneste samt skibstransport og rørledningstransport af indvundne kulbrinter, jf. kulbrinteskattelovens § 1.

I overensstemmelse med OECD’s 2017-modeloverenskomst er det i artiklens stk. 3 fastsat, at en byggeplads, et

anlægs- eller monteringsarbejde kun statuerer fast driftssted, hvis arbejdet varer mere end 12 måneder. Der er desuden aftalt særlige regler om, at installationer, borerigge og skibe, som anvendes til efterforskning af naturforekomster, kun statuerer fast driftssted, hvis arbejdet varer mere end 12 måneder. Ved gennemførelsen af overenskomsten i dansk ret fraviges intern ret derfor for disse aktiviteter omfattet af overenskomsten.

For så vidt angår installationer, borerigge og skibe, som anvendes til efterforskning af naturforekomster, er der efter dansk ønske aftalt en værnsregel i artiklens stk. 4 om, at sådanne aktiviteter, som er udført af et foretagende og et dermed nært forbundet andet foretagende, skal anses for at være udført af ét foretagende, hvis aktiviteterne er udført på samme sted og er udtryk for gensidigt supplerende funktioner som en del af en sammenhængende virksomhedsdrift. Bestemmelsen værner mod omgåelse af 12-måneders reglen ved opdeling af en kontrakt i mindre elementer mellem et foretagende og et med dette nært forbundet foretagende med den virkning, at ingen af foretagenderne isoleret set har udøvet aktiviteten i mere end 12 måneder. Denne værnsregel svarer til den ene del af artikel 14 om ”contract splitting” i Multilateral konvention af 24. november 2016 til gennemførelse af tiltag i dobbeltbeskatningsoverenskomster til forebyggelse af skatteudhuling og overskudsflytning (udarbejdet i OECD/G20-regi som et led i det såkaldte BEPS-projekt). Denne multilaterale konvention indeholder ud over de fire minimumsstandarder også en række standarder, herunder artikel 14, som landene omfattet af konventionen kan tilvælge. Danmark har tilvalgt artikel 14 i den multilaterale konvention.

Den multilaterale konventions artikel 14 om opdeling af kontrakter indeholder desuden en regel, der fastslår, at der ved opgørelsen af 12-måneders-fristerne skal medregnes alle tidsperioder, hvori der udføres efterforskningsaktiviteter og lign. på samme sted af en eller flere nært forbundne foretagender, der hver for sig overstiger 30 dage. Denne regel forhindrer, at en kontrakt opdeles i tidsmæssigt kortere kontrakter for på den måde at forhindre, at en omfattet aktivitet kan anses for at have været udøvet i mere end 12 måneder og dermed udgøre fast driftssted. Denne 30-dages regel kommer ikke direkte til udtryk i overenskomsten.

Af kommentarerne til OECD’s 2017-modeloverenskomst fremgår det, at sådanne omgåelsesforsøg, som artikel 14 i den multilaterale konvention skal forhindre, også kan omfattes af den generelle misbrugs klausul, der i denne overenskomst kommer til udtryk i artikel 29. Den generelle misbrugs klausul er implementeret i dansk ret i ligningslovens § 3, stk. 5, der således, hvis betingelserne herfor er opfyldte, kan anvendes som værn mod opdelingen af kontrakter med henblik på omgåelse af tidsperioderne i overenskomsten for at undgå status som fast driftssted.

Artiklen indeholder endvidere en opregning af hvilke typer aktiviteter, der ikke kan udgøre fast driftssted. Visse af de opregnede aktiviteter udelukkes kun fra at udgøre et fast driftssted, hvis de er af forberedende eller hjælpende karakter, mens andre aktiviteter (eksempelvis oprettelsen af et va-

relager) uden videre undtages fra at kunne udgøre fast driftssted. Bestemmelsens ordlyd følger af OECD's 2014-modeloverenskomst. I 2017-modeloverenskomsten og i dansk ret i kildeskattelovens § 2, stk. 4, og selskabsskattelovens § 2, stk. 3, der svarer til OECD's 2017-modeloverenskomst, er det en betingelse for at udelukke en aktivitet fra fast driftsstedsbegrebet, at aktiviteten kan anses som at være af forberedende eller hjælpende karakter. Det gælder dog ikke, hvis de funktioner, som udøves på det faste forretningssted, indgår blandt flere gensidigt supplerende funktioner i en samlet udøvelse af erhvervsvirksomhed, der ikke er af forberedende eller hjælpende karakter, og som nært forbundne foretagender udøver gennem faste forretningssteder her i landet.

I de tilfælde, hvor en given aktivitet anses for at udgøre fast driftssted efter dansk ret, fordi aktiviteten ikke er af forberedende eller hjælpende karakter, men hvor aktiviteten efter overenskomsten ikke anses for at udgøre fast driftssted, fordi aktiviteten falder ind under overenskomstens artikel 5, stk. 5, vil Danmark være afskåret fra at beskatte aktiviteten.

Endelig er der i overensstemmelse med OECD's 2017-modeloverenskomst bestemmelser om, hvordan repræsentanter, der agerer på vegne af en virksomhed (såkaldte "agenter"), kan statuere et fast driftssted for det pågældende foretagende. Her er der ingen ændringer i forhold til OECD's 2017-modeloverenskomst. De danske regler vedrørende agenter svarer ligeledes til OECD's 2017-modeloverenskomst og fremgår af kildeskattelovens § 2, stk. 5 og 6, samt selskabsskattelovens § 2, stk. 4 og 5.

3.3.2.6. Artikel 6 om indkomst fra fast ejendom

Efter dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 6 kan indkomst af fast ejendom (herunder indkomst af land- og skovbrug) beskattes i den stat, hvori den faste ejendom er beliggende. Bestemmelsen omfatter også indkomst ved udleje af fast ejendom. Artikel 6 svarer til bestemmelserne i kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 5, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra b, som medfører, at personer og selskaber, foreninger m.v. i Frankrig er begrænset skattepligtige af indkomst fra fast ejendom her i landet. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomsten.

3.3.2.7. Artikel 7 om beskatning af erhvervsindkomst

Efter dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 7 kan fortjeneste ved erhvervsvirksomhed kun beskattes i den stat, hvori foretagendet er hjemmehørende. Hvis virksomheden har et fast driftssted i den anden stat, kan denne anden stat dog beskatte den indkomst, som kan henføres til det faste driftssted.

Efter dansk ret beskattes erhvervsindkomst fuldt ud i Danmark. Dog beskattes danske selskaber, foreninger m.v. ikke af deres indkomst fra faste driftssteder i udlandet, medmindre der er tale om indkomst ved international skibs- og luftfartsvirksomhed eller der er valgt international sambeskatning, jf. selskabsskattelovens § 8, stk. 2. Ved gennemførelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten i dansk ret gives der i Danmark hjemmel til at yde fysiske og juridiske

personer lempelse for skat betalt i Frankrig af indkomst, der kan henføres til et fast driftssted i Frankrig i overensstemmelse med overenskomstens artikler 5, 7 og 22, der vil gælde sideløbende med adgangen til at opnå lempelse efter dansk ret i medfør af ligningslovens § 33 (se hertil pkt. 3.3.2.5 og 3.3.2.22).

3.3.2.8. Artikel 8 om international skibsfart og luftfart

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 8 medfører, at et foretagendes indkomst fra drift af skibe og fly i international trafik kun kan beskattes i den stat, hvori det pågældende foretagende er hjemmehørende. Under visse betingelser gælder det samme for indkomst ved udleje af skibe og fly samt indkomst fra drift af containere. Dette medfører, at Danmark ikke kan beskatte et fransk skibs- eller luftfartsforetagende, som har indkomst ved international trafik til og fra Danmark, selv om det pågældende foretagende måtte have fast driftssted her i landet. Tilsvarende gælder også i den omvendte situation.

Efter dansk ret beskattes al erhvervsindkomst fra fuldt skattepligtige såvel som faste driftssteder i Danmark, jf. kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 2, stk. 1, nr. 4, samt selskabsskattelovens § 1 og § 2, stk. 1, litra a.

Gennemførelsen af overenskomsten vil medføre, at Danmark kun har beskatningsretten til indkomst fra driften af fly og skibe, hvis foretagender har hjemsted i Danmark. Dette gælder, selv om et fransk selskab, der driver international skibs- eller luftfart, måtte have fast driftssted i Danmark, og indkomsten kan henføres til dette faste driftssted. Omvendt har Danmark beskatningsretten til sådanne aktiviteter for foretagender med hjemsted i Danmark, også selv om indkomsten kan henføres til et fast driftssted i Frankrig.

3.3.2.9. Artikel 9 om forbundne foretagender

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 9 medfører, at transaktioner mellem forbundne foretagender fra de to stater skal foregå på markedsvilkår, dvs. som om handlen eller transaktionen var sket mellem uafhængige parter (det såkaldte armslængdeprincip). Artiklen følger den tilsvarende artikel i OECD's modeloverenskomst fra 2017.

Efter overenskomstens artikel 9, stk. 1, kan en stat forhøje fortjenesten, som et foretagende i denne stat oplyser, at det havde ved interne transaktioner med et koncernforbundet foretagende i den anden stat, så fortjenesten kommer til at svare til, hvad der ville blive aftalt mellem uafhængige parter. Artikel 9, stk. 2, medfører, at den anden stat i så fald skal foretage en passende regulering af fortjenesten for det koncernforbundne foretagende i den anden stat, hvis den er enig i den førstnævnte regulering.

Formålet med bestemmelsen er at hindre, at fortjeneste via kunstige interne afregningspriser kanaliseres derhen, hvor skatten er lavest.

Armslængdeprincippet i dansk ret følger af ligningslovens § 2, der ligeledes følger OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 9.

3.3.2.10. Artikel 10 om udbytter

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 10 begrænser Danmarks mulighed for at beskatte udbyttebetalinger fra danske selskaber, hvis udbyttets retmæssige ejer er en fysisk eller juridisk person i Frankrig. Den danske skat af udbyttet må højst være på 15 pct. af udbyttets bruttobeløb, jf. artikel 10, stk. 2. Danmark må dog ikke beskatte udbyttet, hvis udbyttets retmæssige ejer er et selskab i Frankrig, som i en uafbrudt periode på 365 dage forud for udbetalingen af udbytteudlodningen direkte ejer mindst 10 pct. af det danske selskab, jf. artikel 10, stk. 2. Tilsvarende kan danske minoritetsaktionærer i franske selskaber beskattes med op til 15 pct. af udbyttets bruttobeløb i Frankrig, som Danmark skal give lempelse for. Modsat mange af Danmarks øvrige dobbeltbeskatningsoverenskomster gælder der i medfør af denne overenskomst ikke nogen lavere rater for pensionsinstitutter, der modtager udbytte.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 6, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra c, at en person eller et selskab, forening m.v. i Frankrig som udgangspunkt er begrænset skattepligtig af udbytte, som pågældende modtager fra et dansk selskab m.v.

Der er dog ikke begrænset skattepligt af udbytte af datterselskabsaktier – dvs. hvis udbyttets retmæssige ejer er et fransk selskab, der ejer mindst 10 pct. af det danske selskab – når beskatningen af udbyttet skal frafalde eller nedsættes efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst, jf. selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra c.

Hvis en person eller et selskab, forening m.v. i Frankrig har et fast driftssted her i landet, er pågældende begrænset skattepligtig af indkomst fra dette faste driftssted, jf. kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 4, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra a. Ved opgørelsen af det faste driftssteds skattepligtige indkomst indgår eventuelt udbytte af aktier i danske selskaber, hvis aktierne er knyttet til det faste driftssted. Denne beskatning er i overensstemmelse med dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 10, stk. 5.

Artiklen indeholder endvidere i stk. 6 en særlig bestemmelse vedrørende udbytte fra såkaldte ejendomsinvesteringssenheder. Hvis ejendomsinvesteringssenhedens indkomst stammer fra indkomst af fast ejendom og ejendomsavancer, investeringssenheden udlodder størstedelen af sin årlige indkomst, og investeringssenheden er skattefri af indkomst og avancer fra den faste ejendom, fastsætter bestemmelsen, at udbytter fra sådanne investeringssenheder kan beskattes i videre omfang i den stat, hvori enheden er hjemmehørende, hvis udbyttedtageren er majoritetsejer med en ejerandel på mindst 10 pct. I så fald beskattes majoritetsejeren, som om denne havde investeret direkte i den faste ejendom, dvs. uden et mellemliggende selskab. Omvendt sidestilles minoritetsejere med andre porteføljeinvestorer ved, at disse kun kan beskattes i kildestaten med op til 15 pct af bruttobeløbet af udbytterne. I Frankrig er sådanne enheder skattefrie, hvorfor Frankrig som udgangspunkt ikke anser sådanne enheder som hjemmehørende i overenskomstens forstand. Bestemmelsen om ejendomsinvesteringssenheder tjener derfor også til at sikre danske minoritetsejere i franske ejendomsin-

vesteringsenheder ret til at få nedsat fransk kildeskat til 15 pct. på udlodninger fra disse ejendomsinvesteringssenheder.

I dansk ret anvendes ejendomsinvesteringssenheder, som de er defineret i stk. 6, ikke.

Artiklen suppleres af en bestemmelse i overenskomstens protokol om, at kollektive investeringsinstitutter omfattet af EU's direktiv 2009/65/EF (UCITS) har ret til fordele efter overenskomstens artikel 10 og 11. Kollektive investeringsforeninger, som ikke er omfattet af EU-direktivet, men som er etableret i én af staterne, og som sidestilles med kollektive investeringsenheder under national lovgivning i den anden stat, har ligeledes ret til fordele efter overenskomstens artikel 10 og 11 for så vidt angår den del af indkomsten, som svarer til ejerandelen for de investorer, der er hjemmehørende i én af staterne eller i en tredjestat, som har en administrativ bistandsaftale med den stat, hvorfra udbyttet stammer.

Danske UCITS har typisk status som et investeringsselskab efter aktieavancebeskatningslovens § 19 eller et investeringsinstitut med minimumsbeskatning efter ligningslovens § 16 C. Udgangspunktet er, at et UCIT omfattes af reglerne for investeringsselskaber. Investeringsselskaber er skattefri, men skal dog betale en skat på 15 pct. af modtagne udbytter fra danske aktier, jf. selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 19. Danske investorer i investeringsselskaber beskattes årligt af forskellen mellem andelens værdi ved årets slutning og værdien ved årets begyndelse (lagerbeskatning). Et UCIT kan vælge status som investeringsinstitut med minimumsbeskatning. Med valg af status som minimumsbeskattet følger, at investeringsinstituttet har valgt, at instituttets indkomst skal beskattes hos deltagerne. Investeringsinstituttet skal således årligt opgøre en minimumsindkomst bestående af instituttets realiserede indtægter med fradrag for realiserede tab. Danske investorer i investeringsinstitutter med minimumsbeskatning beskattes af deres andel af den opgjorte minimumsindkomst. Investeringsinstitutter med minimumsbeskatning er skattefri, men skal dog betale en skat på 15 pct. af modtagne udbytter fra danske aktier, j. selskabsskattelovens § 1, stk. 1, nr. 5 c.

3.3.2.11. Artikel 11 om renter

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 11 medfører, at Danmark som udgangspunkt ikke kan beskatte rentebetalinger fra kilder her i landet, hvis renternes retmæssige ejer er hjemmehørende i Frankrig. Danmark kan dog beskatte renterne, hvis den retmæssige ejer har et fast driftssted her i landet, og renterne er knyttet til dette faste driftssted, jf. artikel 11, stk. 3.

Artiklen suppleres af en bestemmelse i dobbeltbeskatningsoverenskomstens protokol om, at kollektive investeringsforeninger omfattet af EU's direktiv 2009/65/EF (UCITS) har ret til fordele efter overenskomstens artikel 10 og 11. Kollektive investeringsinstitutter, som ikke er omfattet af EU-direktivet, men som er etableret i én af staterne, og som sidestilles med kollektive investeringsenheder under national lovgivning i den anden stat, har ligeledes ret til fordele efter overenskomstens artikel 10 og 11 for så vidt

angår den del af indkomsten, som svarer til ejerandelen for de investorer, der er hjemmehørende i én af staterne eller i en tredjestat, som har en administrativ bistandsaftale med den stat, hvorfra udbyttet stammer.

I dansk ret er der efter kildeskatteloven ikke begrænset skattepligt for fysiske personer, som modtager renter fra kilder her i landet. Som udgangspunkt gælder der heller ikke begrænset skattepligt for renter modtaget af juridiske personer, medmindre der er tale om kontrolleret gæld, jf. selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra d.

Hvis en person eller et selskab i Frankrig, som er retmæssig ejer af renterne, har et fast driftssted her i landet, er pågældende begrænset skattepligtig af indkomst fra dette driftssted, jf. kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 4, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra a. Ved opgørelsen af det faste driftssteds skattepligtige indkomst indgår eventuelle renter fra kilder her i landet, som er knyttet til det faste driftssted. Denne beskatning er i overensstemmelse med artikel 11, stk. 4.

For beskatningen af danske UCITS, se hertil pkt. 3.3.2.10 ovenfor.

3.3.2.12. Artikel 12 om royalties

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 12 medfører, at Danmark ikke kan beskatte royaltybetalinger fra kilder her i landet, hvis den retmæssige ejer af royaltybeløbet er hjemmehørende i Frankrig.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 8, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra g, at fysiske personer og selskaber, foreninger m.v. i Frankrig er begrænset skattepligtige af royalty fra kilder her i landet. Royalty defineres i kildeskattelovens § 65 C, stk. 4. Skatten kan maksimalt udgøre 22 pct. af royaltybruttobeløbet. Det bemærkes, at royaltydefinitionen i intern dansk skatteret er snævrere end definitionen af royalty i overenskomstens artikel 12, stk. 2.

Danmark kan dog alligevel beskatte royalties omfattet af overenskomsten, hvis den retmæssige ejer har et fast driftssted her i landet, og royaltybeløbet er knyttet til dette faste driftssted, jf. artikel 12, stk. 3. Omvendt kan Frankrig ikke beskatte royalties modtaget af fysiske eller juridiske personer med hjemsted i Danmark, som ikke kan henføres til et fast driftssted i Frankrig.

Hvis en person eller et selskab, forening m.v. i Frankrig, som er retmæssig ejer af en royaltybetaling, har et fast driftssted her i landet, er pågældende begrænset skattepligtig af indkomst fra dette driftssted, jf. kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 4, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra a. Ved opgørelsen af det faste driftssteds skattepligtige indkomst indgår eventuelle royalties fra kilder her i landet, som er knyttet til det faste driftssted. Denne beskatning er i overensstemmelse med dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 12, stk. 3.

3.3.2.13. Artikel 13 om kapitalgevinster

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 13 medfører, at Danmark kan beskatte fysiske og juridiske personer i

Frankrig af gevinst ved afhændelse af fast ejendom og fast driftssted, der er beliggende i Danmark (herunder de aktiver, som indgår i det faste driftssted).

Ved afhændelse af aktier eller dermed sammenlignelige interesser i selskaber m.v., hvor mere end 50 pct. af værdien af disse aktier eller dermed sammenlignelige interesser på noget tidspunkt inden for 365 dage forud for afhændelsen direkte eller indirekte hidrører fra fast ejendom beliggende i en af de to stater, kan aktieavancen m.v. beskattes i den stat, hvori ejendommene er beliggende. Ejendomme, der anvendes som led i det pågældende selskabs drift, er dog ikke omfattet heraf. Danmark har ikke intern hjemmel til at udnytte denne beskatningsret, idet der ikke findes hjemmel til at beskatte udenlandske virksomheders aktieavancer, selv om det selskab, hvis aktier overdrages, overvejende ejer danske ejendomme.

Endvidere kan kapitalgevinster erhvervet ved afhændelse af containere m.v., der anvendes til transport af gods og varer i international trafik, kun beskattes der, hvor det afhændende foretagende har sit sæde. Det betyder, at Danmark efter overenskomsten alene har beskatningsretten på kapitalgevinster, der realiseres af foretagender med hjemsted i Danmark, uanset om containerne afhændes her.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 4 og 5, og selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra a og b, at personer og selskaber, foreninger, m.v. i Frankrig er begrænset skattepligtige af gevinst ved afhændelse af fast ejendom og af fast driftssted her i landet, herunder aktiverne i det faste driftssted. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomstens artikel 13, stk. 1 og 2.

Efter selskabsskattelovens § 2, stk. 1, litra h, er selskaber og foreninger m.v. i Frankrig begrænset skattepligtig af gevinst på visse fordringer, såfremt betingelserne for begrænset skattepligt af renterne er opfyldt, dvs. især såfremt den danske skyldner og den udenlandske fordringshaver er koncernforbundet. Der er derimod ikke regler om begrænset skattepligt af gevinst, som en person eller selskab, forening m.v. i Frankrig opnår ved afståelse af aktier, medmindre disse indgår i et fast driftssted her i landet. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 13, stk. 6, medfører da, at Danmark ikke kan gennemføre beskatningen af gevinst ved afhændelse af fordringer, hvis fordringshaver er hjemmehørende i Frankrig, medmindre fordringen indgår som et aktiv i fordringshavers faste driftssted her i landet.

3.3.2.14. Artikel 14 om indkomst ved arbejde i ansættelsesforhold

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 14 medfører, at Danmark kan beskatte en person, som er hjemmehørende i Frankrig, af løn, gage og andre lignende vederlag for arbejde udført her i landet, hvis den pågældende opholder sig her i landet i en eller flere perioder, der tilsammen overstiger 183 dage inden for en 12-månedersperiode, lønnen m.v. betales af eller for en arbejdsgiver, der er hjemmehørende her, eller lønnen m.v. påhviler et fast driftssted, som arbejdsgiveren har i Danmark.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 1, jf. § 2, stk. 14, nr. 2, at en person, der er hjemmehørende i Frankrig, er begrænset skattepligtig af løn m.v. for arbejde udført her i landet, hvis arbejdet udføres under ophold her i landet i mere end 183 dage inden for en 12-månedersperiode, eller hvis arbejdet udføres for en fysisk eller juridisk person, der har hjemsted her i landet, eller for et fast driftssted, som den pågældendes udenlandske arbejdsgiver har her i landet. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomstens artikel 14.

For vederlag for arbejde udført ombord på et skib eller fly anvendt i international trafik gælder det i medfør af overenskomsten, at sådan vederlag alene kan beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens 2, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, at der ligeledes gælder begrænset skattepligt i Danmark for vederlag for personligt arbejde i tjenesteforhold udført om bord på skib eller fly med hjemsted i Danmark eller for arbejde udført i tilknytning hertil. Endvidere er danske statsborgere, der uden at være fuldt skattepligtige i Danmark på grund af bopæl eller ophold, fuldt skattepligtige, hvis de gør tjeneste eller varigt opholder sig om bord på skibe med hjemsted i Danmark, medmindre de godtgør, at de har bopæl i udlandet, eller at de aldrig har haft bopæl i Danmark.

3.3.2.15. Artikel 15 om bestyrelses honorarer

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 15 medfører, at Danmark kan beskatte en person, der er hjemmehørende i Frankrig, af bestyrelses honorarer og andre lignende vederlag betalt af et dansk selskab.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 2, at en fysisk person er begrænset skattepligtig af vederlag for medlemskab af eller som medhjælp for bestyrelser, udvalg, kommissioner, råd og lignende. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomsten.

3.3.2.16. Artikel 16 om optrædende kunstnere, sportsudøvere og modeller

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 16 medfører, at Danmark kan beskatte en person, der er hjemmehørende i Frankrig, af indkomst som sportsudøver, optrædende kunstner eller model og lign. ved personligt udøvet virksomhed her i landet. Det samme gælder indkomst for udøvelse af aktiviteter, der ikke kan adskilles fra dennes personlige ry, eksempelvis ved deltagelsen i tv-begivenheder. Det samme gælder, selv om indkomsten ved denne virksomhed ikke tilfalder sportsudøveren, kunstneren eller modellen selv, men en anden fysisk eller juridisk person.

Der er ikke i dansk ret hjemmel til at udnytte beskatningsretten efter overenskomsten til at beskatte en person fra Frankrig af indkomst som optrædende kunstner, model eller sportsudøver her i landet, medmindre den pågældende er ansat af en dansk arbejdsgiver under sådanne forhold, at der er tale om et ansættelsesforhold omfattet af kildeskattelovens

§ 2, stk. 1, nr. 1, eller hvis opholdet varer så længe, at den pågældende bliver fuldt skattepligtig efter kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 2.

3.3.2.17. Artikel 17 om pensioner

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 17 angår beskatningen af pensioner og andre lignende vederlag. Artiklen medfører, at Danmark kan beskatte personer, der er hjemmehørende i Frankrig, såfremt der er givet fradrag i Danmark for indbetalinger til en pensionsordning, eller når en arbejdsgivers indbetalinger til ordningen ikke var skattepligtige i Danmark for arbejdstageren (bortseelsesret). Artiklen medfører endvidere, at danske sociale pensioner kan beskattes i Danmark. Pensionsbestemmelsen afspejler det faste danske princip for beskatningsretten til pensioner, om at pensionsudbetalinger med kilde i Danmark beskattes i Danmark, men bestemmelsen skal ses i sammenhæng med artikel 22, stk. 3, hvorefter der gælder et såkaldt "omvendt credit"-princip for pensioner underlagt kildebeskatning efter artikel 17, stk. 2 (se hertil pkt. 1 og pkt. 3.3.2.22).

I protokollen til dobbeltbeskatningsoverenskomsten præciseres hvilke sociale pensioner, der er omfattede af artikel 17, stk. 2, litra c. Det gælder folkepension, pension fra ATP, tidlig pension, førtidspension, seniorpension, efterløn og andre betalinger af væsentligt samme karakter, som måtte opstå efter undertegnelsen af aftalen.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 9 og 11, at personer, der er hjemmehørende i Frankrig, er begrænset skattepligtige af deres udbetalinger fra private pensionsordninger, som er skattebegunstiget efter pensionsbeskatningsloven, og af sociale pensioner. Denne beskatning er i overensstemmelse med overenskomsten, men Danmark er forpligtet til at yde lempelse for fransk skat, der kan henføres til de pågældende udbetalinger.

3.3.2.18. Artikel 18 om sociale sikringsydelse og lignende betalinger

Efter dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 18 kan sociale sikringsydelse, som ikke er sociale pensioner, beskattes i den stat, hvorfra ydelsen betales. Studieleger m.v. betalt af offentlige midler i én stat til en person hjemmehørende i den anden stat kan ligeledes beskattes i udbetalingsstaten.

Bestemmelsen sikrer for det første kildestatsbeskatning af andre sociale sikringsydelse end sociale pensioner, uden at disse sociale sikringsydelse omfattes af "omvendt credit"-princippet. I det omfang danske dagpenge kan udbetales til personer hjemmehørende i Frankrig, kan Danmark således beskatte ydelserne, uden at skulle give nedslag for eventuel betalt fransk skat heraf. Omvendt kan sociale sikringsydelse, der ikke er sociale pensioner, og som betales fra Frankrig til en person, der er hjemmehørende i Danmark, også beskattes i Frankrig. Uden bestemmelsen ville andre sociale sikringsydelse end social pension kun kunne beskattes i den stat, hvori modtageren er hjemmehørende efter artikel 21.

Den anden del af bestemmelsen vedrører legater og

studie- eller kunstnerstøtte. Det dækker bl.a. over dansk SU. Bestemmelsen medfører, at Danmark kan beskatte dansk SU, selv om ydelsen f.eks. udbetales til en person, der er hjemmehørende i Frankrig, og som ikke opholder sig i Frankrig udelukkende for at studere. Uden bestemmelsen ville dansk SU i disse tilfælde kun kunne beskattes i det land, hvor modtageren er hjemmehørende i overensstemmelse med princippet i artikel 21.

I dansk ret vil sociale sikringsydelser, SU m.v. betalt til fysiske personer med bopæl i Frankrig efter kildeskattelovens § 2, nr. 12-28, kunne beskattes i Danmark. Artikel 18 i dobbeltbeskatningsoverenskomsten vil derfor ikke ændre på dansk beskatning af sociale sikringsydelser, SU m.v. med kilde i Danmark. Omvendt har Danmark ikke beskatningsret til lignende betalinger, der hidrører fra Frankrig, som betales til personer med hjemsted i Danmark efter denne bestemmelse.

3.3.2.19. Artikel 19 om offentligt hverv

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 19 indebærer, at Danmark ikke kan beskatte løn udbetalt til en fysisk person, der er udsendt af en fransk offentlig myndighed med det formål at udføre arbejde i Danmark for denne, selv om vedkommende bliver omfattet af fuld skattepligt her til landet. Er den pågældende omfattet af reglerne for diplomater m.v., gælder dog reglerne i artikel 27. Omvendt beholder Danmark også beskatningsretten på løn udbetalt til en fysisk person, der er udsendt af en dansk offentlig myndighed med det formål at udføre arbejde i Frankrig for denne myndighed. En undtagelse gælder, hvor arbejde er udført i bopælsstaten, og personen er hjemmehørende og statsborger i denne stat uden samtidig at være statsborger i kildestaten (typisk lokal ansættelse af ambassadepersonale). I dette tilfælde vil kun bopælsstaten have beskatningsretten.

Tjenestemandspensioner kan som hovedregel kun beskattes i den stat, hvorfra de udbetales. En undtagelse gælder for modtagere, der er statsborgere og hjemmehørende i den ene stat (bopælsstaten) uden samtidig at være statsborger i den anden stat (kildestaten). I sådanne tilfælde kan tjenestemandspensionerne kun beskattes i den stat, hvori modtageren er hjemmehørende.

I dansk ret fortsætter sådanne udsendte danske offentligt ansatte med at være fuldt skattepligtige til Danmark, jf. kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 4. Løn udbetalt af en dansk offentlig myndighed til fysiske personer, der er udsendt på dens vegne, beskattes derfor fortsat i Danmark.

3.3.2.20. Artikel 20 om studerende

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 20 medfører, at når studerende eller lærlinge, som er eller umiddelbart før ophold i Danmark var hjemmehørende i Frankrig, opholder sig i Danmark udelukkende i studie- eller uddannelsesøjemed, skal Danmark fritage sådanne studerende eller lærlinge for beskatning af beløb, som de modtager fra kilder uden for Danmark med henblik på underhold, studium eller uddannelse.

Dette gælder, selv om de pågældende i dansk ret måtte være fuldt skattepligtige efter kildeskattelovens § 1, fordi de har taget bopæl her i landet, jf. kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 1, eller fuld skattepligt ellers er indtrådt i medfør af opholdsreglen i kildeskattelovens § 1, stk. 1, nr. 2, eller den særlige opholdsregel for studerende i kildeskattelovens § 8, stk. 2. Beløbet indgår ikke ved opgørelsen af de pågældendes skattepligtige indkomst. Omvendt gælder det samme for Frankrig for studerende eller lærlinge, der er eller umiddelbart før ophold i Frankrig var hjemmehørende i Danmark.

Artiklen suppleres af en bestemmelse i protokollen, hvor efter formuleringen "lærling" også omfatter en særlig gruppe af franske personer, som efter en særbestemmelse i fransk lovgivning melder sig frivilligt til særlige typer af internationale udstationeringer (se hertil pkt. 3.3.2.33).

3.3.2.21. Artikel 21 om anden indkomst

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 21 medfører, at Danmark ikke kan beskatte en juridisk eller fysisk person hjemmehørende i Frankrig af indkomsttyper, som ikke er omfattet af overenskomstens øvrige artikler, medmindre disse indkomsttyper er knyttet til et fast driftssted, som den pågældende har her i landet.

Bestemmelsen omfatter ikke alene indkomst fra Danmark og Frankrig, men også indkomst fra tredjelande.

Som eksempel er der i dag ikke i dansk ret begrænset skattepligt af underholdsbidrag, som en fysisk person her i landet betaler til sin tidligere ægtefælle eller børn i Frankrig. Overenskomstens artikel 21 medfører, at hvis Danmark skulle ønske at indføre begrænset skattepligt af denne type indkomst, så vil beskatningen ikke kunne gennemføres over for de fysiske personer, der er hjemmehørende i Frankrig.

3.3.2.22. Artikel 22 om ophævelse af dobbeltbeskatning

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 22, stk. 1, litra a og b, vedrører den metode, som Danmark skal anvende til at undgå dobbeltbeskatning, når fysiske og juridiske personer, der er hjemmehørende i Danmark, modtager indkomst, som efter overenskomsten kan beskattes i Frankrig, men som efter intern dansk ret samtidig skal beskattes i Danmark. Metoden indebærer, at såfremt en person erhverver indkomst, som efter overenskomsten kan beskattes i Frankrig, skal Danmark nedsætte den pågældende fysiske eller juridiske persons indkomstskat med et beløb svarende til den indkomstskat, der er betalt i Frankrig. Nedsættelsen i dansk skat kan dog ikke overstige den del af indkomstskatten, som kan henføres til den indkomst, der kan beskattes i Frankrig. Denne metode svarer til reglen i ligningslovens § 33.

Artikel 22, stk. 1, litra c, medfører, at hvis en person, der er hjemmehørende i Danmark, erhverver indkomst, som efter overenskomsten kun kan beskattes i Frankrig, kan Danmark medregne indkomsten i beskatningsgrundlaget, men skal fortsat foretage den forholdsmæssige nedsættelse af indkomstskatten svarende til den skat, der kan henføres den del af indkomsten, der kun kan beskattes i Frankrig. Artikel

22, stk. 1, litra c, vil eksempelvis omfatte personer her i landet, som modtager franske tjenestemandspensioner. Sådanne pensioner kan kun beskattes i Frankrig, jf. artikel 19, stk. 2. Artikel 22, stk. 1, litra c, bevirker dermed, at Danmark ikke opkræver skat af pensionen, men pensionen får betydning for graden af dansk beskatning af den pågældendes persons eventuelle andre indkomster, som Danmark kan beskatte (såkaldt progressionsvirkning).

Artikel 22, stk. 2, fastsætter metoden for fransk lempelse af dobbeltbeskatning. Frankrig anvender generelt eksemptionsmetoden, men bruger almindelig credit på de praktisk oftest forekommende tilfælde, såsom ved lempelse af dobbeltbeskatning af erhvervsindkomst og udbytter.

Som nævnt under pkt. 3.3.2.17 om dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 17 om pensioner er der desuden – i overensstemmelse med principklæringen fra april 2019 – aftalt det ”omvendte credit”-princip for disse indkomster. Princippet er fastsat i dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 22, stk. 3, og indebærer, at bopælsstaten har ret til at beskatte pensioner og lignende betalinger efter dette lands sædvanlige niveau, mens kildestatens beskatningsret er begrænset til at beskatte forskellen mellem bopælsstatens beskatningsniveau og kildelandets beskatningsniveau. Dette sker ved, at kildelandet indrømmer lempelse for skat betalt i bopælslandet af pensioner.

Da beskatningsniveauet i Frankrig pt. er lavere end i Danmark, vil det samlede beskatningsniveau svare til det danske beskatningsniveau, og det undgås således, at der gives et incitament til, at danske pensionister flytter til Frankrig for at spare skat. Bestemmelsen indeholder ikke en begrænsning for, hvor meget bopælsstaten kan beskatte, hvilket betyder, at såfremt Frankrig måtte hæve beskatningsniveauet, vil den danske beskatning blive tilsvarende reduceret.

Se i øvrigt pkt. 3.3.2.17.

3.3.2.23. Artikel 23 om ikke-diskriminering

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 23 medfører, at Danmark ikke kan gennemføre beskatning efter intern dansk skatteret, der diskriminerer i strid med denne artikel. Danmark må således ikke gennemføre beskatning eller dermed forbundne krav, som diskriminerer franske statsborgere i forhold til danske statsborgere under samme forhold, særligt under hensyn til skattemæssigt hjemsted. Danmark må ikke beskatte et fast driftssted af et fransk foretagende mere byrdefuldt i forhold til beskatningen af et dansk foretagende. Betalinger fra Danmark til fysiske eller juridiske personer i Frankrig skal kunne fratrækkes dansk beskatning under samme betingelser, som hvis beløbet var betalt til fysiske eller juridiske i Danmark. Endelig må Danmark ikke have en mere byrdefuld beskatning af eller dermed forbundne krav til et dansk foretagende, der er ejet af fysiske eller juridiske personer i Frankrig, i forhold til andre danske foretagender.

Størstedelen af overenskomstens artikel 23 er formuleret over den tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 24. De dele af overenskomstens arti-

kel 23, som svarer til modeloverenskomsten, skal derfor fortolkes i overensstemmelse med kommentarerne til OECD's modeloverenskomsts artikel 24, som angiver nærmere om, hvad der skal forstås ved diskriminering. Der er ikke regler i dansk ret, som strider mod overenskomstens artikel 23.

Artikel 23 fraviger OECD's modeloverenskomst artikel 24 på flere punkter. For det første indeholder artiklen ikke et diskriminationsforbud fsva. selskaber og andre juridiske personer. Fravigelsen skal ses i lyset af, at EU-retten fortsat gælder sideløbende med overenskomsten. Selskaber og andre juridiske personer er derfor stadigvæk omfattede af den diskriminationsbeskyttelse, der følger af EU-retten.

For det andet indeholder artikel 23 en bestemmelse, der fastsætter, at artiklen ikke skal fortolkes således, at Danmark eller Frankrig er forpligtede til at indrømme fysiske personer uden hjemsted i Danmark eller Frankrig nogen personlige fradrag, lempelser eller nedsættelser af skat, som indrømmes fysiske personer, der er hjemmehørende i denne stat. Denne bestemmelse omfatter ikke fradrag i forbindelse med indkomsterhvervelsen, men kun fradrag, lempelser og nedsættelser for personlige og familiemæssige forhold. Efter EU-retten er Frankrig efter omstændighederne fortsat forpligtet til at give fysiske personer, der er hjemmehørende i Danmark, samme personlige og familiemæssige fradrag, som personer, der er hjemmehørende i Frankrig, da dette følger af ligebehandlingsprincippet for vandrende arbejdstagere. Bestemmelsen er begrundet i særpræg i det franske skattesystem.

Endeligt fraviger artiklen også OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 24 ved at bestemme, at hvis en anden aftale eller traktat mellem Danmark og Frankrig indeholder en ikke-diskrimineringsklausul eller en mestbegunstigelsesklausul, finder sådanne klausuler ikke anvendelse i skattemæssige forhold. Bestemmelsen skal sikre, at alene overenskomsten regulerer skattemæssige forhold, og ikke påvirkes af ikke-diskriminerings- eller mestbegunstigelsesklausuler i andre aftaler mellem Danmark og Frankrig, der ikke ændrer på eller træder i stedet for overenskomsten.

3.3.2.24. Artikel 24 om fremgangsmåden ved indgåelse af gensidige aftaler

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 24 giver hjemmel til, at danske skattemyndigheder kan lempe beskatningen efter intern dansk skatteret i konkrete sager. For det første angår bestemmelsen konkrete tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person mener, at foranstaltninger truffet af en kontraherende stat medfører eller vil medføre en beskatning i strid med overenskomsten. Det kan eksempelvis skyldes, at de to staters skattemyndigheder har en forskellig fortolkning af overenskomsten. I så fald skal de to staters skattemyndigheder søge at finde en løsning, så dobbeltbeskatning undgås. Bestemmelsen pålægger ikke de to stater en pligt til at opnå en løsning.

Artiklen indeholder ikke bestemmelser om voldgift, som det ellers følger af OECD's 2017-modeloverenskomst. Det skyldes, at både Danmark og Frankrig er omfattede af og forpligtede efter EU's voldgiftsdirektiv, som fastlægger lig-

nende regler om, at en sag kan indbringes for voldgift, såfremt de kompetente myndigheder ikke kan nå til enighed ved den gensidige aftaleprocedure inden for en tidsfrist på to år, der kan forlænges til tre år. Hvis de to stater ikke kan opnå en løsning efter den gensidige aftaleprocedure, kan en fysisk eller juridisk person efter direktivet anmode om, at sagen undergives voldgift efter EU's voldgiftsdirektiv.

For det andet giver artikel 24 i overensstemmelse med OECD's 2017-modeloverenskomst hjemmel til indgåelse af gensidige aftaler til løsning af generelle spørgsmål.

Artikel 24 giver således de danske myndigheder hjemmel til at anvende en forståelse af udtryk, der fraviger forståelsen af udtrykket i dansk skatteret med henblik på at undgå dobbeltbeskatning i konkrete sager.

De øvrige bestemmelser i overenskomstens artikel 24 svarer i øvrigt til OECD's 2017-modeloverenskomst og indeholder herunder OECD's BEPS-minimumsstandarder, der indebærer, at en fysisk eller juridisk person skal have mulighed for at præsentere sin sag for de kompetente myndigheder i begge stater, og at en aftale, der indgås med hjemmel i artiklen, skal implementeres uden hensyntagen til tidsfrister i national ret.

3.3.2.25. Artikel 25 om udveksling af oplysninger

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 25 fastsætter, at de to staters kompetente myndigheder skal udveksle sådanne oplysninger, som kan forudses at være relevante for at gennemføre bestemmelserne i dobbeltbeskatningsoverenskomsten eller for at håndhæve intern lovgivning. Danmark kan således indhente oplysninger i Frankrig, uanset om oplysningerne er til brug for eksempelvis lempelse efter dobbeltbeskatningsoverenskomsten, eller om det er til brug for en kontrolsag, hvor en fysisk eller juridisk person har kanaliseret indkomst gennem Frankrig. Bestemmelsen er i overensstemmelse med OECD's 2017-modeloverenskomst.

Bestemmelsen tillader ikke bankhemmelighed, og den giver heller ikke mulighed for at afslå at tilvejebringe oplysninger med den begrundelse, at den pågældende stat ikke har brug for sådanne oplysninger selv.

I dansk ret følger det af skattekontrollovens § 1, stk. 3, at bestemmelser i lovgivningen om pligt til at afgive oplysninger til brug for danske skatteansættelser finder anvendelse, når de danske skattemyndigheder i skattesager, som ikke er straffesager, yder bistand i form af oplysninger til den kompetente myndighed i en anden stat til brug ved skatteansættelse i den anden stat, når denne bistand sker som led i en dobbeltbeskatningsoverenskomst eller anden international aftale.

3.3.2.26. Artikel 26 om bistand om inddrivelse af skatter

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 26 medfører, at de to lande skal yde hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Efter bestemmelsen skal de danske skattemyndigheder inddrive skattekrav i Danmark på vegne af de franske myndigheder, når skyldneren ikke kan gøre indsigelser mod inddrivelsen. Ligeledes skal de danske skattemyndigheder

iværksætte de fornødne foranstaltninger til sikring af franske skattekrav i Danmark, når betingelserne efter fransk lovgivning herfor er til stede.

Udenlandske skattekrav i skattesager, der ikke er straffesager, omfattes af § 1, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorfor restanceinddrivelsesmyndigheden (Gældsstyrelsen) skal forestå inddrivelsen.

3.3.2.27. Artikel 27 om personer ansat ved diplomatiske og konsulære repræsentationer

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 27 fastsætter, at overenskomsten ikke berører de skattemæssige begunstigelser, som gælder for medlemmer af diplomatiske og konsulære repræsentationer i henhold til folkerettens almindelige regler eller særlige aftaler. Dette princip følger også OECD's 2017-modeloverenskomst.

Dobbeltbeskatningsoverenskomsten indeholder desuden en bestemmelse om, at diplomater, konsulære repræsentanter og medlemmer af permanente delegationer i internationale organisationer skal anses for at være skattemæssigt hjemmehørende i udsenderstaten, hvis personen efter international lovgivning ikke er skattepligtig i arbejdsstaten af indkomst fra kilder uden for denne stat, og personen er skattepligtig af sin globale indkomst i udsenderstaten på samme måde som andre personer hjemmehørende dér. Hvis eksempelvis Frankrig som arbejdsstat ifølge international lovgivning ikke skal anse et dansk medlem af en international organisation (eksempelvis OECD) for at være fuldt skattepligtig til Frankrig, og personen er fuldt skattepligtig til Danmark, vil personen blive anset for at være skattemæssigt hjemmehørende i Danmark. Bestemmelsen er således blot en præcisering af, hvad der allerede gælder og følger af kommentarerne til OECD's 2017-modeloverenskomst dog uden at være en egentlig del af selve modeloverenskomsten.

Endvidere indeholder artiklen en bestemmelse, der fastsætter, at dobbeltbeskatningsoverenskomsten ikke finder anvendelse på en tredjestats medlemmer af internationale organisationer eller på medlemmer af diplomatiske eller konsulære repræsentationer, der opholder sig i en kontraherende stat, og som ikke i nogen af de kontraherende stater behandles som hjemmehørende dér. Bestemmelsen sikrer, at disse personer, hvis de kun er begrænset skattepligtige i de kontraherende stater, ikke er berettiget til fordele efter dobbeltbeskatningsoverenskomsten.

I dansk ret følger det af kildeskattelovens § 3, at dansk skattepligt ikke omfatter fremmede staters herværende diplomatiske repræsentanter og konsulære repræsentanter samt disses personale m.fl., i det omfang det er aftalt i wienerkonventionerne om diplomatiske og konsulære forbindelser. Diplomater, konsulere m.fl., som er udsendt af den franske stat til tjeneste her i landet, er således fritaget for dansk beskatning, i det omfang dette følger af wienerkonventionerne. Skattefritagelsen efter kildeskattelovens § 3 gælder derimod ikke for lokalt ansatte medarbejdere ved den franske ambassade.

3.3.2.28. Artikel 28 om territorial udvidelse

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 28 giver mulighed for at udvide overenskomstens anvendelsesområde til efter aftale også at omfatte territorier, der specifikt er undtaget herfra i overenskomsten (se hertil pkt. 3.3.2.3).

For Danmarks vedkommende kan det være relevant for Færøerne og Grønland.

3.3.2.29. Artikel 29 om berettigelse til overenskomstfordele

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 29 indeholder en bestemmelse til værn mod misbrug af overenskomsten. Bestemmelsen indebærer en såkaldt principal purpose test ("PPT-test"). Bestemmelsen medfører, at danske såvel som franske myndigheder kan nægte en fysisk eller juridisk person fordele efter overenskomsten, for så vidt angår indkomst, hvis det i betragtning af alle relevante fakta og omstændigheder er rimeligt at antage, at opnåelse af denne fordel var et af hovedformålene med noget arrangement eller nogen transaktion, som direkte eller indirekte resulterer i denne fordel. Dette gælder dog ikke, hvis det godtgøres, at opnåelse af denne fordel under de givne omstændigheder ville være i overensstemmelse med genstanden for og formålet med de relevante bestemmelser i overenskomsten.

Bestemmelsen er en OECD minimumsstandard. En tilsvarende bestemmelse gælder i dansk ret i medfør af ligningslovens § 3.

3.3.2.30. Artikel 30 om anvendelse af overenskomsten

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 30 fastlægger en mulighed for, at staternes kompetente myndigheder ved administrativ aftale kan fastlægge nærmere regler om den praktiske anvendelse af overenskomsten.

Artiklen fastlægger desuden som betingelse for opnåelse af fordele efter artikel 10 (udbytte), 11 (renter) og 12 (royalties), at den pågældende person – medmindre de kompetente myndigheder bliver enige om andet – fremlægger en hjemstedserklæring.

I Danmark udsteder Skatteforvaltningen hjemstedserklæringer efter anmodning.

3.3.2.31. Artikel 31 om ikrafttræden

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 31 fastsætter, at overenskomsten træder i kraft den første dag efter den dato, hvor den sidste underretning om, at de procedurer, der er nødvendige for overenskomstens ikrafttræden, er opfyldt, er modtaget.

Efter artiklens stk. 2 får overenskomsten virkning for så vidt angår danske kildeskatter, på beløb, der betales den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere. For andre danske skatter, får overenskomsten virkning for indkomstår, som begynder den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere.

Stk. 3 indeholder en overgangsbestemmelse, der indebærer, at fysiske personer, der er hjemmehørende i én af staterne på tidspunktet for undertegnelsen af aftalen, og som på det tidspunkt modtager pensioner eller lignende betalinger fra den anden stat (typisk Danmark), der kun er skattepligtig i den stat, hvori personen er hjemmehørende (typisk Frankrig), fortsat kun skal beskattes i den stat, hvori personen er hjemmehørende, så længe personen forbliver hjemmehørende dér. Reglen skal ses i sammenhæng med de overgangsregler, der blev vedtaget i forbindelse med opsigelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten i 2008, der sikrer, at pensionister, der før den 1. januar 2009 var bosiddende i Frankrig, fortsat kun bliver beskattet af deres pensioner i Frankrig. Overgangsbestemmelsen sikrer, at disse pensionister ikke skal betale yderligere skat af pensioner som følge af indgåelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten.

Det bemærkes, at overenskomstens artikel 31 alene vedrører overenskomstens folkeretlige ikrafttræden. Overenskomsten virkning i dansk ret forudsætter derfor, at den gennemføres i dansk ret ved lov. Efter § 2 i denne lov, sættes loven i kraft af skatteministeren ved ikrafttrædelsesbekendtgørelse.

3.3.2.32. Artikel 32 om opsigelse

Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 32 fastsætter, at overenskomsten forbliver i kraft, medmindre den opsiges af enten Danmark eller Frankrig. I så fald skal underretning om opsigelse ske mindst 6 måneder før udgangen af ethvert kalenderår. Opsigelsens virkning på danske og franske skatter spejler virkningstidspunktet for overenskomstens virkningstidspunkt i artikel 31.

3.3.2.33. Protokol til dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Frankrig

Protokollen indeholder en række supplerende bestemmelser til bestemmelserne i dobbeltbeskatningsoverenskomsten. Protokollens bestemmelser er gennemgået sammen med de bestemmelser i overenskomsten, som de knytter sig til.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes at medføre et årlig umiddelbart mindreprovenu for staten på ca. 20 mio. kr. i 2023 og 2024, ca. 25 mio. kr. i 2025 og 2026 og ca. 35 mio. kr. i 2030, som følge af ændringer i beskatningsretten til pensioner. Efter tilbageløb og adfærd skønnes tilsvarende et mindreprovenu på ca. 20 mio. kr. i 2023 og 2024, ca. 25 mio. kr. i 2025 og 2026 og ca. 35 mio. kr. i 2030. Den varige virkning skønnes til et umiddelbart mindreprovenu på ca. 35 mio. kr.

For finansåret 2023 skønnes et umiddelbart mindreprovenu på ca. 20 mio. kr.

Forslaget har ingen økonomiske konsekvenser for kommunerne.

Table 1. Provenumæssige konsekvenser ved lovforslaget

Mio. kr. (2023-niveau)	2023	2024	2025	2026	2030	Varigt	Finansår 2023
Umiddelbar virkning	-20	-20	-25	-25	-30	-35	-20
Virkning efter tilbageløb	-20	-20	-25	-25	-30	-35	-
Virkning efter tilbageløb og adfærd	-20	-20	-25	-25	-30	-35	-
Umiddelbar virkning for kommunerne	0	0	0	0	0	-	-

Med lovforslaget får bopælsstaten ret til at beskatte pensioner og lignende betalinger, mens kildestatens beskatning er begrænset til forskellen mellem bopælsstatens beskatningsniveau og kildelandets beskatningsniveau. Beskatningen sker efter et såkaldt "omvendt credit"-princip, hvilket indebærer, at Danmark skal lempe for den skat, der betales af pensionen i Frankrig i den danske skat af pensionen. Da beskatningsniveauet i Frankrig er lavere end i Danmark, vil det samlede beskatningsniveau svare til det danske beskatningsniveau.

Pensionister, som siden den 28. november 2007 har været hjemmehørende i Frankrig, og som siden den 31. januar 2008 har modtaget pensionsudbetalinger og lignende betalinger, beskattes kun i Frankrig af deres pensioner. Lovforslaget indeholder en overgangsbestemmelse hvorefter disse pensionister fortsat kun beskattes i Frankrig af deres pensioner.

Mindreprovenuet skønnes at stige i takt med at pensionister, som omfattes af overgangsbestemmelsen, erstattes af pensionister, som ikke omfattes af overgangsbestemmelsen.

Der er ikke foretaget en kvantitativ vurdering af de provenumæssige konsekvenser på andre områder, som berøres af lovforslaget. Det vurderes dog, at virkningen fra andre områder vil være positiv og helt eller delvist modgå de negative provenumæssige konsekvenser vedr. pensionsområdet.

Lovforslaget vurderes at medføre implementeringsmæssige omkostninger for staten på 0,4 mio. kr. i 2023, 0,8 mio. kr. årligt fra 2024 til 2026, 0,7 mio. kr. i 2027 og 0,6 mio. kr. i 2028. Omkostningerne kan henføres til systemtilretninger.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have væsentlige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/ Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/ Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget skønnes at medføre et årlig umiddelbart mindreprovenu for staten på ca. 20 mio. kr. i 2023 og 2024, ca. 25

Det vurderes at principperne for digitaliseringsklar lovgivning er opfyldt. Der henvises her særligt til, at dobbeltbeskatningsoverenskomsten følger samme opbygning som Danmarks øvrige dobbeltbeskatningsoverenskomster, og den derfor skal implementeres i allerede eksisterende it-løsninger. Desuden er Frankrig omfattet af de samme regler som Danmark for så vidt angår behandlingen af personoplysninger.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Lovforslaget har ikke været sendt i høring, idet der er tale om gennemførelse af en dobbeltbeskatningsoverenskomst med tilhørende protokol, der allerede er underskrevet.

		mio. kr. i 2025 og 2026 og ca. 35 mio. kr. i 2030. Efter tilbageløb og adfærd skønnes tilsvarende et mindreprovenu på ca. 20 mio. kr. i 2023 og 2024, ca. 25 mio. kr. i 2025 og 2026 og ca. 35 mio. kr. i 2030. Den varige virkning skønnes til et umiddelbart mindreprovenu på ca. 35 mio. kr.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vurderes at medføre implementeringsmæssige omkostninger for staten på 0,4 mio. kr. i 2023, 0,8 mio. kr. årligt fra 2024 til 2026, 0,7 mio. kr. i 2027 og 0,6 mio. kr. i 2028. Omkostningerne kan henføres til systemtilretninger
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det foreslås i § 1, at bestemmelserne i overenskomst og tilhørende protokol af 4. februar 2022 mellem Kongeriget Danmarks regering og Den Franske Republiks regering til ophævelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomstskatter og forhindring af skatteunddragelse og -omgåelse skal gælde her i landet, når betingelserne herfor er opfyldte. Dobbeltbeskatningsoverenskomsten og protokollen er medtaget som bilag 1.

Med vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget tillige sit samtykke til, at regeringen kan ratificere overenskomsten i overensstemmelse med grundlovens § 19, stk. 1.

Overenskomsten er opbygget efter OECD's 2017-modeloverenskomst. I det omfang overenskomstens bestemmelser svarer til modeloverenskomsten, skal bestemmelserne forstås på samme vis.

I det følgende gennemgås dobbeltbeskatningsoverenskomstens enkelte bestemmelser med angivelse af, i hvilket omfang overenskomstens bestemmelser afviger fra bestemmelserne i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 1 (Personer omfattede af overenskomsten)

Artikel 1, stk. 1, fastslår, at overenskomsten finder anvendelse på personer, der er hjemmehørende i en eller begge de kontraherende stater.

Det betyder, at alene personer, der efter overenskomstens artikel 4 har hjemsted i enten Danmark eller Frankrig kan opnå lempelse for dobbeltbeskatning. Begrebet "personer" omfatter både fysiske og juridiske personer efter overenskomstens artikel 3, stk. 1, litra d.

Fysiske og juridiske personer, der alene er begrænset skattepligtige til Danmark eller Frankrig uden at have hjemsted efter artikel 4 i én af staterne, kan heller ikke påberåbe sig overenskomstens fordele.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 1, stk. 1.

Artikel 1, stk. 2, fastslår, at ved anvendelse af overenskomsten skal indkomst, som erhverves af eller gennem et interessentskab eller en anden lignende enhed (herunder gruppe af personer), der behandles som helt eller delvist skattemæssigt transparent efter skattelovgivningen i en af de kontraherende stater, anses for at være indkomst for en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, men

kun i det omfang at indkomsten ved beskatningen i denne stat behandles som indkomst for en person, der er hjemmehørende i denne stat.

Hvis interessentskabet eller en anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer), der behandles som helt eller delvist skattemæssigt transparent efter skattelovgivningen i en af de kontraherende stater, er etableret i en tredjestat, skal denne indkomst dog kun anses for at være indkomst for en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, hvis denne tredjestat også behandler interessentskaber eller enhver anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer) som helt eller delvist skattemæssigt transparent, og hvis den med den kontraherende stat, hvorfra indkomsten hidrører, har indgået en aftale om administrativ bistand med henblik på at forhindre skatteunddragelse og skatteomgåelse.

Bestemmelserne i stk. 2 skal ikke finde anvendelse på indkomst, som erhverves af eller gennem et interessentskab eller en anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer), der er hjemmehørende i Frankrig efter artikel 4, stk. 4.

Bestemmelserne i stk. 2 betyder, at deltagere i helt eller delvist transparente enheder kan påberåbe sig overenskomstens fordele for så vidt angår indkomst, der erhverves gennem en transparent enhed og som beskattes som indkomst erhvervet gennem en transparent enhed i enten Danmark eller Frankrig.

Ved en transparent enhed forstås en enhed, som ikke er et selvstændigt skattesubjekt, og hvor beskatningen i stedet sker hos enhedens ejere. Eksempler herpå er danske interessentskaber, kommanditselskaber eller partnerselskaber.

For enheder etableret i tredjeland gælder dette kun, hvis tredjelandet også anser enheden for transparent, og tredjelandet har indgået en aftale om udveksling af oplysninger med det land, hvorfra indkomsten stammer.

Hvis eksempelvis et svensk interessentskab med to danske og en svensk interessent erhverver indkomst fra Frankrig, vil den del af indkomsten, der kan henføres til de to danske interessenter, være omfattet af overenskomsten, i det omfang Sverige behandler enheden som transparent, da der gælder en aftale om udveksling af oplysninger mellem Frankrig og Sverige.

Formålet med bestemmelsen er bl.a. at sikre, at der ikke sker dobbelt ikke-beskatning af indkomst modtaget af transparente enheder ved, at begge lande betragter indkomsten som modtaget af en person med hjemsted i den anden stat. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvor et dansk interessentskab har en udenlandsk interessent, og interessentskabet ikke anses som transparent efter den anden stats lovgivning. I dette tilfælde vil Danmark anse indkomsten som erhvervet af interessenten, mens det andet land vil anse indkomsten som erhvervet af interessentskabet, med den virkning at der ikke sker beskatning i nogen af staterne.

Artikel 1, stk. 2, omfatter ikke partnerselskaber, der er hjemmehørende i Frankrig og opfylder de øvrige betingelser under artikel 4, stk. 4 (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Bestemmelserne afviger fra OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 1, stk. 2, ved eksplicit at regulere transparente enheder, der er etableret i tredjestater, samt begrænse bestemmelsens anvendelsesområde til ikke at omfatte partnerselskaber, der er hjemmehørende i Frankrig efter artikel 4, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.1.

Artikel 2 (Skatter omfattet af overenskomsten)

Artikel 2, stk. 1, fastslår, at overenskomsten finder anvendelse på indkomstskeer, der pålignes på vegne af en kontraherende stat eller dens politiske underafdelinger eller af dens lokale eller regionale myndigheder, uanset hvordan de opkræves.

Bestemmelsen har den virkning, at alene indkomstskeer, der pålignes på vegne af en kontraherende stat eller dens politiske underafdelinger eller af dens lokale eller regionale myndigheder, uanset hvordan de opkræves, er omfattet af overenskomsten. Dette betyder bl.a. at det er underordnet om skatten kildebeskattes eller ej. Overenskomsten omfatter endvidere også skatter, der pålignes af andre myndigheder end staterne selv så som f.eks. kommuner.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 2, stk. 1.

Efter *artikel 2, stk. 2*, anses som indkomstskeer alle skatter, der pålignes hele indkomsten eller dele af indkomsten, herunder skatter af fortjeneste ved afhændelse af rørlig eller fast ejendom, såvel som skatter på formueforøgelse.

Denne bestemmelse medfører, at alene indkomstskeer er omfattet af dobbeltbeskatningsoverenskomsten. Dette omfatter skatter på kapitalgevinster, herunder i tilfælde, hvor lagerbeskatningsregimer anvendes. Formueskeer er ikke omfattet, da hverken Danmark eller Frankrig har generelle formueskeer.

Bestemmelsen afviger fra OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 2, stk. 2 ved ikke at omfatte formueskeer eller henvise til skatter på det samlede beløb af gage eller lønninger udbetalt af foretagender. Hverken Danmark eller Frankrig opkræver generelle formueskeer, hvorfor formueskeer ikke er omfattet af overenskomsten.

Den manglende henvisning til skatter på det samlede beløb af gage eller lønninger, ændrer ikke ved, at sådanne skatter alligevel er omfattet, hvis de pålignes som indkomstskeer. Indeholdt kildekat af lønindkomst i Danmark er således fortsat omfattet af overenskomsten.

Artikel 2, stk. 3, fastslår, at de gældende skatter, som overenskomsten især finder anvendelse på, i Danmark, er indkomstskeer til staten og den kommunale indkomstskeer. I Frankrig er det især indkomstskeer ("l'impôt sur le revenu"), selskabsskeer ("l'impôt sur les sociétés"), det supplerende selskabsskeerbidrag ("les contributions sur l'impôt sur les sociétés"), det generelle socialsikringsbidrag ("contributions sociales généralisées"), bidrag til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger ("contributions pour le remboursement de la dette sociale"), herunder en-

hver kildeskat eller forskudsbetaling med hensyn til de for nævnte franske skatter.

Bestemmelsen har den virkning, at de opregnede skatter er omfattet af overenskomsten og derved genstand for lempelse af dobbeltbeskatning. Der er tale om en ikke-udtømmende liste og andre skatter, der ikke fremgår af stk. 3, men som opfylder definitionen af en indkomstskat i stk. 2, vil være omfattet af overenskomsten.

Artikel 2, stk. 4, fastslår, at overenskomsten endvidere finder anvendelse på skatter af samme eller væsentligt samme art, der efter datoen for undertegnelse af denne overenskomst pålignes som tillæg til, eller i stedet for, de eksisterende skatter. De kontraherende staters kompetente myndigheder skal underrette hinanden om væsentlige ændringer, som er foretaget i deres respektive skattelove.

De skatter, som de kompetente myndigheder skal underrette hinanden om, skal opfylde definitionen til indkomstskatter i artikel 2, stk. 1 og 2, før underretningspligten indtræder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.2.

Artikel 3 (Almindelige definitioner)

Artikel 3, stk. 1, fastslår, at medmindre andet fremgår af sammenhængen, har en række opregnede udtryk i stk. 1, litra a-l, i overenskomsten den betydning, som er angivet deri.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1.

Artikel 3, stk. 1, litra a, fastslår, at udtrykkende "en kontraherende stat" og "den anden kontraherende stat" betyder Danmark eller Frankrig alt efter sammenhængen.

Tredjestater kan derved ikke anses som "en kontraherende stat" eller "den anden kontraherende stat" i de af overenskomstens bestemmelser, hvor udtrykkene anvendes. Dette kan eksempelvis have betydning ved fortolkningen af artikel 1, stk. 2 om transparente enheder, der er etableret i tredjestater (se hertil pkt. 3.3.2.1).

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 3, stk. 1, litra b, fastslår, at "Danmark" betyder Kongeriget Danmark, herunder ethvert område uden for Danmarks territorialfarvand, som i overensstemmelse med international ret er eller senere måtte blive betegnet som et område, inden for hvilket Danmark kan udøve suverænitetsrettigheder med hensyn til efterforskning og udnyttelse af naturforekomster på havbunden eller i dens undergrund og de overliggende vande og med hensyn til anden virksomhed med henblik på efterforskning og økonomisk udnyttelse af området. Udtrykket omfatter ikke Færøerne og Grønland.

Bestemmelsen har den virkning, at "Danmark" er defineret som det danske territorium samt den danske del af Nordsøoklen. Færøerne og Grønland er specifikt udelukket fra definitionen af Danmark, da disse dele af riget selv varetager skatteområdet, herunder indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster med andre stater. Dobbeltbeskatnings-

overenskomstens artikel 28 indeholder dog en mulighed for territorial udvidelse (se hertil pkt. 3.3.2.28).

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

I *artikel 3, stk. 1, litra c*, fastsættes det, at udtrykket "Frankrig" betyder Den Franske Republiks europæiske områder/departementer og dens oversøiske områder og territorier, der er opført i Protokollen, herunder disses søterritorium og ethvert havområde, der ligger ud over det nævnte søterritorium, og inden for hvilket Den Franske Republik i overensstemmelse med international ret har suverænitetsrettigheder eller udøver sin jurisdiktion med henblik på udforskning og udnyttelse af havbundens naturforekomster, dens undergrund og de overliggende vande.

Definitionen af "Frankrig" er suppleret i protokollen til dobbeltbeskatningsoverenskomstens pkt. 1, således at visse oversøiske territorier ligeledes er omfattet. Det drejer sig om Guadelope, Guyane, Martinique, Réunion og Mayotte. De pågældende territorier er omfattet af fransk skatteret og i tilfælde af at der sker ændringer til listen af opregnede territorier, har Frankrig pligt til at underrette Danmark herom.

Artikel 3, stk. 1, litra d, fastslår, at udtrykket "person" omfatter en fysisk person, et selskab og enhver anden sammenslutning af personer.

Det bemærkes, at transparente enheder således også anses som "personer" i overenskomstens forstand. Transparente enheder opfylder dog som udgangspunkt ikke betingelserne for at være anset som "hjemmehørende i en kontraherende stat" i artikel 4, stk. 1 (se hertil pkt. 3.3.2.4) og falder derfor uden for overenskomstens anvendelsesområde efter artikel 4.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra a.

Artikel 3, stk. 1, litra e, fastslår, at udtrykket "selskab" betyder enhver juridisk person eller enhver enhed, der i skattemæssig henseende behandles som en juridisk person.

Kravet om, at den juridiske person i skattemæssig henseende skal behandles som sådan, udelukker derved at anse transparente enheder, såsom f.eks. interessentskaber, som "selskaber" i overenskomsten forstand, hvis den transparente enhed ikke behandles som et selskab i national lovgivning.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra b.

Artikel 3, stk. 1, litra f, fastslår, at udtrykket "foretagende" anvendes om enhver form for udøvelse af erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen har den virkning, at enhver form for udøvelse af erhvervsvirksomhed anses som et "foretagende". Det bemærkes, at der i definitionen af "foretagende" ikke skelnes i forhold til hvilken type person, der udøver erhvervsvirksomheden. Offentlige myndigheders udøvelse af erhvervsvirksomhed betragtes derved også som et "foretagende" i overenskomstens forstand.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra c.

Artikel 3, stk. 1, litra g, fastslår, at udtrykkene ”foretagende i en kontraherende stat” og ”foretagende i den anden kontraherende stat” betyder henholdsvis et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra d.

Artikel 3, stk. 1, litra h, fastslår, at udtrykket ”international trafik” betyder enhver transport med skib eller fly, som anvendes af et foretagende, hvis virkelige ledelse har sit sæde i en kontraherende stat, undtagen når sådan transport udelukkende anvendes mellem steder i den anden kontraherende stat.

Definitionen af ”international trafik” i dobbeltbeskatningsoverenskomsten følger af OECD's 2014-modeloverenskomst. Derved kan kun transport med skib eller fly, som anvendes af et foretagende, hvis virkelige ledelse har sit sæde i en kontraherende stat, udgøre ”international trafik” i overenskomstens forstand. I OECD's 2017-modeloverenskomst er der ikke indeholdt en betingelse om, at det foretagende, der anvender skibet eller flyet, skal have skattemæssigt hjemsted i én af de kontraherende stater. Det bemærkes, at skattemæssigt hjemsted for dobbeltdomicilerede juridiske personer efter overenskomsten bestemmes ud fra, hvor den juridiske persons virkelige ledelse har sit sæde (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Artikel 3, stk. 1, litra i, fastslår, at udtrykket ”anerkendt pensionsinstitut” i en stat betyder en enhed eller et arrangement, som er etableret i denne stat, og som behandles som en selvstændig person efter denne stats skattelovgivning, hvis betingelserne i underafsnit i eller ii er opfyldt.

Bestemmelsen har den virkning, at en enhed eller et arrangement skattemæssigt skal behandles som en selvstændig person i den stat, hvori enheden eller arrangementet er hjemmehørende, før enheden eller arrangementet kan anses som et ”anerkendt pensionsinstitut”. Derved skal enheden eller arrangementet være en selvstændig juridisk person og ikke eksempelvis en filial i et selskab.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra i, og sikrer sammen med artikel 4, at alle danske pensionsinstitutter og sammenslutninger af danske pensionsinstitutter kan opnå fordele efter dobbeltbeskatningsoverenskomsten (se hertil pkt. 3.3.2.4).

I dobbeltbeskatningsoverenskomstens protokol pkt. 2 er det præciseret, at definitionen af pensionsinstitutter også omfatter den franske ”Fonds de réserve pour les retraites”, der er en statsfond, som har til opgave at investere offentlige pensionsmidler.

Artikel 3, stk. 1, litra i, underafsnit i, fastslår, at en enhed eller et arrangement er omfattet af udtrykket ”anerkendt pensionsinstitut”, hvis den ud over de øvrige betingelser i litra i, er etableret og udelukkende eller næsten udelukkende

drives med henblik på at administrere pensionsydelse eller at stille sådanne ydelser og dertil hørende fordele til rådighed for fysiske personer, og som sådan er reguleret af denne stat eller en af dens politiske underafdelinger eller lokale og regionale myndigheder.

Bestemmelsen har den virkning, at det er en yderligere betingelse for, at enheder og arrangementer kan anses som et ”anerkendt pensionsinstitut”, at de er etableret og udelukkende eller næsten udelukkende drives med henblik på at administrere pensionsydelse eller at stille sådanne ydelser og dertil hørende fordele til rådighed for fysiske personer, og som sådan er reguleret af denne stat eller af dens politiske underafdelinger eller lokale og regionale myndigheder.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra i, nr. i.

Artikel 3, stk. 1, litra i, underafsnit ii, fastslår, at en enhed eller et arrangement er omfattet af udtrykket ”anerkendt pensionsinstitut”, hvis den ud over de øvrige betingelser i artikel 3, stk. 1 litra i, er etableret og udelukkende eller næsten udelukkende drives med henblik på at foretage investeringer til fordel for enheder eller arrangementer som nævnt i underafsnit i.

Bestemmelsens virkning er, at enheder og arrangementer, der er etableret og udelukkende eller næsten udelukkende drives med henblik for at foretage investeringer til fordel for anerkendte pensionsinstitutter, på samme vis som de bagvedliggende pensionsinstitutter er omfattet overenskomsten. På denne måde sikres det, at enheder og arrangementer, der alene handler på vegne af anerkendte pensionsinstitutter, kan opnå de samme rettigheder under overenskomsten som anerkendte pensionsinstitutter.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra i, nr. ii.

Artikel 3, stk. 1, litra j, fastsætter, at udtrykket ”kompetent myndighed” i Danmark betyder skatteministeren eller ministerens befuldmægtigede stedfortræder og i Frankrig betyder finansministeren eller ministerens befuldmægtigede stedfortræder.

Bestemmelsen omfatter herunder Skatteforvaltningen, der på vegne af skatteministeren kan optræde på dennes vegne, på de punkter, hvor overenskomsten pålægger pligter eller indrømmer beføjelser til de kompetente myndigheder. Dette gælder eksempelvis artikel 24 om den gensidige aftaleprocedure (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra f. Modeloverenskomsten overlader det dog til de kontraherende stater at nærmere bestemme, hvem der konkret skal anses som kompetente myndigheder i de kontraherende stater i en dobbeltbeskatningsoverenskomst.

Artikel 3, stk. 1, litra k, fastsætter, at udtrykket ”statsborger” i forhold til en kontraherende stat betyder, enhver fysisk person, der har indfødsret i en kontraherende stat, og enhver juridisk person, ethvert interessentskab eller enhver sammenslutning, der består i kraft af den gældende lovgivning i den kontraherende stat.

Bestemmelsen har betydning i de tilfælde, hvor overenskomsten anvender statsborgerskab som et kriterium. Dette gælder bl.a. artikel 4, stk. 2, litra c, hvorefter dobbeltdomicilerede fysiske personers hjemsted under visse omstændigheder bestemmes ud fra statsborgerskab (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Artikel 3, stk. 1, litra l, fastslår, at udtrykket ”erhvervsvirksomhed” omfatter udøvelse af frit erhverv og udøvelse af anden virksomhed af uafhængig karakter.

Bestemmelsen har samme ordlyd, som OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 1, litra h.

Artikel 3, stk. 2, fastslår, at ved en kontraherende stats anvendelse af overenskomsten skal ethvert udtryk, som ikke er defineret deri, medmindre andet følger af sammenhængen, til enhver tid tillægges den betydning, som det har på dette tidspunkt i denne stats lovgivning med henblik på de skatter, som overenskomsten finder anvendelse på, idet enhver betydning i denne stats skattelov går forud for den betydning, som dette udtryk er tillagt i denne stats andre love.

Bestemmelsen har den virkning, at der for fortolkningen af de udtryk i overenskomsten, der ikke er defineret i artikel 3, gælder et andet fortolkningsprincip end for andre traktater, der følger det almindelige efter Wienerkonventionen af 23. maj 1969 om traktatretten artikel 31.

Efter Wienerkonventionens artikel 31, skal traktatbestemmelser fortolkes i god tro og i overensstemmelse med den almindelige mening, der tillægges udtrykkene i traktaten i overensstemmelse med deres kontekst og i lyset af udtrykkenes genstand og formål. Intern lovgivning tages derved ikke i betragtning. Der gives i denne overenskomsts artikel 3, stk. 2, forrang til den forståelse af udtryk, der følger af de kontraherende staters interne lovgivning, medmindre andet følger af sammenhængen. Herved fraviges det almindelige princip i Wienerkonventionens artikel 31.

Bestemmelsen fraviger ordlyden i OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 2 ved ikke at give de kompetente myndigheder i de kontraherende stater hjemmel til ved aftale at definere udtryk, der ikke i forvejen er definerede i artikel 3, som led i den gensidige aftaleprocedure efter artikel 24 (se hertil pkt. 3.3.2.24). Bestemmelsen følger derimod OECD’s 2014-modeloverenskomsts artikel 3, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.3.

Artikel 4 (Skattemæssigt hjemsted)

Artikel 4, stk. 1, fastsætter, at udtrykket ”hjemmehørende i en kontraherende stat” i overenskomstens forstand betyder enhver person som efter lovgivningen i denne stat er skattepligtig dér på grund af hjemsted, bopæl, ledelsens sæde eller ethvert andet kriterium af lignende karakter, og omfatter også denne stat og enhver dertil hørende politisk underafdeling eller lokal eller regional myndighed samt de offentligretlige juridiske personer af denne stat, af dennes politiske underafdelinger eller af dennes lokale eller regionale myndigheder såvel som et anerkendt pensionsinstitut i denne stat. Dette udtryk omfatter dog ikke en person, som er skattepligtig i denne stat udelukkende af indkomst fra kilder i denne stat.

Bestemmelsen har den virkning, at udtrykket ”en person,

der er hjemmehørende i en kontraherende stat” betyder en person, der er (fuldt) skattepligtig i denne stat på grund af hjemsted, bopæl, hovedsæde, ledelsens sæde eller et andet lignende kriterium efter det pågældende lands lovgivning herom.

Det bemærkes, at begrebet ”person” omfatter både fysiske og juridiske personer.

Imidlertid kan en person være fuldt skattepligtig i begge stater efter staternes interne lovgivning (”dobeltdomicil”), eksempelvis hvis en fysisk person har bopæl og ophold i begge stater. I overenskomstens forstand kan en person dog kun være hjemmehørende i én stat. Dette problem søges derfor løst i stk. 2, litra a-d, for så vidt angår fysiske personer og stk. 3, for så vidt angår juridiske personer.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 1.

Artikel 4, stk. 2, fastsætter, at hvis en fysisk person efter stk. 1, er hjemmehørende i begge kontraherende stater, så bestemmes personens status efter stk. 2, litra a-d.

Denne overenskomsts artikel 4, stk. 2, har samme ordlyd som artikel 4, stk. 2 i OECD’s 2017-modeloverenskomst.

Artikel 4, stk. 2, litra a, fastsætter, at en person, der efter stk. 1 er hjemmehørende i begge de kontraherende stater, skal personen anses for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor personen har en fast bolig til sin rådighed. Hvis personen har en fast bolig til sin rådighed i begge stater, anses personen for kun at være hjemmehørende i den stat, med hvilken personen har de stærkeste personlige og økonomiske forbindelser (midtpunkt for sine livsinteresser).

Bestemmelsen har den virkning, at rådigheden over fast bolig er det primære kriterium for bestemmelse af skattemæssigt hjemsted for fysiske personer i tilfælde af, at anvendelsen af dansk og fransk ret fører til, at personen anses som skattemæssigt hjemmehørende i begge stater. Hvis en person har fast bolig til rådighed i begge stater, skal det bestemmes i hvilken stat, personen har de stærkeste personlige og økonomiske forbindelser – dvs. hvor personen har midtpunktet for sine livsinteresser.

Denne overenskomsts artikel 4, stk. 2, litra a, har samme ordlyd som OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 2, litra a.

Artikel 4, stk. 2, litra b, fastsætter, at hvis det ikke kan afgøres, i hvilken stat personen har midtpunkt for sine livsinteresser, eller hvis personen ikke har en fast bolig til sin rådighed i nogen af staterne, anses personen for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor personen sædvanligvis har ophold.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis ikke det ud fra artikel 4, stk. 1, litra a, konkret kan bestemmes, hvor personen har bopæl, anses staten, hvor personen sædvanligvis har sit ophold, som personens skattemæssige hjemsted.

Bestemmelsen har samme ordlyd OECD’s 2017-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 2, litra b.

Artikel 4, stk. 2, litra c, fastsætter, at hvis en person sædvanligvis har ophold i begge stater, eller hvis personen ikke

har ophold i nogen af dem, anses personen for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor han er statsborger.

Bestemmelsen medfører, at hvis det skattemæssige hjemsted for en dobbeltdomicileret person ikke konkret kan bestemmes ud fra artikel 4, stk. 1, litra a eller b, anses personen for at være skattemæssigt hjemmehørende dér, hvor personen er statsborger.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 2, litra c.

Artikel 4, stk. 2, litra d, bestemmer, at hvis en person er statsborger i begge stater, eller hvis en person ikke er statsborger i nogen af dem, afgør de kontraherende staters kompetente myndigheder spørgsmålet ved gensidig aftale.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis ikke en dobbeltdomicileret fysisk persons skattemæssige hjemsted konkret kan bestemmes ud fra artikel 4, stk. 2, litra a-c, skal de kompetente myndigheder afgøre spørgsmålet ved gensidig aftale.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 2, litra d.

Artikel 4, stk. 3, fastsætter, at hvis en juridisk person efter bestemmelserne i stk. 1 er hjemmehørende i begge kontraherende stater, anses denne for kun at være hjemmehørende i den stat, hvor dens virkelige ledelse har sit sæde.

Bestemmelsen har den virkning, at det er det sted, hvor en juridisk persons virkelige ledelse har sit sæde, at den juridiske person skal anses for hjemmehørende i overenskomstens forstand.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 4, stk. 3. Artiklen adskiller sig fra ordlyden i OECD's 2017-modeloverenskomst ved ikke at give de kompetente myndigheder hjemmel til at aftale dobbeltdomicilerede juridiske personers skattemæssige hjemsted. Endvidere indeholder artikel 4, stk. 3 i denne overenskomst heller ikke en regel, der afskærer dobbeltdomicilerede juridiske personer fra overenskomstens fordele, indtil de kompetente myndigheder har indgået aftale om den dobbeltdomicilerede juridiske persons skattemæssige hjemsted.

Artikel 4, stk. 4, bestemmer, at udtrykket "hjemmehørende i en kontraherende stat" omfatter, når denne kontraherende stat er Frankrig, ethvert interessentskab eller enhver anden lignende enhed, som har sin virkelige ledelse i Frankrig, som er skattepligtig i Frankrig, og hvis aktionærer, anparts-havere eller medlemmer alle, i henhold til skattelovgivningen i Frankrig, er personligt skattepligtige dertil af deres andel af overskuddet fra det pågældende interessentskab eller anden lignende enhed (herunder en gruppe af personer).

Virkningen af bestemmelsen er, at franske interessentskaber, der opfylder betingelserne i artikel 4, stk. 4, anses for "hjemmehørende" efter overenskomsten. Fransk skatteret anerkender som hovedregel ikke skattemæssig transparens. Efter franske skatteregler er franske interessentskaber (Sociétés de personnes) således skattepligtige og omfattede af franske dobbeltbeskatningsoverenskomster på trods af, at

skattebetalingen påhviler interessenterne, og beskatningen opgøres efter de regler og til de skattesatser, som gælder for deres interessenter.

Formålet med artikel 4, stk. 4, er at sikre, at franske interessentskaber er omfattet af – og berettiget til fordele efter – overenskomsten.

Bestemmelsen har ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.4.

Artikel 5 (Fast driftssted)

Artikel 5, stk. 1, bestemmer, at udtrykket "fast driftssted" betyder et fast forretningssted, hvor igennem et foretagendes erhvervsvirksomhed helt eller delvis udøves.

Hovedformålet med bestemmelsen om anvendelsen af kriteriet "fast driftssted" er at afgøre, hvornår en stat har ret til at beskatte fortjeneste, der er erhvervet af et foretagende i den anden stat. Dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 7 bestemmer, at et foretagendes fortjeneste kun kan beskattes i den stat, hvori foretagendet er hjemmehørende (bopælsstaten). Hvis foretagendet imidlertid udøver virksomhed gennem et fast driftssted i den anden stat (kildestaten), kan denne stat beskatte foretagendet af den fortjeneste, som det har opnået gennem det faste driftssted. Hensynet bag reglerne om fast driftssted er, at når et foretagende fra den ene stat udøver erhvervsvirksomhed gennem et fast driftssted i den anden stat, anses det for at have en sådan økonomisk tilknytning til den anden stat, at den anden stat skal have ret til at beskatte den fortjeneste, som foretagendet opnår gennem det faste driftssted.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 1.

Artikel 5, stk. 2, litra a-f, fastsætter, at udtrykket "fast driftssted" især omfatter et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, en mine, en olie- eller gaskilde, et stenbrud eller ethvert andet sted, hvor naturforekomster udvindes.

Opregningen er ikke udtømmende, hvorfor andre faste forretningssteder, hvor igennem et foretagendes erhvervsvirksomhed helt eller delvist udøves, også udgør fast driftssted, selvom det ikke har samme karakter af de aktiviteter, der er opregnet i stk. 2, litra a-f.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 2, litra a-j.

Artikel 5, stk. 3, litra a, bestemmer, at en byggeplads, et anlægs- eller monteringsarbejde kun udgør et fast driftssted, hvis aktiviteterne varer mere end 12 måneder.

Bestemmelsen har den virkning, at kildelandet først får beskatningsretten på sådanne aktiviteter, når aktiviteten har varet længere end 12 måneder (se hertil pkt. 3.3.2.7).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 3.

Artikel 5, stk. 3, litra b, bestemmer, at en installation eller en borerig eller et skib, der anvendes til efterforskning af

naturforekomster, kun udgør et fast driftssted, hvis aktiviteterne varer mere end 12 måneder.

Bestemmelsen har den virkning, at en installation eller en borerig eller et skib, der anvendes til efterforskning af naturforekomster, kun udgør et fast driftssted, hvis aktiviteterne varer mere end 12 måneder. Derved får kildelandet først beskatningsretten på sådanne aktiviteter, når aktiviteten har varet længere end 12 måneder (se hertil pkt. 3.3.2.7). Det fastslås dermed også, at selve efterforskningen af naturforekomster kan udgøre fast driftssted.

Bestemmelsen har ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 5, stk. 4, fastsætter, at ved anvendelsen af stk. 3, litra b, anses virksomhed udøvet af et foretagende, som er nært forbundet med et andet foretagende, for at være udøvet af det nært forbundne foretagende, hvis den virksomhed, der udøves af de to foretagender det samme sted, udgør gensidigt supplerende funktioner, som indgår i en samlet udøvelse af erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen har til formål at hindre, at foretagender, der udøver virksomhed omfattet af stk. 3, litra b (efterforskning af naturforekomster), alene eller sammen med et eller flere nært forbundne foretagender, omgår 12-månedersfristen og dermed status som fast driftssted, enten ved at opdele arbejdet indbyrdes og/eller ved at opdele arbejdet i kortere perioder, så 12-månedersfristen ikke overskrides, dvs. såkaldt "contract splitting". Selv om værnsreglen i stk. 4 kun specifikt angår efterforskning af naturforekomster, kan tilfælde af "contract splitting", der ikke angår efterforskning af naturforekomster, og som derfor falder uden for værnsreglen i stk. 4, være dækket af overenskomstens generelle misbrugsbestemmelse i artikel 29, såfremt betingelserne for anvendelsen af artikel 29 er opfyldt, hvilket tillige fremgår af kommentarerne til OECD's 2017-modeloverenskomst (se hertil pkt. 3.3.2.29).

Artikel 5, stk. 5, litra a, bestemmer, at uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel omfatter udtrykket "fast driftssted" ikke anvendelsen af indretninger udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering af varer tilhørende foretagendet.

Bestemmelsen har den virkning, at anvendelsen af indretninger udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering af varer tilhørende foretagendet ikke udgør et fast driftssted i overenskomstens forstand, medmindre reglen i stk. 6 finder anvendelse.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra a.

Artikel 5, stk. 5, litra b, bestemmer, at uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel omfatter udtrykket "fast driftssted" ikke opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering.

Bestemmelsen har den virkning, at opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på oplagring, udstilling eller udlevering, ikke udgør et fast

driftssted i overenskomstens forstand, medmindre reglen i stk. 6 finder anvendelse.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra c.

Artikel 5, stk. 5, litra c, bestemmer, at uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel omfatter udtrykket "fast driftssted" ikke opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på forarbejdning hos et andet foretagende.

Bestemmelsen har den virkning, at opretholdelsen af et varelager tilhørende foretagendet udelukkende med henblik på forarbejdning hos et andet foretagende, ikke udgør et fast driftssted i overenskomstens forstand, medmindre reglen i stk. 6 finder anvendelse.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra c.

Artikel 5, stk. 5, litra d, bestemmer, at uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel omfatter udtrykket "fast driftssted" ikke opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at foretage indkøb af varer eller indsamle oplysninger for foretagendet.

Bestemmelsen har den virkning, at opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at foretage indkøb af varer eller indsamle oplysninger for foretagendet, ikke kan udgøre et fast driftssted i overenskomstens forstand, medmindre reglen i stk. 6 finder anvendelse.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra d.

Artikel 5, stk. 5, litra e, bestemmer, at uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel omfatter udtrykket "fast driftssted" ikke opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at udøve enhver form for virksomhed for foretagendet, som ikke er opført i litra a-d, forudsat at denne aktivitet er af forberedende eller hjælpende karakter.

Bestemmelsen har den virkning, at opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende med henblik på at udøve enhver form for virksomhed for foretagendet, som ikke er opført i litra a-d, forudsat at denne aktivitet er af forberedende eller hjælpende karakter, ikke udgør et fast driftssted i overenskomstens forstand, medmindre reglen i stk. 6 finder anvendelse.

Bestemmelsen har ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst, men bestemmelsen svarer til OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 5, litra e. Der er derfor ikke krav – som i OECD's 2017-modeloverenskomst – om, at aktiviteter generelt skal være af forberedende eller hjælpende karakter, før de ikke kan anses for at udgøre et fast driftssted. Aktiviteterne opregnet i stk. 5, litra a-d, behøver således ikke være af forberedende eller hjælpende karakter.

Artikel 5, stk. 5, litra f, bestemmer, at uanset de forudgående bestemmelser i artikel 5 omfatter udtrykket "fast driftssted" ikke opretholdelsen af et fast forretningssted udelukkende for at udøve enhver kombination af de aktiviteter,

der er nævnt i litra a-e, forudsat at den samlede virksomhed i det faste forretningssted, som er et resultat af denne kombination, er af forberedende eller hjælpende karakter.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4, litra f.

Artikel 5, stk. 6, litra a og b, fastsætter, at stk. 5 ikke finder anvendelse på et fast forretningssted, som anvendes eller opretholdes af et foretagende, hvis det samme foretagende eller et nært forbundet foretagende driver erhvervsvirksomhed det samme sted eller et andet sted i den samme kontraherende stat, og dette sted eller andet sted udgør et fast driftssted for foretagendet eller det nært forbundne foretagende efter bestemmelserne i denne artikel. Det samme gælder, hvis den samlede virksomhed, som er et resultat af kombinationen af virksomheden udøvet af de to foretagender det samme sted, eller af det samme foretagende eller nært forbundne foretagender de to steder, ikke er af forberedende eller hjælpende karakter. Det er endvidere en betingelse for anvendelsen af bestemmelsen, at den erhvervsvirksomhed, som udøves af de to foretagender det samme sted, eller som udøves af det samme foretagende eller nært forbundne foretagender de to steder, udgør gensidigt supplerende funktioner, som indgår i en samlet udøvelse af erhvervsvirksomhed.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 4.1.

Artikel 5, stk. 7, litra a-c, bestemmer, at hvis en person handler i en kontraherende stat på et foretagendes vegne og i forbindelse hermed sædvanligvis indgår aftaler eller sædvanligvis spiller en afgørende rolle ved indgåelsen af aftaler, som rutinemæssigt indgås uden væsentligt at blive ændret af foretagendet, og disse aftaler er i foretagendets navn, vedrører overdragelse af ejerskab til eller tildeling af rettighed til at anvende formuegoder ejet af foretagendet eller som foretagendet har ret til at anvende, eller vedrører levering af foretagendets tjenesteydelser, anses dette foretagende uanset bestemmelserne i stk. 1 og 2, og medmindre bestemmelserne i stk. 8 medfører andet, for at have et fast driftssted i denne stat med hensyn til enhver virksomhed, som denne person påtager sig for foretagendet. Dette gælder ikke, hvis denne persons virksomhed er begrænset til det, som er nævnt i stk. 5, og som, hvis den var udøvet gennem et fast forretningssted (bortset fra et fast forretningssted, hvor stk. 6 finder anvendelse), ikke ville gøre dette faste forretningssted til et fast driftssted i henhold til bestemmelserne i det nævnte stykke.

Dette er den såkaldte "agentregel", der sikrer, at kildelandet har beskatningsretten for salgsaktivitet og lign. foretaget af foretagendet gennem en agent, selvom foretagendet ikke har fast forretningssted i kildelandet. Hvis agentens aktiviteter svarer til de aktiviteter, der er omfattet af undtagelsen i artikel 5, stk. 5, hvis de aktiviteter var udøvet igennem et fast forretningssted, gælder agentreglen ikke, medmindre undtagelsen i stk. 6 finder anvendelse. Agentreglen gælder heller ikke, hvor undtagelsen i artikel 5, stk. 8 om uafhængige repræsentanter, finder anvendelse.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 5.

Artikel 5, stk. 8, fastsætter, at stk. 7 ikke finder anvendelse, hvis personen, som handler i en kontraherende stat på vegne af et foretagende i den anden kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den førstnævnte stat som uafhængig repræsentant og handler for foretagendet inden for rammerne af denne erhvervsvirksomhed. Hvis en person udelukkende, eller næsten udelukkende, handler på vegne af et eller flere foretagender, som denne person er nært forbundet med, anses denne person ikke for at være en uafhængig repræsentant i dette stykkes betydning med hensyn til ethvert sådant foretagende.

Bestemmelsen har den virkning, at agentreglen i artikel 5, stk. 7, ikke finder anvendelse, hvis agenten udøver virksomhed i kildestaten som en uafhængig repræsentant og handler for foretagendet inden for rammerne af denne erhvervsvirksomhed. Det gælder dog ikke, hvis agenten udelukkende eller næsten udelukkende handler på vegne af foretagender, som agenten er nært forbundet med. I dette tilfælde kan agenten ikke anses for at agere som en uafhængig repræsentant.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 6.

Artikel 5, stk. 9, fastsætter, at den omstændighed, at et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, kontrollerer eller kontrolleres af et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, eller som driver erhvervsvirksomhed i denne anden kontraherende stat (enten gennem et fast driftssted eller på anden måde), ikke i sig selv medfører, at det ene selskab anses for et fast driftssted for det andet.

Bestemmelsen har den virkning, at alene det forhold, at et selskab i kildestaten er interesseforbundet med et selskab i bopælsstaten, eller et selskab, der udøver erhvervsvirksomhed gennem et fast driftssted i bopælsstaten, ikke er tilstrækkeligt for at anse nogle af selskaberne for at udgøre et fast driftssted for det andet selskab. Der skal være andre holdepunkter for at statuere fast driftssted.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 7.

Artikel 5, stk. 10, bestemmer, at ved anvendelsen af denne artikel anses en person eller et foretagende for at være nært forbundet med et foretagende, hvis, når alle relevante forhold og omstændigheder tages i betragtning, den ene kontrolleres af den anden, eller begge kontrolleres af de samme personer eller foretagender. Under alle omstændigheder anses en person eller et foretagende for at være nært forbundet med et foretagende, hvis den ene direkte eller indirekte besidder mere end 50 pct. af de retmæssige andele i den anden (eller, når der er tale om et selskab, mere end 50 pct. af den samlede stemmeandel såvel som af værdien af selskabets aktier, eller af de retmæssige egenkapitalandele i selskabet), eller hvis en anden person eller et andet foretagende direkte eller indirekte besidder mere end 50 pct. af de retmæssige andele (eller, når der er tale om et selskab, mere end 50

pct. af den samlede stemmeandel såvel som af værdien af selskabets aktier, eller af de retmæssige egenkapitalandele i selskabet) i personen og foretagendet eller i de to foretagender.

Bestemmelsen har den virkning, at fysiske eller juridiske personer anses som nært forbundne, hvis, den fysiske eller juridiske person kontrolleres af den anden fysiske eller juridiske person eller flere fysiske eller juridiske personer kontrolleres af de samme fysiske eller juridiske personer, når alle relevante forhold og omstændigheder tages i betragtning. I alle tilfælde anses en fysisk eller juridisk person for at kontrollere (og er dermed også nært forbundet med) en juridisk person, hvis den fysiske eller juridiske person ejer mere end 50 pct. af kapitalandelene eller 50 pct. af stemmerettighederne i den juridiske person. Det samme gælder, hvis en fysisk eller juridisk person ejer mere end 50 pct. af kapitalandelene eller stemmerettighederne i flere juridiske personer. I så fald anses både den kontrollerende fysiske eller juridiske person og de kontrollerede juridiske personer, som nært forbundne i overenskomstens forstand.

Ud over tilfældet, hvor en fysisk eller juridisk person besidder mere end 50 pct. af kapitalandelene eller stemmerettighederne i juridiske personer, er der i alle tilfælde tale om en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på alle relevante forhold og omstændigheder, der taler for at anse flere foretagender som nært forbundne.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 8.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.5.

Artikel 6 (Indkomst fra fast ejendom)

Artikel 6, stk. 1, fastsætter, at indkomst, som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver af fast ejendom (herunder indkomst af landbrug eller skovbrug), der er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 6, stk. 1.

Artikel 6, stk. 2, bestemmer, at udtrykket "fast ejendom" tillægges den betydning, som det har i lovgivningen i den kontraherende stat, hvor den pågældende ejendom er beliggende. Udtrykket omfatter i alle tilfælde tilhører til fast ejendom, besætning og redskaber, der anvendes i landbrug og skovbrug, rettigheder, på hvilke bestemmelserne i civilretten om fast ejendom finder anvendelse, brugsret til fast ejendom og retten til variable eller faste betalinger som vederlag for udnyttelsen af, eller retten til at udnytte mineralforekomster, kilder og andre naturforekomster. Skibe og fly anses ikke for fast ejendom.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 6, stk. 2.

Artikel 6, stk. 3, bestemmer, at bestemmelserne i stk. 1 finder anvendelse på indkomst, der hidrører fra direkte brug, udleje, bortforpagtning eller benyttelse i enhver anden form af fast ejendom.

Bestemmelsen har den virkning, at indkomst, der hidrører

fra direkte brug, udleje, bortforpagtning eller benyttelse i enhver anden form af fast ejendom, på samme vis som anden indkomst fra fast ejendom kan beskattes i den stat, hvor den faste ejendom er beliggende.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 6, stk. 3.

Artikel 6, stk. 4, fastsætter, at bestemmelserne i stk. 1 og 3 også finder anvendelse på indkomst af fast ejendom, der tilhører et foretagende.

Bestemmelsen er en præcisering af, hvad der ellers ville gælde i kraft af denne overenskomsts artikel 6, stk. 1 og 3.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 6, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.6.

Artikel 7 (Fortjeneste ved erhvervsvirksomhed)

Artikel 7, stk. 1, fastslår, at fortjeneste, som erhverves af et foretagende i en kontraherende stat, kun kan beskattes i denne kontraherende stat, medmindre foretagendet driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted. Hvis foretagendet driver førnævnte erhvervsvirksomhed, kan foretagendets fortjeneste, der henføres til det faste driftssted efter bestemmelserne i stk. 2, beskattes i den anden stat.

Bestemmelsen har den virkning, at et foretagendes fortjeneste ved erhvervsvirksomhed kun kan beskattes i den stat, hvori foretagendet er hjemmehørende (bopælsstaten), medmindre virksomheden udøves gennem et fast driftssted i den anden stat (kildestatens). Er dette tilfældet, kan kildestatens beskatte den fortjeneste, der kan henføres til det faste driftssted (se hertil pkt. 3.3.2.5).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 7, stk. 1.

Artikel 7, stk. 2, bestemmer, at ved anvendelsen af artikel 7 og artikel 22 er den fortjeneste, som i hver kontraherende stat kan henføres til det faste driftssted som nævnt i stk. 1, den fortjeneste, som det faste driftssted især i sine forbindelser med andre dele af foretagendet kunne forventes at opnå, hvis det havde været et frit og uafhængigt foretagende, der var beskæftiget med den samme eller lignende virksomhed på de samme eller lignende vilkår, i betragtning af de udførte funktioner, de anvendte aktiver og de risici, som foretagendet har påtaget sig gennem det faste driftssted og gennem andre dele af foretagendet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 7, stk. 2.

Artikel 7, stk. 3, fastsætter, at hvis en kontraherende stat i medfør af stk. 2 regulerer den fortjeneste, der kan henføres til et fast driftssted tilhørende et foretagende i en af de kontraherende stater, og i overensstemmelse hermed beskatter foretagendets fortjeneste, som er blevet beskattet i den anden stat, skal denne anden stat foretage en passende regulering af den skat, der pålægges denne fortjeneste, i det omfang det er nødvendigt for at undgå dobbeltbeskatning af fortjenesten. Ved fastsættelsen af en sådan regulering skal de

kontraherende staters kompetente myndigheder om nødvendigt konsultere hinanden.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 7, stk. 3.

Artikel 7, stk. 4, bestemmer, at hvis fortjeneste omfatter indkomster, som er behandlet særskilt i andre artikler i denne overenskomst, berøres bestemmelserne i disse artikler ikke af bestemmelserne i denne artikel.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis andre bestemmelser i overenskomsten særskilt regulerer andre indkomsttyper, har disse forrang over artikel 7. Dette betyder, at det er underordnet, om givne indkomsttyper, der er særskilt reguleret i overenskomsten, kan henføres til et fast driftssted eller ej. Indkomsten vil i stedet for blive beskattet som foreskrevet i overenskomstens øvrige artikler.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 7, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.7.

Artikel 8 (International skibsfart og luftfart)

Artikel 8, stk. 1, fastsætter, at fortjeneste ved skibs- og luftfartsvirksomhed i international trafik kun kan beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 8, stk. 1.

Artikel 8, stk. 2, litra a, bestemmer, at fortjeneste ved udlejning af skibe eller fly med besætning ("timecharter" eller "voyagecharter"), når de pågældende skibe og fly anvendes i international trafik, skal medregnes til fortjeneste ved drift af skibe og fly international trafik.

Bestemmelsen har den virkning at udlejning af skibe og fly ("timecharter" eller "voyagecharter"), der anvendes i international trafik kun kan beskattes i den stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde. Bestemmelsen er udtryk for en præcision af princippet i artikel 8, stk. 1.

Princippet i overenskomstens artikel 8, stk. 2, litra a, fastslås også i kommentarerne til artikel 8 i OECD's 2017-modeloverenskomst, men kommer ikke til udtryk ved en tilsvarende ordlyd i selve modeloverenskomsten, da princippet om bopælsbeskatning efter kommentarerne allerede følger af artikel 8, stk. 1.

Artikel 8, stk. 2, litra b, bestemmer, at fortjeneste ved udlejning af skibe eller fly uden besætning ("bareboatcharter"), når sådan udlejning har nær tilknytning til drift af skibe eller fly i international trafik, skal medregnes som fortjeneste ved drift af skibe og fly international trafik.

Bestemmelsen har den virkning, at udlejning af skibe eller fly uden besætning, der anvendes i international trafik, kun kan beskattes i den stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 8, stk. 2, litra c, bestemmer, at fortjeneste ved anvendelse, rådighedsstillelse eller udleje af containere (her-

under anhangere, pramme og lignende udstyr til transport af containere), der anvendes til transport af gods og varer, når sådan anvendelse, rådighedsstillelse eller udleje, har nær tilknytning til drift af skibe eller fly i international trafik, skal medregnes som fortjeneste ved drift af skibe og fly i international trafik.

Bestemmelsen har den virkning, at fortjeneste ved anvendelse, rådighedsstillelse eller udleje af containere (herunder anhangere, pramme og lignende udstyr til transport af containere), der anvendes til transport af gods og varer, når sådan anvendelse, rådighedsstillelse eller udleje, har nær tilknytning til drift af skibe eller fly i international trafik, skal beskattes i den stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Princippet i overenskomstens artikel 8, stk. 2, litra c, fastslås også i kommentarerne til OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 8, men kommer ikke til udtryk ved en tilsvarende ordlyd i selve modeloverenskomsten, da princippet efter kommentarerne allerede følger af artikel 8, stk. 1.

Artikel 8, stk. 3, fastsætter, at hvis en rederivirksomheds virkelige ledelse har sit sæde ombord på et skib, skal det anses for at være beliggende i den kontraherende stat, hvor skibets hjemhavn er beliggende, eller, hvis der ikke er en sådan hjemhavn, i den kontraherende stat, hvor rederen af skibet er hjemmehørende.

Bestemmelsen har til formål at supplere udgangspunktet om, at dobbeltdomicilerede juridiske personer skal anses for at have skattemæssigt hjemsted i den stat, hvor dens virkelige ledelse har sit sæde, i tilfældet hvor foretagendets virkelige ledelse er ombord på et skib (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Bestemmelsen har samme ordlyd, som OECD's 2014-modeloverenskomsts artikel 8, stk. 3.

Artikel 8, stk. 4, bestemmer, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 også finder anvendelse på fortjeneste ved deltagelse i en pool, et forretningsfællesskab eller en international driftsorganisation.

Bestemmelsens virkning er, at princippet om bopælsbeskatning for indkomst omfattet af artikel 8, stk. 1 og 2 også gælder for fortjeneste opnået ved deltagelse i et fællesskab. Hvis foretagender fra forskellige lande driver skibe eller fly i international trafik gennem et konsortium, gælder bestemmelserne i artikel 8 for den del af fortjenesten ved denne virksomhed, som svarer til den andel, som et foretagende fra en stat deltager med i konsortiet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 8, stk. 4.

Artikel 8, stk. 5 fastsætter, at fra den dag, hvor denne overenskomst finder anvendelse for første gang i henhold til artikel 31, stk. 2, til den dag, hvor overenskomsten ophører med at finde anvendelse efter artikel 32, skal de bestemmelser, der blev vedtaget ved noteveksling af 28. februar 1930 mellem Danmark og Frankrig vedrørende beskatning af fortjeneste ved skibs- og luftfart ikke finde anvendelse.

Bestemmelsens virkning er, at notevekslingen af 28. februar 1930 mellem Danmark og Frankrig om, at Danmark

og Frankrig afstår fra at beskatte bopælslandets rederier og luftfartsselskaber af indtægter fra skibs- og luftfart hidrørende fra kildelandet, ikke skal gælde, så længe dobbeltbeskatningsoverenskomsten gælder.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.8.

Artikel 9 (Forbundne foretagender)

Artikel 9, stk. 1, litra a og b, fastsætter, at hvis et foretagende i en kontraherende stat direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i et foretagende i den anden kontraherende stat, eller de samme personer direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i såvel et foretagende i en kontraherende stat som et foretagende i den anden kontraherende stat, og der i nogle af disse tilfælde mellem de to foretagender er aftalt eller fastsat vilkår vedrørende deres forretningsmæssige eller finansielle forbindelser, der afviger fra de vilkår, som ville være blevet aftalt mellem uafhængige foretagender, kan enhver fortjeneste, som ville være tilfaldet et af disse foretagender, hvis disse vilkår ikke havde foreligget, men som på grund af disse vilkår ikke er tilfaldet dette, medregnes til dette foretagendes fortjeneste og beskattes i overensstemmelse hermed.

Bestemmelsen indebærer det såkaldte "armslængdeprincip" for transaktioner mellem forbundne foretagender med hjemsted i Danmark og Frankrig. Hvis eksempelvis et moderselskab i den ene stat og et datterselskab i den anden stat handler med hinanden på andre vilkår end dem, der gælder i et frit marked. I så fald kan de to stater foretage en regulering af indkomsten og dermed af beskatningsgrundlaget, så indkomsten fastsættes, som den ville have været, hvis selskaberne havde handlet på almindelige markedsmæssige vilkår. Formålet med bestemmelsen er at hindre, at fortjeneste via kunstige interne afregningspriser kanaliseres derhen, hvor skatten er lavest.

Ved forbundne foretagender forstås, hvis et foretagende i en kontraherende stat direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i et foretagende i den anden kontraherende stat, eller de samme personer direkte eller indirekte deltager i ledelsen af, kontrollen med eller kapitalen i såvel et foretagende i en kontraherende stat som et foretagende i den anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 9, stk. 1.

Artikel 9, stk. 2, bestemmer, at hvis en kontraherende stat til fortjenesten for et foretagende i denne stat medregner – og i overensstemmelse hermed beskatter – fortjeneste, som et foretagende i den anden kontraherende stat er blevet beskattet af i denne anden stat, og den således medregnede fortjeneste er fortjeneste, som ville være tilfaldet foretagendet i den førstnævnte stat, hvis vilkårene, der er aftalt mellem de to foretagender, havde været de samme, som ville have været aftalt mellem uafhængige foretagender, skal denne anden kontraherende stat foretage en passende regulering

af det skattebeløb, som er beregnet dér af fortjenesten. Ved fastsættelsen af sådan regulering skal der tages skyldigt hensyn til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst, og de kontraherende staters kompetente myndigheder skal om nødvendigt konsultere hinanden.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 9, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.9.

Artikel 10 (Udbytter)

Artikel 10, stk. 1, bestemmer, at udbytte udbetalt af et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 10, stk. 1.

Artikel 10, stk. 2, litra a og b, bestemmer, at udbytte udbetalt af et selskab, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, dog også kan beskattes i denne stat efter denne stats lovgivning, men hvis den retmæssige ejer af udbyttet er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, må den pålignede skat ikke overstige 0 pct. af udbyttets bruttobeløb, hvis den retmæssige ejer er et selskab, som i en uafbrudt periode på 365 dage indbefattet den dag, hvor udbyttet udbetales, direkte ejer mindst 10 pct. af kapitalen i det selskab, som udbetaler udbyttet (ved opgørelsen af denne periode tages der ikke hensyn til ændringer i ejerforhold, som er en direkte følge af omstrukturering af selskaber, såsom fusion eller spaltning af det selskab, som ejer aktierne, eller som udbetaler udbyttet). I alle andre tilfælde må udbyttet ikke beskattes med mere end 15 pct. af udbyttets bruttobeløb. Dette stykke berører ikke adgangen til at beskatte selskabet af den fortjeneste, hvoraf udbyttet er udbetalt.

Bestemmelsen har den virkning, at udbytte på datterselskabsaktier – i dette tilfælde, hvor udbyttedtager direkte ejer mindst 10 pct. af kapitalen i det udloddende selskab i en uafbrudt periode på mindst 365 dage indbefattet den dag, hvor udbyttet udbetales – i kildelandet kan beskattes med 0 pct. af udbytternes bruttobeløb. Udbytter på porteføljeaktier – dvs. hvor betingelserne for at anse aktierne som datterselskabsaktier ikke er opfyldt – i kildelandet kan beskattes med op til 15 pct. af udbytternes bruttobeløb.

Bestemmelsen afviger fra ordlyden i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 10, stk. 2.

Artikel 10, stk. 3 fastslår, at udtrykket "udbytte" som anvendt i denne artikel betyder indkomst af aktier, "jouissance"-aktier eller "jouissance"-rettigheder, mineaktier, stifteraktier eller andre rettigheder, som ikke er gældsfordringer, og som giver ret til andel i fortjeneste, såvel som indkomst, der behandles som en udlodning efter skattelovgivningen i den kontraherende stat, hvor det udloddende selskab er hjemmehørende.

Modsat den lignende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 10, stk. 3 er det her ikke en betingelse, at indkomsten kan anses som at udspringe fra andele i det udbetalende selskab. Det er tilstrækkeligt, at betalings-

gen skatteretligt behandles som en udbyttebetaling i kilde-landet. Der er derfor tale om en bredere definition i denne overenskomst.

Artikel 10, stk. 4, fastsætter, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse, hvis udbyttets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat, hvor det udbyttebetalende selskab er hjemmehørende, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Bestemmelsen har den virkning, at begrænsningerne i kildestatens beskatningsret ikke gælder for udbytte, som indgår i indkomsten i et fast driftssted beliggende i kildestaten, når den aktiebesiddelse, der ligger til grund for udlodningen, har direkte forbindelse med det faste driftssted. I så fald skal udbyttet beskattes som erhvervsindkomst erhvervet af det faste driftssted efter artikel 7. Fast driftssted er defineret i artikel 5 (se hertil pkt. 3.3.2.5 og 3.3.2.7).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 10, stk. 4.

Artikel 10, stk. 5, bestemmer, at hvis et selskab, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver fortjeneste eller indkomst fra den anden kontraherende stat, må denne anden stat ikke pålægge nogen skat på udbytte, som udbetales af selskabet, medmindre udbyttet udbetales til en person, der er hjemmehørende i denne anden stat, eller medmindre den aktiebesiddelse, som ligger til grund for udbetalingen af udbyttet, har direkte forbindelse med et fast driftssted, der er beliggende i denne anden stat, eller undergive selskabets ikke-udloddede fortjeneste en skat på selskabets ikke-udloddede fortjeneste, selvom det udbetalte udbytte eller den ikke-udloddede fortjeneste helt eller delvis består af fortjeneste eller indkomst, der hidrører fra denne anden stat.

Denne bestemmelse sikrer, at kildelandet ikke gennemfører ekstraterritorial beskatning, alene fordi indkomsten stammer fra kildelandet. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis aktionærer i et moderselskab, der modtager udbytte fra et datterselskab med hjemsted i kildelandet, underlægges beskatning i kildelandet, fordi indkomsten oprindeligt stammer derfra. Bestemmelsen udelukker ikke beskatning af udbytte-modtager i bopælsstaten.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 10, stk. 5.

Artikel 10, stk. 6, litra a og b, bestemmer, at udbytte udloddet af indkomst eller fortjeneste fra fast ejendom, som omfattet af artikel 6, af en investeringsenhed, som er etableret i en kontraherende stat, som udlodder det meste af denne indkomst årligt, og hvis indkomst eller fortjeneste fra sådan fast ejendom er fritaget for skat, til en person hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat. Sådanne udbytte kan dog også beskattes i den førstnævnte stat i henhold til skattelovgivningen i denne stat, men den skat, der pålægges, må ikke overstige 15 pct.

af bruttobeløbet af udbytte, hvis den retsmæssige ejer er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, og direkte eller indirekte besidder en aktiekapital, der repræsenterer mindre end 10 pct. af denne enheds kapital. Når den retmæssige ejer af sådanne udbytte direkte eller indirekte ejer en kapitalandel, der repræsenterer 10 pct. eller mere af kapitalen i dette selskab eller denne enhed, kan udbyttet beskattes efter den sats, der er fastsat i den nationale lovgivning i den kontraherende stat, hvorfra de hidrører.

Bestemmelsen angår udbytte fra såkaldte REITs ("Real Estate Investment Trusts"), der udbetales af indkomst eller fortjeneste fra fast ejendom beliggende i en kontraherende stat. Efter bestemmelsens litra a defineres disse enheder som investeringsenheder, der udlodder det meste af deres indkomst årligt, og hvis indkomst eller fortjeneste fra fast ejendom er fritaget for skat.

Formålet med bestemmelsen er at ligestille småinvestorer i REITs med småinvestorer i andre selskaber. Efter stykkets litra b kan kildelandet beskatte udbytte udbetalt fra REITs med op til 15 pct. af bruttobeløbet, hvis den retmæssige ejer i den anden stat besidder en kapitalandel, der repræsenterer mindre end 10 pct. af kapitalen i den udbetalende REIT. Hvis den retmæssige ejer besidder en kapitalandel, der repræsenterer mere end 10 pct i den udbetalende REIT, beskattes udbyttet med den sats, der er fastsat for sådanne udbytte i den nationale lovgivning i den kontraherende stat, hvorfra udbytte hidrører. På den måde kan en majoritetsejer beskattes på samme måde, som hvis denne havde investeret direkte i fast ejendom i kildestaten. Uden bestemmelsen ville REITs i Frankrig ikke blive anset som omfattet af overenskomsten, da sådanne enheder efter franske regler er skattefrie.

Endelig suppleres artiklen af en bestemmelse i overenskomstens protokol om, at kollektive investeringsinstitutter omfattet af EU's direktiv 2009/65/EF (UCITS) har ret til fordele efter artikel 10 i denne overenskomst. Kollektive investeringsinstitutter, som ikke er omfattet af EU-direktivet, men som er etableret i én af staterne, og som sidestilles med kollektive investeringsenheder under national lovgivning i den anden stat, har ligeledes ret til fordele efter artikel 10 i denne overenskomst, for så vidt angår den del af indkomsten, som svarer til ejerandelen for de investorer, der er hjemmehørende i én af staterne eller i en tredjestat, som har en administrativ bistandsaftale med den stat, hvorfra udbyttet stammer.

Bestemmelsen har ikke en lignende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst, men omtales i kommentarerne om kollektive investeringsenheder til modeloverenskomstens artikel 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.10.

Artikel 11 (Renter)

Artikel 11, stk. 1, fastslår, at renter, der hidrører fra en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kun kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 1.

Artikel 11, stk. 2, bestemmer, at udtrykket "renter" som anvendt i denne artikel betyder indkomst af gældsfordringer af enhver art, hvad enten de er sikret ved pant i fast ejendom eller ikke, og hvad enten de indeholder en ret til en andel i skyldnerens fortjeneste eller ikke. Udtrykket omfatter især indkomst af statsgældsbeviser og indkomst af obligationer eller forskrivninger, herunder agio beløb og gevinster, der knytter sig til sådanne gældsbeviser, obligationer eller forskrivninger. Straftillæg ved for sen betaling anses ikke for at være renter ved anvendelsen af denne artikel.

Bestemmelsen har samme ordlyd som i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 2.

Artikel 11, stk. 3, fastslår, at bestemmelserne i stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis renternes retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsaktivitet i den anden kontraherende stat, hvorfra renterne hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den fordring, som ligger til grund for de betalte renter, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Bestemmelsen har den virkning, at kildestaten kan beskatte renter af fordringer, der har direkte forbindelse med et fast driftssted i kildestat. I så fald beskattes renterne som erhvervsindkomst erhvervet af det faste driftssted efter artikel 7. Fast driftssted er defineret i artikel 5 (se hertil pkt. 3.3.2.5 og pkt. 3.3.2.7).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 3.

Artikel 11, stk. 4, fastsætter, at hvis en særlig forbindelse mellem den, der betaler renter, og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at renterne set i forhold til den gældsfordring, for hvilken de er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget, finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Bestemmelsen har den virkning, at såfremt der foreligger en særlig forbindelse mellem den, der betaler renterne, og den retmæssige ejer af renterne, eventuelt med en tredje fysisk eller juridisk persons mellemkomst, som har bevirket, at de betalte renter overstiger det rentebeløb, der ville have været fastsat, såfremt parterne havde handlet på almindelige markedsvilkår, finder bestemmelserne i artikel 11 kun anvendelse på den del af rentebeløbet, som er udtryk for almindelige markedsvilkår (transfer pricing regulering). Det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i overenskomsten

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 11, stk. 4.

Artikel 11 suppleres af en bestemmelse i dobbeltbeskatningsoverenskomstens protokol om, at kollektive investeringsforeninger omfattet af EU's direktiv 2009/65/EF (UCITS) har ret til fordele efter artikel 11. Kollektive investeringsforeninger, som ikke er omfattet af EU-direktivet, men som er etableret i én af staterne, og som sidestilles med kollektive investeringsenheder under national lovgivning i den anden stat, har ligeledes ret til fordele efter artikel 11 for så vidt angår den del af indkomsten, som svarer til ejerandelen for de investorer, der er hjemmehørende i én af staterne eller i en tredjestat, som har en administrativ bistandsaftale med den stat, hvorfra renten stammer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.11.

Artikel 12 (Royalties)

Artikel 12, stk. 1, fastslår, at royalties, der hidrører fra en kontraherende stat, og som retmæssigt ejes af en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kun kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 12, stk. 1.

Efter *artikel 12, stk. 2*, betyder udtrykket "royalties", som anvendt i denne artikel, betalinger af enhver art, der modtages som vederlag for anvendelsen af, eller retten til at anvende, enhver ophavsret til et litterært, kunstnerisk eller videnskabeligt arbejde, herunder spillefilm, ethvert patent, varemærke, mønster eller model, tegning, hemmelig formel eller fremstillingsmetode eller for oplysninger vedrørende industrielle, forretningsmæssige eller videnskabelige erfaringer.

Denne overenskomsts artikel 12, stk. 2, har samme ordlyd som artikel 12, stk. 2, i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 12, stk. 3, fastsætter, at bestemmelserne i stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis royaltybeløbets retmæssige ejer, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsaktivitet i den anden kontraherende stat, hvorfra royaltybeløbet hidrører, gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for de udbetalte royalties, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Virkingen af bestemmelsen er, at kildestaten kan beskatte royalties, der har direkte forbindelse med et fast driftssted i denne stat. I så fald beskattes royaltybetalingerne som erhvervsindkomst erhvervet af det faste driftssted efter artikel 7. Fast driftssted er defineret i artikel 5 (se hertil pkt. 3.3.2.5 og pkt. 3.3.2.7).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 12, stk. 3.

Artikel 12, stk. 4, bestemmer, at hvis en særlig forbindelse mellem betaleren af royalties, og den retmæssige ejer eller mellem disse og en tredje person har bevirket, at royaltybeløbet set i forhold til den anvendelse, rettighed eller oplysning, for hvilken det er betalt, overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, hvis en sådan forbindelse ikke havde foreligget,

finder bestemmelserne i denne artikel kun anvendelse på det sidstnævnte beløb. I så fald kan det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under behørig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i denne overenskomst.

Bestemmelsen har den virkning, at såfremt der foreligger en særlig forbindelse mellem den, der betaler de pågældende royalties, og den retmæssige ejer af det immaterielle aktiv, eventuelt med en tredje fysisk eller juridisk persons mellemkomst, som har bevirket, at de betalte royalties overstiger det beløb, der ville have været fastsat, såfremt parterne havde handlet på almindelige markedsvilkår, finder bestemmelserne i artikel 12 kun anvendelse på den del af royaltybeløbet, som er udtryk for almindelige markedsvilkår (transfer pricing regulering). Det overskydende beløb beskattes i overensstemmelse med lovgivningen i hver af de kontraherende stater under skyldig hensyntagen til de øvrige bestemmelser i overenskomsten.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 12, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.12.

Artikel 13 (Kapitalgevinster)

Artikel 13, stk. 1, bestemmer, at fortjeneste som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af fast ejendom som nævnt i artikel 6, og som er beliggende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13, stk. 1.

Artikel 13, stk. 2, fastsætter, at fortjeneste ved afhændelse af rørlig ejendom, der udgør en del af erhvervsformuen i et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, herunder fortjeneste ved afhændelse af et sådant fast driftssted (særskilt eller sammen med hele foretagendet), kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13, stk. 2.

Artikel 13, stk. 3, fastslår, at fortjeneste ved afhændelse af ejendom, der udgør en del af erhvervsformuen i et foretagende, og som består af skibe eller fly, der anvendes af det foretagende i international trafik eller rørlig ejendom, som hører til driften af sådanne skibe eller fly, kun kan beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Bestemmelsen afviger fra ordlyden i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13, stk. 3, ved stille en nærmere betingelse for anvendelse af artikel 13, stk. 3, om, at skibe eller fly, der afhændes, skal udgøre en del af foretagendets erhvervsformue.

Artikel 13, stk. 4, fastsætter, at fortjeneste ved afhændelse af containere (herunder anhangere, pramme og lignende udstyr til transport af containere), der anvendes til transport af gods og varer i international trafik af et foretagende i en kontraherende stat, kun kan beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

Bestemmelsen har ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 13, stk. 5, bestemmer, at fortjeneste, som en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, erhverver ved afhændelse af aktier eller dermed sammenlignelige interesser såsom interesser i et interessentskab eller en fond, kan beskattes i den anden kontraherende stat, hvis mere end 50 pct. af værdien af disse aktier eller dermed sammenlignelige interesser på noget tidspunkt inden for 365 dage forud for afhændelsen direkte eller indirekte hidrører fra fast ejendom som defineret i artikel 6 beliggende i den anden kontraherende stat. Ved anvendelsen af denne bestemmelse, skal der ikke tages hensyn til faste ejendomme, som hører til et sådant selskabs, fonds eller enheds egen virksomhed.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis mere end 50 pct. af værdien af aktier i et selskab – eller dermed sammenlignelige interesser såsom interesser i et interessentskab eller en fond – på noget tidspunkt inden for 365 dage forud for afhændelsen består i fast ejendom, der er beliggende i en kontraherende stat, kan gevinst ved afhændelse af disse aktier m.v. beskattes i denne stat.

Bestemmelsen afviger fra OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13, stk. 4 ved, at der ved anvendelse af bestemmelsen, ikke skal tages hensyn til faste ejendomme, som hører til et sådant selskabs, fonds eller enheds egen virksomhed.

Artikel 13, stk. 6, fastslår, at fortjeneste ved afhændelse af alle andre formuegoder end dem, der er nævnt i stk. 1, 2, 3, 4 og 5, kun kan beskattes i den kontraherende stat, hvor afhænderen er hjemmehørende.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 13, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.13.

Artikel 14 (Indkomst ved arbejde i ansættelsesforhold)

Artikel 14, stk. 1, bestemmer, at medmindre bestemmelserne i artiklerne 15, 17 og 19 medfører andet, kan gage, løn og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, ved arbejde i ansættelsesforhold, kun beskattes i denne stat, medmindre arbejdet er udført i den anden kontraherende stat. Er arbejdet udført der, kan det vederlag, som erhverves herfor, beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 15, stk. 1.

Artikel 14, stk. 2, litra a-c, fastlægger, at uanset bestemmelserne i stk. 1 kan vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, ved arbejde i ansættelsesforhold udført i den anden kontraherende stat, kun beskattes i den førstnævnte kontraherende stat, hvis modtageren opholder sig i den anden stat i en eller flere perioder, der tilsammen ikke overstiger 183 dage i nogen 12-måneders periode, der begynder eller slutter i det pågældende skatteår, og vederlaget betales af eller for en arbejdsgiver, der ikke er hjemmehørende i den anden stat, og vederlaget

ikke påhviler et fast driftssted, som arbejdsgiveren har i den anden stat.

Alle tre betingelser skal være opfyldt. Hvis blot én af disse betingelser ikke er opfyldt, og arbejdet er udført i kildestaten, har kildestaten beskatningsretten til sådan lønindkomst.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 15, stk. 2.

Artikel 14, stk. 3, bestemmer, at uanset de forudgående bestemmelser i denne artikel kan vederlag, som erhverves for arbejde i ansættelsesforhold udført ombord på et skib eller et fly anvendt i international trafik af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, beskattes i den kontraherende stat, hvor foretagendets virkelige ledelse har sit sæde.

I tilfælde, hvor et rederis virkelige ledelse er på et skib, henvises til pkt. 3.3.2.8.

Bestemmelsen afviger fra ordlyden i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 15, stk. 3. I 2017-modeloverenskomsten fastsættes det, at reglen i stk. 1 og 2 ikke gælder, hvis arbejdet udføres ombord på et skib eller fly, der udelukkende opererer indenfor den stat, der ikke er skattemæssigt hjemsted for det betalende foretagende. I denne overenskomsts artikel 3, stk. 1, litra h, omfatter udtrykket "international trafik" ikke transport, der udelukkende anvendes mellem steder i den kontraherende stat, der ikke er skattemæssigt hjemsted for det udbetalende foretagende. I tilfælde, hvor arbejdet udføres ombord på et skib eller fly, der udelukkende opererer mellem steder i den kontraherende stat, der ikke er skattemæssigt hjemsted for det betalende foretagende, anses en sådan transport ikke for international trafik i overenskomstens forstand, og artikel 14, stk. 3, vil ikke finde anvendelse. Grundet definitionen af international trafik i denne overenskomsts artikel 3, stk. 1, litra h, er der ikke behov for at have en undtagelse svarende til den i modeloverenskomstens artikel 15, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.14.

Artikel 15 (Bestyrelseshonorarer)

Artikel 15 bestemmer, at bestyrelseshonorarer og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, i hans egenskab af medlem af bestyrelsen for et selskab, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har den virkning, at bestyrelseshonorarer og andre lignende vederlag, som erhverves af en person, i vedkommendes egenskab af medlem af bestyrelsen for et selskab, kan beskattes i den stat, hvor selskabet er hjemmehørende. Det bemærkes, at skattemæssigt hjemsted for dobbeltdomicilerede selskaber efter overenskomsten artikel 4, er i den stat, hvor selskabets virkelige ledelse har sit sæde (se hertil pkt. 3.3.2.4).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 16.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.15.

Artikel 16 (Optrædende kunstnere, sportsudøvere og modeller)

Artikel 16, stk. 1 fastsætter, at uanset bestemmelserne i artikel 14, kan indkomst, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, som optrædende kunstner, såsom teater-, film-, radio- eller fjernsynskunstner, eller musiker eller som sportsudøver eller som model, ved hans personligt udøvede virksomhed som sådan i den anden kontraherende stat, beskattes i denne anden stat. Uanset bestemmelserne i artikel 14 og 21, kan en kunstner, en sportsudøver eller en model, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og som erhverver indkomst fra den anden kontraherende stat for præstationer, der ikke kan adskilles fra dennes professionelle ry, beskattes i denne anden kontraherende stat.

Bestemmelsens virkning er, at indkomst, som erhverves af en person, der er optrædende kunstner, såsom teater-, film-, radio- eller fjernsynskunstner, eller musiker, sportsudøver eller model, uanset bestemmelserne i artikel 14 om indkomst for arbejde i ansættelsesforhold, kan beskattes i den stat, hvor indkomsten erhverves som vederlag for personens personligt udøvede virksomhed (kildestaten).

Denne bestemmelse gælder også indkomst som vedkommende kunstner, sportsudøver eller model m.v. måtte erhverve for præstationer, der ikke kan adskilles fra dennes professionelle ry. Dette omfatter eksempelvis medvirken i reklamer eller deltagelse i tv-shows m.v.

Bestemmelsen adskiller sig fra ordlyden i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 17, stk. 1 ved eksplicit at omtale modeller og ved at inkludere indkomst, som personen erhverver, der ikke kan adskilles fra personens personlige ry.

Artikel 16, stk. 2, bestemmer, at hvor indkomst hidrørende fra aktiviteter eller præstationer nævnt i stk. 1 ikke tilfalder kunstneren, sportsudøveren eller modellen personligt, men en anden person, uanset om denne person er hjemmehørende i en kontraherende stat eller ikke, kan sådan indkomst, uanset bestemmelserne i artikel 14 og 21, beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstnerens, sportsudøverens eller modellens aktiviteter eller præstationer udøves, stilles til rådighed eller bruges.

Bestemmelsen medfører, at kildelandet også kan beskatte den omtalte indkomst, når denne tilfalder en anden juridisk eller fysisk person end kunstneren, sportsudøveren eller modellen m.v. selv. Dette gælder eksempelvis i tilfælde, hvor en fysisk eller juridisk person, som repræsenterer kunstneren, sportsudøveren eller modellen, modtager betalingen på vegne af kunstneren, sportsudøveren eller modellen og beholder en del af betalingen selv som vederlag for arbejde udført for kunstneren, sportsudøveren eller modellen. I dette tilfælde kan indkomsten efter overenskomstens artikel 16, stk. 2, beskattes i kildestaten.

Bestemmelsen har, med undtagelse af den eksplicite omtale af modeller, samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 17, stk. 2.

Artikel 16, stk. 3, fastslår, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 ikke finder anvendelse på indkomst, der erhverves ved

virksomhed, som udøves i en kontraherende stat af kunstnere eller sportsudøvere eller modeller, hvis besøg i denne stat helt eller delvist er understøttet af offentlige midler fra den anden kontraherende stat, hvor kunstneren eller sportsudøveren eller modellen er hjemmehørende, eller fra denne stats politiske underafdelinger eller lokale eller regionale myndigheder eller offentligtretlige enheder. I sådanne tilfælde kan indkomsten kun beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstneren, sportsudøveren eller modellen er hjemmehørende.

Bestemmelsen har den virkning, at hvis kunstnerens, sportsudøverens eller modellens besøg i en kontraherende stat helt eller delvist er understøttet af offentlige midler fra den anden stat m.v., hvor kunstneren, sportsudøveren eller modellen er hjemmehørende, kan vederlaget for besøget kun beskattes i den kontraherende stat, hvor kunstneren, sportsudøveren eller modellen er hjemmehørende. Bestemmelsen sigter mod tilfælde, hvor eksempelvis sportsbegivenheder finansieres ved offentlige midler.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst. En lignende bestemmelse omtales dog i kommentarerne til artikel 17 i OECD's modeloverenskomst.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.16.

Artikel 17 (Pensioner)

Artikel 17 er baseret på den såkaldte principerklæring, der blev indgået den 26. april 2019 mellem Skatteministeriet og det franske finansministerium. Principerklæringen fastslog de grundlæggende principper for beskatningsretten til pensioner.

Principerklæringen fastslog nærmere følgende:

en anerkendelse af, at både bopæls- og kildestaten skal have ret til at beskatte pensioner og andre lignende vederlag,

en hensigt om, at der i dobbeltbeskatningsoverenskomsten skal indsættes en mekanisme, der indebærer, at pensionsbestemmelsen ikke medfører et provenutab for bopælsstaten, og

en hensigt om, at der skal aftales en overgangsperiode for pensionister, der allerede har indrettet sig efter gældende regler.

Af dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 17 fremgår følgende:

Artikel 17, stk. 1, fastslår, at medmindre andet følger af artikel 19, stk. 2, kan pensioner og lignende vederlag, der hidrører fra en kontraherende stat og betales til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, hvad enten dette sker i forbindelse med tidligere ansættelse eller ikke, kun beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen medfører, at pensioner og andre lignende vederlag kun kan beskattes i den stat, hvori den retmæssige ejer er hjemmehørende (bopælsstaten). Bestemmelsen omfatter ikke tjenestemandspensioner, der er omfattet af overenskomstens artikel 19, stk. 2. Disse reguleres særskilt i artikel 19, stk. 2.

Denne overenskomstens artikel 17, stk. 1, gælder for pensioner og lignende vederlag, uanset om de ydes i forbindelse med tidligere ansættelse, modsat OECD modeloverenskomstens artikel 18, stk. 1, der alene gælder for pensioner ydet i forbindelse med tidligere ansættelse. Afvigelsen er begrundet i, at sociale pensioner også er omfattet af overenskomstens artikel 17.

Artikel 17, stk. 2, litra a-c, bestemmer, at uanset bestemmelserne i stk. 1, kan sådanne pensioner og lignende vederlag beskattes i den kontraherende stat, hvorfra pensionerne udbetales, hvis bidrag indbetalt af den berettigede til pensionsordningen blev fradraget i den berettigedes skattepligtige indkomst i den kontraherende stat, hvorfra pensionerne udbetales, efter lovgivningen i denne stat, bidrag indbetalt af en arbejdsgiver til pensionsordningen ikke var skattepligtig indkomst for den berettigede i den kontraherende stat, hvorfra pensionen udbetales, efter lovgivningen i denne stat, eller pensioner er ydet i henhold til den sociale sikringslovgivning i den kontraherende stat, hvorfra pensionerne udbetales.

Bestemmelsens virkning er, at pensioner og lignende vederlag kan beskattes i kildestaten, hvis 1) bidrag indbetalt af den berettigede til pensionsordningen blev fradraget i den berettigedes skattepligtige indkomst i kildestaten, 2) bidrag indbetalt af en arbejdsgiver til pensionsordningen ikke var skattepligtig indkomst for den berettigede efter lovgivningen i kildestaten, eller 3) hvis det er pensioner, der er ydet i henhold til den sociale sikringslovgivning i kildestaten.

Artikel 17, stk. 1 og 2, skal ses i sammenhæng med artikel 22, stk. 3, hvorefter der gælder et "omvendt credit-princip". Dette indebærer, at kildestaten ved beskatningen af pensioner omfattet af artikel 17, stk. 2, skal indrømme fradrag i pågældende persons indkomstskat for skat betalt til bopælsstaten af sådanne pensioner. Dette betyder, at kildestaten kun kan beskatte pensioner op til differencen mellem bopælsstatens beskatningsniveau og kildestatens beskatningsniveau. En person, der modtager pensioner fra en stat, men som er hjemmehørende i den anden stat, vil i dette tilfælde samlet blive beskattet efter den højeste skattesats af pensionerne i de to stater (se hertil pkt. 3.3.2.22).

Artiklen suppleres af en bestemmelse i protokollen til dobbeltbeskatningsoverenskomsten, der præciserer, hvilke sociale pensioner der er omfattet af pensionsbestemmelsen og dermed princippet om omvendt credit. Det gælder folkepension, pension fra ATP, tidlig pension, førtidspension, seniorpension, efterløn og andre betalinger af væsentligt samme karakter, som måtte opstå efter undertegnelsen af aftalen.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.17.

Artikel 18 (Sociale sikringsydelser og lignende betalinger)

Artikel 18, stk. 1, fastslår, at medmindre andet følger af artikel 17, stk. 2, litra c, kan betalinger modtaget af en fysisk person, der er hjemmehørende i en kontraherende

stat, i henhold til den sociale sikringslovgivning i den anden kontraherende stat, beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen har den virkning, at sociale sikringsydelse, som ikke er sociale pensioner, kan beskattes i den stat, hvorfra ydelsen betales (kildestaten). Sociale pensioner beskattes efter overenskomstens artikel 17, stk. 2, litra c.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 18, stk. 2, bestemmer, at legater og studie- eller kunstnerstøtte modtaget af en fysisk person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, fra offentlige midler i den anden kontraherende stat eller en politisk underafdeling eller en lokal eller regional myndighed i denne stat, kan beskattes i denne anden stat.

Bestemmelsen medfører, at legater og studie- eller kunstnerstøtte fra offentlige midler, modtaget af en fysisk person, beskattes i den stat, hvorfra ydelsen betales (kildestaten). Dette omfatter bl.a. SU, der betales til en fysisk person med hjemsted i Frankrig, selvom personen ikke opholder sig i Frankrig udelukkende for at studere.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.18.

Artikel 19 (Offentligt hverv)

Artikel 19, stk. 1, litra a, bestemmer, at gage, løn og andre lignende vederlag, der udbetales af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal eller regional myndighed, eller af en deres offentligretlige juridiske personer, til en fysisk person for udførelse af hverv for denne stat, underafdeling, myndighed eller juridiske person, kun kan beskattes i denne kontraherende stat.

Bestemmelsen har den virkning, at vederlag til offentligt ansatte som hovedregel kun kan beskattes i den udbetalende stat (kildestaten).

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 1, litra a. Den eneste afvigelse er, at det i denne overenskomst er en betingelse for bopælsbeskatning efter artikel 19, stk. 1, litra a, at hvervet, der udføres af personen er hverv med myndighedsfunktioner. Denne betingelse blev fjernet fra OECD's modeloverenskomst i 1977.

Artikel 19, stk. 1, litra b, fastsætter, at sådan gage, løn og andre lignende vederlag kun kan beskattes i den anden kontraherende stat, hvis hvervet er udført i denne anden stat, og den pågældende er hjemmehørende og statsborger i denne stat uden samtidig at være statsborger i den førstnævnte stat.

Bestemmelsen medfører, at vederlaget også kan beskattes i den anden stat (bopælsstaten), hvis arbejdet er udført dér, og modtageren er statsborger og hjemmehørende i denne stat uden samtidig at være statsborger i kildestaten.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 1, litra b.

Artikel 19, stk. 2, litra a, bestemmer, at pensioner og andre lignende vederlag, som udbetales af en kontraherende stat

eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal eller regional myndighed eller af en af deres offentligretlige juridiske personer – eller af midler tilvejebragt af disse – til en fysisk person i forbindelse med udøvelse af hverv for denne stat, underafdeling, myndighed eller juridisk person, uanset bestemmelserne i stk. 1, kun kan beskattes i denne stat.

Bestemmelsen har den virkning, at tjenestemandspensioner kun beskattes i den stat, hvorfra pensionerne udbetales. Bestemmelsen har forrang over artikel 17 om pensioner.

Undtagelsen i artikel 19, stk. 2, litra a, har særligt betydning for lokalt ansatte på den danske ambassade i Frankrig eller lokalt ansatte på den franske ambassade i Danmark.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 2, litra a.

Artikel 19, stk. 2, litra b, bestemmer, at sådanne pensioner og andre lignende vederlag dog kun kan beskattes i den anden kontraherende stat, hvis den pågældende er hjemmehørende og statsborger i denne stat uden samtidig at være statsborger i den førstnævnte stat.

Bestemmelsens virkning er, at tjenestemandspensioner kan beskattes i den anden stat (bopælsstaten), hvis modtageren er statsborger og hjemmehørende i denne stat uden samtidig at være statsborger i kildestaten. Bestemmelsen har forrang over artikel 17 om pensioner.

Undtagelsen i artikel 19, stk. 2, litra b, har særligt betydning for lokalt ansatte på den danske ambassade i Frankrig eller lokalt ansatte på den franske ambassade i Danmark.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 2, litra b.

Artikel 19, stk. 3 bestemmer, at bestemmelserne i artiklerne 14, 15, 16 og 17 finder anvendelse på gage, løn, pensioner og andre lignende vederlag for udførelse af hverv i forbindelse med erhvervsvirksomhed, der drives af en kontraherende stat eller en dertil hørende politisk underafdeling eller lokal eller regional myndighed, eller en af deres offentligretlige juridiske personer.

Bestemmelsen har den virkning, at artikel 19 ikke gælder for vederlag omfattet af artikel 19, stk. 1, eller tjenestemandspensioner omfattet af artikel 19, stk. 2, i forbindelse med stateres udøvelse af erhvervsvirksomhed. I så fald anvendes bestemmelserne i artikel 14 om indkomst ved arbejde i ansættelsesforhold, artikel 15 om bestyrelses honorarer, artikel 16 om optrædende kunstnere, sportsudøvere og modeller og artikel 17 om pensioner.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 19, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.19.

Artikel 20 (Studerende)

Artikel 20 bestemmer, at beløb, som modtages med henblik på underhold eller uddannelse af en studerende eller lærling, som er eller som umiddelbart før han besøger en kontraherende stat var hjemmehørende i den anden kontraherende stat, og som opholder sig i den førstnævnte stat udelukkende i uddannelsesøjemed, ikke beskattes i denne

stat under forudsætning af, at sådanne beløb hidrører fra kilder uden for denne stat.

Bestemmelsens virkning er, at når en studerende eller lærling fra den ene stat opholder sig i den anden stat udelukkende i studie- eller uddannelsesøjemed, kan opholdsstaten ikke beskatte den pågældende af stipendier og lignende, der hidrører fra kilder uden for opholdsstaten, hvis den studerende eller lærlingen umiddelbart før opholdet var hjemmehørende i kildestaten.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 20.

Artiklen suppleres af en bestemmelse i protokollen, hvorefter formuleringen ”lærling” også omfatter en særlig gruppe af franske personer, som efter en særbestemmelse i fransk lovgivning melder sig frivilligt til særlige typer af internationale udstationeringer (se hertil pkt. 3.3.2.33).

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.20.

Artikel 21 (Anden indkomst)

Artikel 21, stk. 1 fastsætter, at indkomst, som erhverves af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, og som ikke er behandlet i de foranstående artikler i denne overenskomst, kun, uanset hvorfra de hidrører, kan beskattes i denne stat.

Bestemmelsen har den virkning, at indkomst, der ikke er behandlet andre steder i overenskomsten, kun kan beskattes i bopælsstaten, uanset hvorfra de hidrører. Bestemmelsen omfatter dermed også indkomst med kilde i tredjestater.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 21, stk. 1.

Artikel 21, stk. 2, bestemmer, at bestemmelserne i stk. 1 ikke finder anvendelse på indkomst, bortset fra indkomst af fast ejendom som defineret i artikel 6, stk. 2, hvis indkomstens modtager, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted, og den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for den udbetalte indkomst, har direkte forbindelse med et sådant fast driftssted. I så fald finder bestemmelserne i artikel 7 anvendelse.

Bestemmelsen har den virkning, at stk. 1 ikke finder anvendelse på anden indkomst, bortset fra indkomst fra fast ejendom som defineret i artikel 6, stk. 2, hvis indkomsten er erhvervet af en fysisk eller juridisk person med hjemsted i en kontraherende, og driver erhvervsvirksomhed i den anden kontraherende stat gennem et dér beliggende fast driftssted. I så fald beskattes indkomsten efter artikel 7, hvis den rettighed eller det formuegode, som ligger til grund for den udbetalte indkomst, har direkte forbindelse med det faste driftssted.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 21, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.21.

Artikel 22 (Ophævelse af dobbeltbeskatning)

Artikel 22 indeholder metodebestemmelser om ophævelse af dobbeltbeskatning og angiver den fremgangsmåde, som bopælsstaten skal anvende, når en person, der er hjemmehørende i denne stat, modtager indkomst fra en anden stat, og kildestaten kan beskatte indkomsten efter andre artikler i overenskomsten. Dette er tilfældet i artikel 6 (fast ejendom), artikel 7 (erhvervsindkomst), artikel 10 (udbytter), artikel 13 (kapitalgevinster), artikel 14 (indkomst ved ansættelsesforhold), artikel 15 (bestyrelses honorar), artikel 16 (optrædende kunstnere, sportsudøvere og modeller), artikel 18 (sociale sikringsydelse og lignende betalinger), artikel 19 (offentligt hverv) og artikel 21 (anden indkomst, der kan henføres fast driftssted i kildelandet).

Det står parterne i en overenskomst frit at aftale de metoder, som skal anvendes til at lempe dobbeltbeskatning. Danmarks sædvanlige metode er den almindelige credit metode, der kommer til udtryk i OECD 2017-modeloverenskomsts artikel 23 B. Samme metode anvendes i dansk ret efter ligningslovens § 33. Frankrig anvender sædvanligvis metoden eksemption med progressionsforbehold.

Artikel 22, stk. 1, litra a, fastsætter, at når en person, som er hjemmehørende i Danmark, erhverver indkomst, som efter bestemmelserne i denne overenskomst kan beskattes i Frankrig (undtagen i det omfang, at disse bestemmelser udelukkende muliggør beskatning i Frankrig, fordi indkomsten også er indkomst erhvervet af en person, der er hjemmehørende i Frankrig), skal Danmark, medmindre bestemmelserne i litra c) medfører andet, indrømme fradrag i den pågældende persons indkomstskat med et beløb svarende til den indkomstskat, som er betalt i Frankrig.

Bestemmelsen har den virkning, at Danmark skal lempe for dobbeltbeskatning af indkomst erhvervet af en person, der er hjemmehørende i Danmark, hvor indkomsten efter denne overenskomst kan beskattes i Frankrig, ved indrømmelse af fradrag i den pågældende persons indkomstskat med et beløb svarende til den indkomstskat, som er betalt i Frankrig. Der er således tale om den almindelige credit-metode.

Artikel 22, stk. 1, litra b, bestemmer, at fradrag efter stk. 1 ikke kan overstige den del af indkomstsatten som beregnet inden fradraget er givet, der svarer til den indkomst, som kan beskattes i Frankrig.

Bestemmelsen har den virkning, at fradraget efter stk. 1 ikke kan overstige den del af dansk indkomstskat som beregnet inden fradraget er givet, der svarer til den indkomst, som kan beskattes i Frankrig. Lempelsen er da maksimeret til enten at være den faktisk betalte skat af indkomsten i Frankrig eller den del af dansk indkomstskat som beregnet inden fradraget er givet, der svarer til den indkomst, som kan beskattes i Frankrig. Således skal Danmark ikke yde lempelse ud over, hvad indkomsten ville have været beskattet med, hvis der ikke havde været ydet lempelse.

Artikel 22, stk. 1, litra c, fastslår, at når en person, som er hjemmehørende i Danmark, erhverver indkomst, som efter bestemmelserne i denne overenskomst kun kan beskattes i Frankrig, kan Danmark medregne denne indkomst i beskat-

ningsgrundlaget, men skal i indkomstskatten indrømme fradrag for den del af indkomstskatten, som kan henføres til indkomst, der hidrører fra Frankrig.

Bestemmelsen medfører, at Danmark kan medregne indkomst erhvervet af en person, der er hjemmehørende i Danmark, i beskatningsgrundlaget i Danmark, når indkomsten efter bestemmelserne i denne overenskomst kun kan beskattes i Frankrig. Danmark skal dog i indkomstskatten indrømme fradrag for den del af indkomstskatten, som kan henføres til den indkomst, der kun kan beskattes i Frankrig. Hvis en person i Danmark modtager indkomst, som efter overenskomsten kun kan beskattes i Frankrig, anvendes da metoden eksemption med progressionsforbehold. Det betyder, at den danske skat nedsættes med den del, der forholdsmæssigt falder på den franske indkomst, uanset størrelsen af den franske skat. Den franske indkomst indgår således i det danske beskatningsgrundlag og får progressionsvirkning for beskatningen som helhed.

Artikel 22, stk. 2, litra a, bestemmer, at uanset enhver anden bestemmelse i denne overenskomst, skal indkomst, der kan beskattes eller kun kan beskattes i Danmark efter bestemmelserne i overenskomsten, tages i betragtning ved beregningen af den franske skat, når sådan indkomst ikke er fritaget for selskabsskat efter fransk national ret. I så fald skal den danske skat ikke fradrages i sådan indkomst, men en person, der er hjemmehørende i Frankrig, skal, med de betingelser og begrænsninger, der er fastsat i nr. i og ii, være berettiget til fradrag i den franske skat.

Bestemmelsens virkning er, at indkomst, der kun kan beskattes i Danmark efter bestemmelserne i overenskomsten, tages i betragtning ved beregning af den franske skat i Frankrig, når sådan indkomst ikke er fritaget for selskabsskat efter fransk national ret. Den danske skat kan ikke fradrages i den franske indkomstopgørelse.

Artikel 22, stk. 2, litra a, nr. i, bestemmer, at sådant fradrag efter stk. 2 skal være lig med i tilfælde af anden indkomst end den, der er nævnt under nr. ii, den franske skat, der kan henføres til sådan indkomst, forudsat at personen, der er hjemmehørende i Frankrig, faktisk er underlagt dansk beskatning af denne indkomst.

Bestemmelsens virkning er, at medmindre indkomsten er omfattet af de artikler, der er opregnet i stk. 2, litra a, nr. ii, anvender Frankrig metoden eksemption med progressionsforbehold. Dette betyder, at Frankrig ved beregningen af skatten i Frankrig kan medregne indkomsten, der kan beskattes i Danmark, ved beregningen af den franske skat men skal yde lempelse for den del af den franske skat, der kan henføres til den indkomst, hvoraf der betales skat i Danmark.

Artikel 22, stk. 2, litra a, nr. ii, bestemmer, at sådant fradrag efter stk. 2 skal være lig med i tilfælde af indkomst, der er omfattet af selskabsskat, som henvist til i artikel 7 og artikel 13, stk. 2, og i tilfælde af indkomst, som henvist til i artikel 10, artikel 13, stk. 1 og 5, artikel 14, stk. 3, artikel 15, artikel 16, stk. 1 og 2, og artikel 18, størrelsen af den skat, der er betalt i Danmark efter bestemmelserne i disse

artikler. Sådant fradrag skal dog ikke overstige den franske skat, der kan henføres til sådan indkomst.

Bestemmelsens virkning er, at sådant fradrag efter stk. 2 skal være lig med størrelsen af den skat, der er betalt i Danmark efter bestemmelserne i artikel 7 (erhvervsindkomst) og artikel 13, stk. 2 (afhændelse af rørlig ejendom i fastdriftssted), og indkomst omfattet af artikel 10 (udbytter), artikel 13, stk. 1 (afhændelse af fast ejendom) og 5 (afhændelse af kapitalandele i ejendomsinvesteringsselskaber), artikel 14, stk. 3 (arbejde udført på fly eller skib), artikel 15 (bestyrelseshonorarer), artikel 16, stk. 1 og 2 (optrædende kunstnere, sportsudøvere og modeller) og artikel 18 (sociale sikringsydelse og lignende betalinger). Et sådant fradrag skal dog ikke overstige den franske skat, der kan henføres til sådan indkomst. I de i artikel 22, stk. 2, litra nr. ii, opregnede tilfælde, anvender Frankrig derfor den almindelige credit-metode.

Artikel 22, stk. 2, litra b, nr. i, fastslår, at med udtrykket "den franske skat, der kan henføres til sådan indkomst", som anvendt i litra a, forstås når skatten af sådan indkomst beregnes ved anvendelse af en forholdsmæssig sats, størrelsen af den pågældende nettoindkomst multipliceret med den sats, der faktisk gælder for denne indkomst. Når skatten af sådan indkomst beregnes ved anvendelse af en progressiv skala, skal "den franske skat, der kan henføres til sådan indkomst", som størrelsen af den pågældende nettoindkomst multipliceret med den sats, der fremkommer af forholdet mellem den skat, der faktisk skal betales af den samlede nettoindkomst, der er skattepligtig efter fransk ret, og beløbet af denne samlede nettoindkomst.

Bestemmelsens virkning er, at udtrykket "fransk skat, der kan henføres til sådan indkomst", som anvendt i artikel 22, stk. 2, litra a, har to forskellige betydninger alt efter, om skatten beregnes efter en forholdsmæssig sats eller en progressiv sats. Beregnes den franske skat efter en forholdsmæssig sats, er "fransk skat, der kan henføres til sådan indkomst" størrelsen af den pågældende nettoindkomst ganget med den sats, der faktisk gælder for indkomsten, Danmark kan beskatte. Beregnes den franske skat efter en progressiv sats, er "fransk skat, der kan henføres til sådan indkomst" størrelsen af den pågældende nettoindkomst ganget med den sats, der udgøres af forholdet mellem den skat, der faktisk skal betales af den samlede nettoindkomst, der er skattepligtig efter fransk ret, og beløbet af denne samlede nettoindkomst.

Artikel 22, stk. 2, litra b, nr. ii, bestemmer, at med udtrykket "den skat, der er betalt i Danmark", som anvendt i litra a, forstås den skat, der faktisk og endeligt afholdes for de pågældende indkomster efter bestemmelserne i overenskomsten, af en person, der er hjemmehørende i Frankrig, og som beskattes af disse indkomster efter fransk ret.

Bestemmelsen har den virkning, at der ved udtrykket "den skat, der er betalt i Danmark", som anvendt i litra a, forstås den skat, der faktisk og endeligt afholdes for de pågældende indkomster efter bestemmelserne i overenskomsten, af en person, der er hjemmehørende i Frankrig, og som beskattes af disse indkomster efter fransk ret.

Artikel 22, stk. 3, fastsætter, at når en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, modtager pensioner eller andet lignende vederlag, som efter bestemmelserne i artikel 17, stk. 2, kan beskattes i den anden kontraherende stat, skal denne anden stat indrømme et fradrag i personens indkomstskat svarende til den indkomstskat, som er betalt i den førstnævnte stat uden at overstige den skat, der kan henføres til sådan indkomst i denne anden stat. I et sådant tilfælde, skal der ikke indrømmes fradrag som nævnt i stk. 1 og 2 i denne artikel.

Bestemmelsen har den virkning, at der gælder et princip om omvendt credit ved lempelsen af dobbeltbeskatning af pensioner omfattet af overenskomstens artikel 17, stk. 2. Herved skal kildelandet ved beskatningen af pensioner indrømme den fysiske eller juridiske person en creditlempe for den skat, der betales af pensionen til bopælsstaten, uden at overstige den skat, der kan henføres til sådan indkomst i kildelandet (se hertil pkt. 3.3.2.17).

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.22.

Artikel 23 (Ikke-diskriminering)

Artikel 23, stk. 1, fastslår, at fysiske personer, der er statsborgere i en kontraherende stat, ikke i den anden kontraherende stat kan undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som fysiske personer, der er statsborgere i denne anden kontraherende stat, under samme forhold – særligt med hensyn til bopæl – er eller måtte blive undergivet.

Bestemmelsen har den virkning, at de to stater ikke må diskriminere hinandens statsborgere i skattemæssig henseende, når de pågældende befinder sig i en sammenlignelig situation. Bestemmelsen gælder også, selv om den pågældende ikke er hjemmehørende i en af de to kontraherende stater. Bestemmelsen forbyder ikke forskelsbehandling af selskaber og andre juridiske personer. Dog gælder de mere specifikke diskriminationsforbud under stk. 3, stk. 4 og stk. 5 fortsat for juridiske personer.

Bestemmelsen afviger fra OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 24, stk. 1 ved ikke at indeholde et forbud mod diskrimination af selskaber og andre juridiske personer.

Artikel 23, stk. 2, bestemmer, at statsløse personer, som er hjemmehørende i en kontraherende stat, ikke i nogen af de kontraherende stater kan undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som statsborgere i den pågældende stat under samme forhold – særligt med hensyn til bopæl – er eller måtte blive undergivet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts 23, stk. 2.

Artikel 23, stk. 3, fastsætter, at beskatningen af et fast driftssted, som et foretagende i en kontraherende stat har i den anden kontraherende stat, ikke må være mindre fordelagtig i denne anden stat end beskatningen af foretagender i denne anden stat, der driver samme virksomhed. Denne be-

stemmelse kan ikke fortolkes som forpligtende en kontraherende stat til at indrømme personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, de personlige skattemæssige begunstigelser, lempelser og nedsættelser, som den som følge af civilstand eller forsørgerpligt over for familie indrømmer personer, der er hjemmehørende i denne stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 23, stk. 3.

Artikel 23, stk. 4, fastsætter, at medmindre bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, artikel 11, stk. 4 eller artikel 12, stk. 4, finder anvendelse, kan renter, royalties og andre udbetalinger, der betales af et foretagende i en kontraherende stat til en person, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, fradrages ved opgørelsen af et sådant foretagendes skattepligtige indkomst under samme betingelser, som hvis de var blevet betalt til en person, der er hjemmehørende i den førstnævnte stat.

Bestemmelsen af den virkning, at der skal der indrømmes fradrag af udbetalinger af renter, royalties og andre betalinger betalt til en fysisk eller juridisk person i den anden kontraherende stat under samme betingelser som for fysiske og juridiske personer hjemmehørende i den førstnævnte stat, medmindre andet følger af overenskomstens artikel 9, stk. 1 (transaktioner mellem forbundne foretagender), artikel 11, stk. 4 (rentebetalinger mellem forbundne foretagender), eller artikel 12, stk. 4 (royaltybetalinger mellem forbundne foretagender).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 23, stk. 4.

Artikel 23, stk. 5, bestemmer, at foretagender i en kontraherende stat, hvis kapital helt eller delvis ejes eller kontrolleres, direkte eller indirekte, af en eller flere personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, ikke i den førstnævnte kontraherende stat kan undergives nogen beskatning eller dermed forbundne krav, som er anderledes eller mere byrdefulde end den beskatning og dermed forbundne krav, som andre tilsvarende foretagender i den førstnævnte kontraherende stat er eller måtte blive undergivet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 23, stk. 5.

Artikel 23, stk. 6, fastslår, at denne artikel ikke skal fortolkes således, at nogen af de kontraherende stater forpligtes til at indrømme fysiske personer, der ikke er hjemmehørende i denne stat, nogen personlige fradrag, lempelser eller nedsættelser af skat, som indrømmes til fysiske personer, der er hjemmehørende i denne stat.

Bestemmelsen har den virkning, at artikel 23 ikke skal fortolkes derhen, at nogen af de kontraherende stater er forpligtede til at indrømme fysiske personer, der ikke er hjemmehørende i denne stat, nogen personlige fradrag, lempelser eller nedsættelser af skat, som indrømmes fysiske personer, der er hjemmehørende i denne stat. Denne bestemmelse omfatter ikke fradrag i forbindelse med indkomsterhvervelsen, men kun fradrag, lempelser eller nedsættelser for personlige og familiemæssige forhold. Bestemmelsen skal ses i kontekst af, at EU-retten gælder sideløbende med

overenskomsten. Frankrig er derfor efter overenskomstens ikrafttræden stadigvæk forpligtet til at give fysiske personer, der er hjemmehørende i Danmark, samme personlige og familiemæssige fradrag, som personer, der er hjemmehørende i Frankrig, da dette følger af ligebehandlingsprincippet for vandrende arbejdstagere. Se hertil EU-Domstolens dom af 14. februar 1995 i sag C-279/93 Finanzamt Köln-Altstadt mod Roland Schumacker.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 23, stk. 7, bestemmer, at hvis nogen bilateral traktat eller aftale mellem de kontraherende stater, bortset fra denne overenskomst, indeholder en klausul om ikke-diskriminering eller en mestbegunstigelsesklausul, er det forståelsen, at sådanne klausuler ikke skal finde anvendelse i skattemæssige forhold.

Bestemmelsens virkning er, at det kun er bestemmelserne i denne dobbeltbeskatningsoverenskomst, der skal finde anvendelse for skattemæssige forhold mellem Danmark og Frankrig, for så vidt angår diskriminationsforbud og mestbegunstigelsesklausuler i andre aftaler mellem Danmark og Frankrig.

Der findes ikke en tilsvarende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 23, stk. 8, fastsætter, at bestemmelserne i denne artikel uanset bestemmelserne i artikel 2 finder anvendelse på skatter af enhver art og betegnelse.

Bestemmelsen har den virkning, at artiklens bestemmelser finder anvendelse på skatter af enhver art og betegnelse uanset bestemmelserne i artikel 2 om skatter omfattet af denne overenskomst. Diskriminationsforbuddene finder derfor også anvendelse på andre skatter end indkomstskatter.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 23, stk. 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.23.

Artikel 24 (Fremgangsmåde ved indgåelse af gensidige aftaler)

Artikel 24, stk. 1, bestemmer, at hvis en person mener, at foranstaltninger truffet af den ene eller begge de kontraherende stater, for ham medfører eller vil medføre en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne overenskomst, kan han, uanset hvilke retsmidler der måtte være fastsat i disse kontraherende staters interne lovgivning, indbringe sin sag for den kompetente myndighed i en af de kontraherende stater. Sagen skal indbringes inden tre år fra det tidspunkt, hvor der første gang er givet underretning om den foranstaltning, der medfører en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med overenskomstens bestemmelser.

Bestemmelsen har den virkning, at en person, der er hjemmehørende i én af de to stater, der mener sig udsat for beskatning i strid med overenskomsten, kan indbringe sagen for den kompetente myndighed i en af de kontraherende stater, uanset hvilket retsmidler der måtte være fastsat i de kontraherende staters interne lovgivning. Sagen skal indbringes

inden tre år fra det tidspunkt, hvor der første gang er givet underretning om den foranstaltning, der medfører en beskatning, som ikke er i overensstemmelse med overenskomstens bestemmelser.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 25, stk. 1.

Artikel 24, stk. 2, fastslår, at den kompetente myndighed, hvis indsigelsen forekommer den at være berettiget, og hvis den ikke selv kan nå frem til en tilfredsstillende løsning, skal søge at løse sagen ved gensidig aftale med den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på at undgå en beskatning, der ikke er i overensstemmelse med overenskomsten. Enhver indgået aftale skal gennemføres uden hensyn til de tidsfrister, der er fastsat i de kontraherende staters interne lovgivning.

Bestemmelsens virkning er, at en kontraherende stats kompetente myndighed ved berettigede indsigelser skal søge at løse disse ved gensidig aftale med den anden stats kompetente myndighed. Enhver indgået aftale skal gennemføres uden hensyn til de tidsfrister, der er fastsat i de kontraherende staters interne lovgivning. Der gælder ikke en forpligtelse for de kompetente myndigheder om at blive enige.

For den situation, hvor myndighederne ikke kan finde en løsning, gives der efter EU's voldgiftsdirektiv mulighed for, at personen kan anmode om, at sagen undergives voldgift. Overenskomsten indeholder derfor ikke nærmere regler om voldgift, da EU's voldgiftsdirektiv allerede giver adgang til at kræve, at spørgsmålet undergives voldgiftsbehandling, hvis ikke de kompetente myndigheder inden for to år (med mulighed for forlængelse til tre år) kan blive enige om en løsning.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 25, stk. 2.

Artikel 24, stk. 3, bestemmer, at de kontraherende staters kompetente myndigheder skal søge ved gensidig aftale at løse vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål, der måtte opstå med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af overenskomsten. De kan også konsultere hinanden om ophævelse af dobbeltbeskatning i tilfælde, som ikke er omhandlet i overenskomsten.

Bestemmelsen har den virkning, at de kompetente myndigheder kan indgå aftaler vedrørende spørgsmål af mere generel karakter, for at løse vanskeligheder eller tvivlsspørgsmål ved fortolkningen af anvendelsen af overenskomsten.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 25, stk. 3.

Artikel 24, stk. 4, fastsætter, at de kontraherende staters kompetente myndigheder kan kommunikere direkte med hinanden, herunder gennem et fælles udvalg bestående af dem selv eller deres repræsentanter, med henblik på at opnå enighed inden for rammerne af de forudgående stykker.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 25, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.24.

Artikel 25 (Udveksling af oplysninger)

Artikel 25, stk. 1 bestemmer, at de kontraherende stater kompetente myndigheder skal udveksle sådanne oplysninger, som kan forudses at være relevante for at gennemføre bestemmelserne i denne overenskomst eller for administrationen eller håndhævelsen af intern lovgivning vedrørende skatter af enhver art og betegnelse, der pålægges på vegne af de kontraherende stater eller af deres politiske underafdelinger eller lokale eller regionale myndigheder, i det omfang denne beskatning ikke strider mod overenskomsten. Udvekslingen af oplysninger er ikke begrænset af artikel 1 og 2.

Udtrykket ”skatter af enhver art og betegnelse” anses for ikke alene at omfatte direkte skatter, men også indirekte skatter (moms, punktafgifter m.v.).

Det er ikke nogen betingelse for udvekslingen af oplysninger, at den pågældende person er hjemmehørende i Danmark eller Frankrig. De to stater kan f.eks. udveksle oplysninger til brug for dansk beskatning af en person, der er hjemmehørende i en tredjestat, men som har et fast driftssted her i landet.

Oplysninger kan udveksles på flere forskellige måder. I kommentarerne til OECD-modeloverenskomstens artikel om udveksling af oplysninger omtales specifikt tre måder, det kan ske på. For det første kan oplysninger udveksles efter anmodning. Hvis skattemyndighederne i Danmark eller Frankrig i en given situation har grund til at formode, at skattemyndighederne i den anden stat er i besiddelse af oplysninger, som er nødvendige for skatteligningen, kan myndighederne anmode myndighederne i den anden stat om at videregive oplysningerne til brug for den konkrete sag. Myndighederne i den anden stat har pligt til om muligt at fremskaffe de pågældende oplysninger, hvis de ikke allerede er i besiddelse af de oplysninger, der anmodes om, og disse oplysninger forefindes i den anden stat. Det er dog en forudsætning, at myndighederne i den anmodende stat selv har gjort, hvad de kunne for at fremskaffe oplysningerne.

En anden måde er spontan udveksling af oplysninger. Hvis skattemyndighederne i Danmark eller Frankrig kommer i besiddelse af oplysninger, som de skønner, kan være af interesse for skattemyndighederne i den anden stat, kan disse oplysninger videregives til myndighederne i den anden stat, selv om de ikke har anmodet om dem.

En tredje mulighed er, at skattemyndighederne i en stat automatisk – det vil sige systematisk og med faste mellemrum – sender oplysninger til den anden stats myndigheder. Det kan f.eks. være oplysninger om lønudbetalinger til personer, der er hjemmehørende i den anden stat.

Artiklen giver også mulighed for, at repræsentanter fra de franske skattemyndigheder kan være til stede ved danske skattemyndigheders undersøgelse hos en person eller et selskab her i landet, og at repræsentanter fra de danske myndigheder er til stede ved franske myndigheders undersøgelse i Frankrig.

De to stater kan også aftale en såkaldt simultan undersøgelse, hvor deres skattemyndigheder hver på sit territorium undersøger de skattemæssige forhold hos en eller flere fy-

siske eller juridiske personer, hvor de har en fælles eller beslægtet interesse, med henblik på, at de derefter udveksler alle relevante oplysninger, som de er kommet i besiddelse af.

Der er ikke i artiklen regler for, om udvekslingen af oplysninger skal foregå på den ene eller anden måde eller i en kombination af flere måder. Der er heller intet til hinder for, at de to staters skattemyndigheder kan foranstalte undersøgelser målrettet mod særlige erhvervsgrøner m.v.

En stat har dog ikke pligt til at give oplysninger eller udføre forvaltningsakter i strid med dens lovgivning eller praksis eller give oplysninger, som ville afsløre forretningshemmeligheder eller som ville stride mod almene interesser.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 1.

Artikel 25, stk. 2, bestemmer, at enhver oplysning, som en kontraherende stat har modtaget i medfør af stk.1, skal holdes hemmelig på samme måde som oplysninger, der er tilvebragt i medfør af denne stats interne lovgivning og kun må meddeles til personer eller myndigheder (herunder domstole og forvaltningsmyndigheder), der er beskæftiget med ligning, opkrævning, tvangsfuldbyrdelse, retsforfølgning eller afgørelser af klager med hensyn til de skatter, der er nævnt i stk.1, eller tilsynet med fornævnte. Sådanne personer eller myndigheder må kun anvende oplysningerne til sådanne formål. De må meddele oplysningerne under offentlige retshandlinger eller i retsafgørelser. Oplysninger, som modtages af en kontraherende stat, kan uanset det forudgående anvendes til andre formål, når sådanne oplysninger kan anvendes til sådanne andre formål efter lovgivningen i begge stater, og den kompetente myndighed i den stat, der meddeler oplysningerne, giver tilladelse til sådant brug.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 2.

Artikel 25, stk. 3, litra a-c, fastslår, at bestemmelserne i stk. 1 og 2 i intet tilfælde kan fortolkes således, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis, at meddele oplysninger, som ikke kan opnås i henhold til denne eller den anden kontraherende stats lovgivning eller normale forvaltningspraksis, eller at meddele oplysninger, som ville røbe nogen erhvervmæssig, forretningsmæssig, industriel, kommerciel eller faglig hemmelighed eller fremstillingsmetode, eller oplysninger, hvis offentliggørelse ville være i strid med almene hensyn (ordre public).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 3.

Artikel 25, stk. 4, fastsætter, at hvis en kontraherende stat anmoder om oplysninger efter denne artikel, skal den anden kontraherende stat iværksætte de foranstaltninger, der er til rådighed for at indhente de oplysninger, der er anmodet om, uanset om denne anden stat ikke måtte have behov for disse oplysninger til dens egne skatteformål. Forpligtelsen i det forudgående punktum gælder med forbehold af begrænsningerne i stk. 3, men i intet tilfælde kan sådanne

begrænsninger fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger, blot fordi denne ikke selv har nogen national interesse i sådanne oplysninger.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 4.

Artikel 25, stk. 5, bestemmer, at i intet tilfælde kan bestemmelserne i stk. 3 fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger, blot fordi oplysningerne besiddes af en bank, anden finansiel institution, repræsentant eller en person, som optræder i egenskab af bemyndiget eller som formynder, eller fordi oplysningerne drejer sig om en persons ejerforhold.

Bestemmelsen præciserer, at bestemmelserne i stk. 3 i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at de gør det muligt for en kontraherende stat at afslå at meddele oplysninger alene med henvisning til nationale bestemmelser om bankhemmelighed.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 26, stk. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.25.

Artikel 26 (Bistand ved inddrivelse af skatter)

Artikel 26, stk. 1, bestemmer, at de kontraherende stater yder hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Denne bistand er ikke begrænset af artikel 1 og 2. De kontraherende staters kompetente myndigheder kan ved gensidig aftale fastsætte nærmere regler for anvendelsen af denne artikel.

Bestemmelsen har den virkning at, de kontraherende stater yder hinanden bistand ved inddrivelse af skattekrav. Det er ikke nogen betingelse, at den pågældende person er hjemmehørende i Danmark eller Frankrig, eller at kravet vedrører skatter omfattet af overenskomsten. Endvidere kan de kontraherende staters kompetente myndigheder ved gensidig aftale fastsætte nærmere regler for anvendelsen af artikel 26.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 1.

Artikel 26, stk. 2, fastslår, at udtrykket "skattekrav" i denne artikel betyder et skyldigt beløb vedrørende skatter af enhver art og betegnelse, som pålægges på vegne af de kontraherende stater eller deres politiske underafdelinger eller lokale eller regionale myndigheder, så længe sådan beskatning ikke er i strid med denne overenskomst eller med andet juridisk instrument, som de kontraherende stater er deltagere i, såvel som renter, administrative bøder og omkostninger i forbindelse med inddrivelse og sikring af sådanne beløb.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 2.

Artikel 26, stk. 3, bestemmer, at når en kontraherende stats skattekrav kan inddrives efter denne stats lovgivning, og den person, som skylder beløbet, ikke efter denne stats lovgivning kan gøre indsigelser mod inddrivelsen på dette tidspunkt, skal dette skattekrav på anmodning fra den kompetente myndighed i denne stat anerkendes af den anden stats kompetente myndighed med henblik på inddrivelse.

Skattekravet skal inddrives af denne anden stat efter de bestemmelser, der efter denne anden stats lovgivning gælder for inddrivelse af skattekrav, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 3.

Artikel 26, stk. 4, fastsætter, at når en kontraherende stats skattekrav er af en sådan karakter, at denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen af kravet, skal dette skattekrav på anmodning af denne stats kompetente myndighed anerkendes af den kompetente myndighed i den anden kontraherende stat med henblik på iværksættelse af sådanne foranstaltninger. Denne anden stat skal iværksætte foranstaltninger med henblik på sikring af skattekravet efter bestemmelserne i denne anden stats lovgivning, som om det pågældende skattekrav var denne anden stats eget skattekrav, uanset om skattekravet på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne iværksettes, ikke kan inddrives i den førstnævnte stat, og uanset om den person, som skylder beløbet, kan gøre indsigelser mod inddrivelsen.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 4.

Artikel 26, stk. 5, bestemmer, at et skattekrav, som er anerkendt af en kontraherende stat efter stk. 3 eller 4, uanset bestemmelserne i stk. 3 og 4 ikke i denne stat skal undergives de tidsfrister eller gives nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for et skattekrav efter denne stats lovgivning på grund af kravets karakter. Endvidere skal et skattekrav, som anerkendes af en kontraherende stat efter stk. 3 og 4, ikke i denne stat have nogen fortrinsstilling, som måtte gælde for dette skattekrav efter den anden kontraherende stats lovgivning.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 5.

Artikel 26, stk. 6, fastslår, at søgsmål med hensyn til eksistensen eller gyldigheden af en kontraherende stats skattekrav, eller med hensyn til beløbets størrelse, ikke kan indbringes for domstole eller administrative myndigheder i den anden kontraherende stat.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 6.

Artikel 26, stk. 7, litra a og b, bestemmer, at hvis et skattekrav på et tidspunkt efter fremsættelse af en anmodning fra en kontraherende stat efter stk. 3 eller 4, og før den anden kontraherende stat har inddrevet og overført det pågældende skattekrav til den førstnævnte stat, ophører med at være, for så vidt angår en anmodning efter stk. 3, et skattekrav i den førstnævnte stat, som kan inddrives efter denne stats lovgivning, og hvor den person, som skylder beløbet, på dette tidspunkt efter lovgivningen i denne stat ikke kan gøre indsigelse mod inddrivelsen, eller for så vidt angår en anmodning efter stk. 4, et skattekrav i den førstnævnte stat, hvor denne stat efter sin lovgivning kan iværksætte foranstaltninger med henblik på at sikre inddrivelsen, skal den kompetente myndighed i den førstnævnte stat straks un-

derette den kompetente myndighed i den anden stat herom, og efter den anden stats valg skal den førstnævnte stat enten stille anmodningen i bero eller trække den tilbage.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 7.

Artikel 26, stk. 8, litra a, fastslår, at bestemmelserne i denne artikel i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at udføre forvaltningsakter, der strider mod denne eller den anden kontraherende stats lovgivning og forvaltningspraksis.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 8, litra a.

Artikel 26, stk. 8, litra b, fastslår, at bestemmelserne i denne artikel i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at iværksætte foranstaltninger, som ville stride mod almene interesser (ordre public).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 8, litra b.

Artikel 26, stk. 8, litra c, fastslår, at bestemmelserne i denne artikel i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at yde bistand, hvis den anden kontraherende stat ikke har iværksat alle rimelige foranstaltninger til inddrivelse henholdsvis sikring af skattekravet, som kan iværksættes efter denne stats lovgivning eller forvaltningspraksis.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 27, stk. 8, litra c.

Artikel 26, stk. 8, litra d, fastslår, at bestemmelserne i denne artikel i intet tilfælde kan fortolkes sådan, at der pålægges en kontraherende stat en pligt til at yde bistand i tilfælde, hvor den administrative byrde for denne stat klart ikke står mål med de fordele, som den anden kontraherende stat vil opnå.

Bestemmelsen har samme ordlyd som den tilsvarende bestemmelse i artikel 27, stk. 8, litra d.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.26.

Artikel 27 (Personer ansat ved diplomatiske og konsulære repræsentationer)

Artikel 27, stk. 1 fastslår, at intet i denne overenskomst berører de skattemæssige begunstigelser, som ansatte ved diplomatiske eller konsulære repræsentationer og ansatte ved faste delegationer af internationale organisationer nyder i henhold til folkerettens almindelige regler eller særlige aftaler.

Overenskomstens artikel 27, stk. 1, afviger fra ordlyden i den lignende bestemmelse i OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 28 ved også at omfatte ansatte ved faste delegationer af internationale organisationer.

Artikel 27, stk. 2, litra a og b, bestemmer, at uanset bestemmelserne i artikel 4 skal en fysisk person, der er ansat ved en diplomatisk eller konsulær repræsentation eller en fast delegation af en kontraherende stat, som er beliggende i den anden kontraherende stat eller i et tredjeland, efter

overenskomsten, anses for at være hjemmehørende i udsenderstaten, hvis denne i overensstemmelse med folkeretten ikke er skattepligtig i modtagerstaten af indkomst fra kilder uden for denne stat eller af formue beliggende uden for denne stat, og denne i udsenderstaten er omfattet af samme forpligtelser med hensyn til skat af sin samlede indkomst, som personer, der er hjemmehørende i denne stat.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst, men omtales dog i kommentarerne til OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 28.

Artikel 27, stk. 3, bestemmer, at overenskomsten ikke finder anvendelse på internationale organisationer, på organer eller embedsmænd deraf og på personer, der er ansat ved en diplomatisk eller konsulær repræsentation eller en fast delegation af et tredjeland, der er til stede i en kontraherende stat og ikke i nogen af de kontraherende stater behandles som hjemmehørende med hensyn til indkomstskatter.

Bestemmelsens virkning er, at det sikres, at disse personer ikke er berettigede til fordele efter dobbeltbeskatningsoverenskomsten, hvis de kun er begrænset skattepligtige i de kontraherende stater.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.27.

Artikel 28 (Territorial udvidelse)

Artikel 28, stk. 1, bestemmer, at overenskomsten enten i sin helhed eller med de fornødne ændringer kan udvides til enhver del af de kontraherende stater territorium, som specifikt er udelukket fra overenskomstens anvendelsesområde, eller til enhver stat eller et hvert område, for hvis internationale relationer Danmark eller Frankrig er ansvarlig, og som pålægger skatter af tilsvarende karakter som dem, der er omfattet af overenskomsten. Enhver sådan udvidelse skal have virkning fra den dato og være undergivet sådanne ændringer og betingelser, herunder betingelser vedrørende opsigelse, som måtte blive fastsat og aftalt mellem de kontraherende stater i noter, der udveksles ad diplomatisk vej eller på anden måde i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige regler.

Bestemmelsen giver mulighed for at udvide overenskomsten eller dele heraf til også at omfatte Færøerne og/eller Grønland.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 30, stk. 1.

Artikel 28, stk. 2 fastslår, at medmindre de kontraherende stater aftaler andet, omfatter opsigelsen af overenskomsten af en af dem i henhold til artikel 32 også, på samme måde som angivet i nævnte artikel, anvendelsen af overenskomsten på de dele af de kontraherende stater territorium eller de stater eller områder, hvortil den er blevet udvidet i henhold til denne artikel.

Bestemmelsen har den virkning, at en opsigelse af overenskomsten også har virkning på de territorier, som overenskomsten kan være udvidet til at omfatte, medmindre de kontraherende stater aftaler andet.

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 30, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.28.

Artikel 29 (Berettigelse til fordele)

Artikel 29 bestemmer, at uanset de øvrige bestemmelser i denne overenskomst gives der ikke fordele efter denne overenskomst for så vidt angår indkomst, hvis det i betragtning af alle relevante fakta og omstændigheder er rimeligt at antage, at opnåelse af denne fordel var et af hovedformålene med noget arrangement eller nogen transaktion, som direkte eller indirekte resulterede i denne fordel, medmindre det godtgøres, at opnåelse af denne fordel under disse omstændigheder ville være i overensstemmelse med genstanden for og formålet med de relevante bestemmelser i denne overenskomst.

Der er her tale om en såkaldt Principal Purpose Test (PPT)-bestemmelse. Indsættelse af en PPT-bestemmelse er en minimumstandard i relation til BEPS (se hertil også pkt. 2).

Det fremgår af kommentarerne til OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 5, stk. 3, at PPT-bestemmelsen kan fortolkes derhen, at den også omfatter tilfælde, hvor en kontrakt opdeles i mindre dele med henblik på at undgå at overskride 12-måneders fristerne i artikel 5, stk. 3, litra a og b, for derigennem at undgå, at aktiviteterne anses for at udgøre fast driftssted (se hertil også pkt. 3.3.2.5).

Bestemmelsen har samme ordlyd som OECD's 2017-modeloverenskomsts artikel 29, stk. 9.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.29.

Artikel 30 (Anvendelse af overenskomsten)

Artikel 30, stk. 1 bestemmer, at de kontraherende stater kompetente myndigheder kan bestemme, hvordan denne konvention skal anvendes.

Bestemmelsen giver staternes kompetente myndigheder mulighed for ved administrativ aftale at fastlægge nærmere regler om den praktiske anvendelse af overenskomsten.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Artikel 30, stk. 2, fastslår, at i særdeleshed skal personer, der er hjemmehørende i den anden kontraherende stat, for at opnå de fordele, der er omhandlet i artikel 10, 11 og 12, fremvise en hjemstedserklæring, medmindre de kompetente myndigheder bestemmer andet.

Bestemmelsen medfører, at fysiske og juridiske personer skal fremvise en hjemstedserklæring for at opnå de fordele, der følger af artikel 10 (udbytte), artikel 11 (renter) og artikel 12 (royalties), medmindre de kompetente myndigheder bestemmer andet.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i OECD's 2017-modeloverenskomst.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.30.

Artikel 31 (Ikrafttræden)

Artikel 31, stk. 1, bestemmer, at de kontraherende stater skal underrette hinanden om opfyldelsen af de procedurer, der er nødvendige for denne overenskomsts ikrafttræden.

Artikel 31, stk. 2, fastslår, at overenskomsten træder i kraft den første dag efter den dato, hvor den sidste af disse underretninger er modtaget.

Artikel 31, stk. 2, litra a, fastslår, at overenskomstens bestemmelser har virkning i Danmark for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der betales den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere, og for så vidt angår andre skatter, for indkomstår, som begynder den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere.

Artikel 31, stk. 2, litra b, fastslår, at overenskomstens bestemmelser har virkning i Frankrig for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der er skattepligtige efter det kalenderår, hvor overenskomsten træder i kraft, for så vidt angår andre indkomstskatter end kildeskatter, for indkomst, der, alt efter omstændighederne, vedrører ethvert kalenderår eller enhver regnskabsperiode, som begynder efter det kalenderår, hvor denne overenskomst træder i kraft og for så vidt angår andre skatter, for beskatning hvor den skatteudløsende begivenhed finder sted efter det kalenderår, hvor overenskomsten træder i kraft.

Artikel 31, stk. 3, fastsætter, at fysiske personer, der var hjemmehørende i en af de kontraherende stater på datoen for undertegnelsen af overenskomsten, og som på denne dato modtager pensioner eller andet lignende vederlag hidrørende fra den anden kontraherende stat i henhold til lovgivningen i den anden kontraherende stat, skal sådanne pensioner eller andet lignende vederlag, uanset bestemmelserne i overenskomstens artikel 17, kun beskattes i den førstnævnte kontraherende stat, så længe personen forbliver hjemmehørende i denne stat.

Reglen skal ses i sammenhæng med de overgangsregler, der blev vedtaget i Danmark i forbindelse med opsigelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten i 2008, der sikrer, at pensionister, der før den 1. januar 2009 var bosiddende i Frankrig, fortsat kun bliver beskattet af deres pensioner i Frankrig. Bestemmelsen sikrer, at disse pensionister ikke skal betale yderligere skat af pensioner som følge af indgåelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.31.

Artikel 32 (Opsigelse)

Artikel 32, stk. 1, bestemmer, at overenskomsten forbliver i kraft på ubestemt tid. Hver af de kontraherende stater kan dog opsiges overenskomsten ved ad diplomatisk vej at give underretning om opsigelse mindst seks måneder før udgangen af ethvert kalenderår. I så fald ophører overenskomsten med at have virkning efter reglerne i litra a og b.

Artikel 32, stk. 1, litra a, fastslår, at overenskomsten ophører med at have virkning i Danmark, for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der betales den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor underretningen om opsi-

gelse er givet, eller senere, og (ii) for så vidt angår andre skatter, for indkomstår, som begynder den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor underretningen om opsigelse er givet, eller senere.

Artikel 32, stk. 1, litra b, fastslår, at overenskomsten ophører med have virkning i Frankrig, for så vidt angår kildeskatter, på beløb, der er skattepligtige efter det kalenderår, hvor underretning om opsigelse er givet, for så vidt angår andre indkomstskatter end kildeskatter, for indkomst, der, alt efter omstændighederne, vedrører ethvert kalenderår eller enhver regnskabsperiode, som begynder efter det kalenderår, hvor underretning om opsigelse er givet, for så vidt angår andre skatter, for beskatning hvor den skatteudløsende begivenhed finder sted efter det kalenderår, hvor underretning om opsigelse er givet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.32.

Protokollen til overenskomsten

Af protokollen til dobbeltbeskatningsoverenskomsten fremgår følgende:

Protokollens pkt. 1 fastslår, at i forhold til artikel 3, stk. 1, litra c, er de franske oversøiske områder og territorier Guadeloupe, Guyane, Martinique, Réunion og Mayotte. Den franske kompetente myndighed skal ad diplomatisk vej underrette den danske kompetente myndighed om enhver ændring af denne liste.

Der henvises til bemærkningerne til artikel 3, stk. 1, litra c.

Protokollens pkt. 2 fastslår, at for så vidt angår artikel 3 er der enighed om, at ordene "anerkendt pensionsinstitut" i Frankrigs tilfælde omfatter "Fonds de réserve pour les retraites".

Der henvises til bemærkningerne til artikel 3.

Protokollens pkt. 3 fastslår, at uanset andre bestemmelser i denne overenskomst, er kollektive investeringsenheder, der er omfattet af direktiv 2009/65/EF (UCITS) berettiget til fordelene efter artikel 10 og 11. Enheder, der ikke er UCITS, og som er etableret i en kontraherende stat, og i henhold til den anden kontraherende stats nationale regler sidestilles med kollektive investeringsenheder, er berettiget til fordelene efter artikel 10 og 11 for den del af indkomsten, der svarer til de rettigheder, som ejes af personer, der er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, eller af personer, der er hjemmehørende i en anden stat, med hvilken den kontraherende stat, hvorfra udbyttet eller renterne hidrører, har indgået en aftale om administrativ bistand med henblik på at forhindre skatteunddragelse og skatteundgåelse.

Der henvises til bemærkningerne til artikel 10 og 11.

Protokollens pkt. 4 bestemmer, at ved anvendelsen af denne overenskomsts artikel 17, stk. 2, litra c, omfatter pensioner, der ydes i henhold til den sociale sikringslovgivning, statspensioner på grund af alderdom, invalidepensioner og lignende betalinger af væsentlig samme karakter, der er omfattet af den sociale sikringslovgivning. I Danmark, omfatter artikel 17, stk. 2, litra c, særligt Folkepension, pension fra ATP, Tidlig Pension, Før tidspension, Seniorpension, Efterløn og andre lignende betalinger af væsentlig samme karakter, der pålægges efter datoen for overenskomstens undertegnelse.

Der henvises til bemærkningerne til artikel 17, stk. 2, litra c.

Protokollen pkt. 5 bestemmer, at for så vidt angår artikel 20 er der enighed om, at ordene "lærling" omfatter enhver person, der melder sig frivilligt til internationale udstationeringer som defineret i artikel L122-1 ff. i kapitel II i afsnit II i Code du service national (den franske værnepligtslov).

Der henvises til bemærkningerne til artikel 20.

Til § 2

Det foreslås i § 2, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden. Formålet med den foreslåede ikrafttrædelsesdato for loven er at sikre, at loven træder i kraft på det tidspunkt, hvor dobbeltbeskatningsoverenskomsten får virkning.

Efter dobbeltbeskatningsoverenskomstens artikel 31 vil dobbeltbeskatningsoverenskomsten træde i kraft den første dag efter den dato, hvor den sidste af de to underretninger er modtaget.

For kildeskatter får overenskomsten virkning på beløb, der betales den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft eller senere. For andre skatter, får overenskomsten virkning for indkomstår, som begynder den 1. januar i det første kalenderår, der følger det år, hvor overenskomsten træder i kraft, eller senere.

Skatteministeren vil udstede en bekendtgørelse om lovens ikrafttræden samt en bekendtgørelse af overenskomsten med gengivelse af den danske og franske overenskomsttekst.

Til § 3

Det foreslås i § 3, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland. Da skatter hører under henholdsvis det færøske hjemmestyres og det grønlandske selvstyres kompetenceområde, vil Færøerne og Grønland ikke blive omfattet af overenskomsten og den tilhørende protokol.